

ဒီဇင်

BURMESE
CLASSIC

ဓမ္မဒုတိယသင်္ဂ

မေတ္တာ

မော်ဒယ်ကသရ်

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ခွဲအရေး၊
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ခွဲအရေး၊
အချိုးအခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ခွဲအရေး

ပြည်အားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို
နောင်ယုတ်ချက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော
ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုနိုင်ငံရေး
စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ်ရှင်သန်နိုင်ငံရေးအောင် တည်ဆောက်ရေး
ဗွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ စေတီမိဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်
တည်ဆောက်ရေး။

စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် မောင်ရွက်ပြီး စေတီမိစက်မှုနိုင်ငံ
ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး
တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်မြဲစီးပွားရေး
ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်
တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး၊
အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊
အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
စင်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓါတ်
ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

BURMESE
CLASSIC

ဒေဝတာ

မော်ဒယ်စ်သရ/ဒေဝတာ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၃၊
၁၉၆ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၀ ဝင်တံ၊
(၁) ဒေဝတာ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအောင်မြင့်၊ ဖြန့်ချိရေး - အောင်မြင်စာပေ၊
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃ခုနှစ် (ဧပြီလ)၊ အုပ်ရေ(၅၀၀)၊

BURMESE
CLASSIC

မော်ဒယ်စ် သရဲ ၁

ဖောင်

မိုက်မည်းနက်နေသော ညကောင်းကင်အား မိုး
ကြိုးလျှပ်စီးက ထစ်ချွန်းထိုးခွဲလိုက်၍ ထက်ခြမ်းကွဲသွားကာ မိုးရေ
စက်များ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာလေသည်။

အချိန်က ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဖြစ်နေသလို မိုးကလည်း
သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလိုက်သဖြင့် လမ်းပေါ်တွင် လူသွားလူလာ
လုံးဝမရှိတော့။ လူသူကင်း၍ မိုးရေစက်များ အဆက်မပြတ်ကျ
နေသောလမ်းမပေါ် ကားတစ်စီး အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာနေ

အောင်မြင်စာပေ

သည်။

မိုင်ကုန်အရှိန်တင် မောင်းနှင်လာသော ကားလေးက မိုးရေကြောင့် ချောပြောင်နေသော လမ်းပေါ်တွင် . . . ဟိုယိမ်းဒီယိုင်နှင့် မြွေလိမ်မြွေကောက် ဖြစ်နေသည်။

“ကျွီ . . . အီ . . . အီ”

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ပေါ်ထွက်လာသော ဘရိတ်အုပ်သံနှင့် အတူ ကားလေးမှာ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။ နောက်ထပ် ဘာလှုပ်ရှားမှုမှ မရှိဘဲ ကားလေးက မိုးရေထဲမှာ ငုတ်တုတ် . . . ။

စက္ကန့် လေးဆယ်လောက်ကြာမှ ကားရှေ့မီးများ ဖျတ်ခနဲ ငြိမ်းသွားသည်။

လမ်းမီးတိုင်နှင့် အလှမ်းဝေးရာနေရာ ဖြစ်သော်လည်း မကြာခဏ ဝင်းလက်ပြီးပြန်နေသော လျှပ်စီးရောင်ကြောင့် . . . ဝန်းကျင်တစ်ပြင်လုံးကို ပြတ်သားစွာ မြင်တွေ့နေရသည်။

ခဏကြာမှ ကားထဲက လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ထိုလူက မိုးရွာနေတာကို သတိပြုမိသည့်အလား ကားဘေးမှာ အတန်ကြာ ရပ်နေပြန်သည်။ ပြီးတော့ . . . ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ် အကဲခတ်နေသေးသည်။

သူ့ပုံစံ ကြည့်ရတာ ချီတုံချတုံနှင့် ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေဟန်ရှိ၏။ နောက်မှ . . . ယတိပြတ် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ဟန်နှင့် ကားနောက်ခန်း တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံးအနေနှင့် ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက် အကဲခတ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့မှ ကားနောက်ခန်း ဆိုဖာပေါ်ရှိ စက္ကူချပ်ပုံးကြီးတစ်ခုကို မနိုင်မနင်း ထုတ်ယူလိုက်သည်။ အတော်အတန် လေးပင်

BURMESE CLASSIC

ဟန်ရှိသော စက္ကူချပ်ပုံးကို အားစိုက်ထုတ်ယူပြီး . . . လက်နှစ်ဖက်နှင့် မ၍ . . . ရင်ဘတ်နှင့်ထိန်းကာ . . . မနိုင်တနိုင် သယ်ယူသွားသည်။

သူသွားနေသည်က အမှိုက်ပုံသို့ ဖြစ်သည်။ ထိုလူက စက္ကူချပ်ပုံးကြီးကို အမှိုက်ပုံတွင် ချထားလိုက်ပြီး . . . အနားတွင်တွေ့သော အိမ်တွင်းနတ်စင်ဟောင်းတစ်ခုနှင့် ဖိထားလိုက်၏။

အားကောင်းမောင်းသန် မိုးရေစက်များက စက္ကူချပ်ပုံးပေါ်သို့ အဆက်မပြတ် ကျရောက်နေသည်။ မိုးပေါက်မိုးစက်များက စက္ကူချပ်ပုံးကို ရေဆေးချလိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီး . . . ပုံးထဲမှရေများ စီးကျလာသည်။ ထိုရေအရောင်က တဖြည်းဖြည်းနှင့် အနီရောင်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

လျှပ်စီးအလက်မှာ ပုံးထဲကသွေးတွေ စီးဆင်းလာသည်ကို ထိုလူ တွေ့သွား၏။ ထို့အတွက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး ကားဆီသို့ ပြန်လှည့်ပြေးလေသည်။

စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်းမှာပင် ကားစက်သံ၊ လမ်းနှင့်တာယာပွတ်ကြိတ်သံတို့ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာပြီး ကားက လာလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

မိုးကတော့ သည်းထန်စွာ ရွာနေဆဲ . . .

၁၅ ၁၅ ၁၅ ၁၅

ဥက. . မိုးကြောင့် သစ်ပင်များ ရေဝဝချိုးခွင့်ရခဲ့သဖြင့်
ခူလေရာတိုင်းတွင် စိမ်းစိုသစ်လွင်နေသည်။ လမ်းမကြီးပေါ်တွင်
ရေခြောက်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း. . လမ်းဘေး မြေပေါ်တွင်တော့
ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက် ရေအိုင်ငယ်လေးများ တင်ကျန်ရစ်သည်။

ရေအိုင်တစ်ခုဆီ ခွေးတစ်ကောင် တက်နီကီနီ အော်မြည်
ကာ ပြုတ်ကျလာ၏။ အစာလုတိုက်ပွဲတွင် နှိုးနှိမ့်သွားသော ခွေး
သည် အမြီးကို ကုပ်၍ ပြေးထွက်သွားမှ. . . အောင်နိုင်သူ ခွေးနက်
ကြီး အစာရှိရာ အမှိုက်ပုံဆီသို့ ပြန်လာသည်။

ခွေးနက်ကြီးက တရှူးရှူး အနံ့ခံရင်း စက္ကူချပ်ပုံးပေါ်မှ
အိမ်တွင်းနတ်စင်အိုကို နှုတ်သီးနှင့် တွန်းထိုးဖယ်ရှားလိုက်၏။

အစာစားရတော့မည်ဆိုသော အသိနှင့် ခွေးနက်ကြီးက
ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းကို အသုံးပြုကာ စက္ကူချပ်ပုံးကိုဖွင့်ရန် ကြိုးစားနေ
သည်။ ထိုအခိုက်. . . စောစောကရှုံးနိမ့်သွားသော ခွေးနှင့်အတူ

နောက်ထပ် ခွေးလေးကောင်ပါ အမှိုက်ပုံဆီသို့ ချီတက်လာကြသည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ အမှိုက်ပုံရပ်ဝန်းတွင် ခွေးများ၏ အ
စာလုတိုက်ပွဲကြီး စတင်ခဲ့သည်။ အော်သံ၊ ဟိန်းသံ၊ မာန်ဖီသံတို့နှင့်
အတူ ပွက်လောရိုက်နေလေ၏။ ဝုန်းဒိုင်းကျအောင် ဆူညံနေသော
ထိုနေရာသို့ ပိန်အိတ်စုတ်ကို ထမ်းကာ. . သံချွန်တပ်တုတ်ချောင်း
ကိုင်ထားသော လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

အမှိုက်ပုံတို့၏ အရှင်သခင်. . ထိုလူသားက အမှိုက်ပုံ၏
ကပ်ပါးခွေးများကို တုတ်နှင့်ခြောက် ခဲနှင့်ပေါက်၍ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်
သည်။ ခွေးတွေ ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးသွားတော့မှ အမှိုက်ပုံရာဇာက
သံချွန်တပ် တုတ်ချောင်းနှင့် ကောင်းကောင်းမွေ့နှောက်ကာ ပလတ်
စတစ်များ ရှာဖွေတော့သည်။ ရသမျှ ပလတ်စတစ်များ ကောက်ယူ
ကာ မြွေရေခွံအိတ်ထဲ ထည့်ပြီး သူ့အလုပ်သူလုပ်နေ၏။

ပလတ်စတစ်ရှာရင်း. . အမှိုက်ပုံကို မွေနှောက်နေသော
အမှိုက်ရာဇာမှာ စက္ကူချပ်ပုံးကြီးကို တွေ့သွားသည်။

“ချပ်ပုံးက အကောင်းကြီးပါလား။”

အဖိုးတန်ပစ္စည်းများလားဟူသော မျှော်လင့်ချက်နှင့်. .
အမှိုက်ရာဇာက ခပ်သွက်သွက်ပင် အနားတိုးကာ လက်စွဲတော်
တုတ်နှင့် အဖုံးကိုထိုးကော်ပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။ အဖုံးလေးဖက်စလုံး
ပွင့်သွားသောအခါမှာတော့ အမှိုက်ရာဇာတစ်ယောက် မျက်လုံးပြာ
ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

“အောင်မလေးဗျ. . အလောင်း. . အလောင်းကြီး။”

အမှိုက်ရာဇာ ဘာမှ တွေးတောမနေ စပ်စုမနေအားဘဲ. .
ခြေကုန်သုတ်၍ ထွက်ပြေးတော့သည်။ နံနက်ခင်းနေပြည်ကလည်း

အရောင်ရင့်လာပြီမို့ လမ်းပေါ် လူသွားလူလာများလာသည်။ သို့သော် စက္ကူချပ်ပုံးထဲမှ အလောင်းကိုတော့ ဘယ်သူမှ သတိမပြုမိသေး. . ။

နာရီဝက်လောက်အကြာတွင် ဆိုင်ကယ်စီး ရဲနှစ်ယောက် အမှိုက်ပုံသို့ ရောက်လာကြ၏။ သူတို့နောက်မှ ဆိုက်ကားနှစ်စီးနှင့် လူလေးယောက် ထပ်ရောက်လာသည်။ ထိုအုပ်စုကို အမှိုက်ရာဇာက ဦးဆောင်ခေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲများက အမှိုက်ရာဇာ ညွှန်ပြသော ပုံးခွံကြီးနား ကပ်သွားကြသည်။

ရဲတွေ တွေ့လိုက်ရသည်က ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များနှင့် သေဆုံးနေသော ဝတ်လစ်စလစ် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး၊ အလောင်း၏ ခြေနှင့်လက်ကို အဝတ်စများနှင့် တုပ်နှောင်ထားပြီး. . . ခွေခေါက် ခွေးကွေး၍ စက္ကူချပ်ပုံးထဲထည့်ကာ လာပစ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ မကြာမီ ရဲတားနှစ်စီးနှင့် ဆေးရုံကားတစ်စီး ထပ်ရောက်လာ၏။

ထိုအခါမှ ထူးခြားဖြစ်စဉ် ဖြစ်နေတာကို ပတ်ဝန်းကျင်က သိသွားပြီး လူတွေ အံ့လာသည်။ ရဲများက အလောင်းကို စက္ကူချပ်ပုံးထဲမှ မထုတ်သေးဘဲ ရှုထောင့်မျိုးစုံမှ ဓာတ်ပုံရိုက် မှတ်တမ်းတင်နေကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ချပ်ပုံးထဲမှ အလောင်းကိုထုတ်၍ ထမ်းစင်ပေါ်တင်ပြီး လူနာတင်ကားနှင့် သယ်သွားကြသည်။

သေသူက အရွယ်ကောင်း မိန်းကလေး ဖြစ်သည့်အပြင် ဝတ်လစ်စလစ်ဖြစ်နေ၍ ပရိသတ်က တိုးမပေါက်အောင် စည်ကားနေသလို စပ်စုဝေဖန်သံတို့လည်း ပလူပျံ့ကာ ဆူညံနေတော့၏။

အောင်မြင်စာပေ

၇၄ ကုန်မြို့ နာမည်ကြီး ဟိုတယ်တစ်ခု၏ သီးသန့် Night Club ခန်းမအတွင်း လူငယ်ပရိသတ်တို့နှင့် စည်ကားဆူညံနေသည်။ ဒီနေရာမှာတော့ လွတ်လပ်ပွင့်လင်းမှုက အသေအချာ ရှိနေသည်။ မှန်ကုပ်ကုပ်အလင်းရောင်နှင့် လေဆာမီးတန်းများအောက်တွင်. . . ကခုန်မြူးတူးနေသော. . . ဒွိယံ. . . ဒွိယံ. . . စုံတွဲတွေက မရေတွက်နိုင်အောင် များပြားလှသည်။

ထိုအထဲတွင် ဝတ်မှုတ်စလစ်ယောက်လည်း ပါသည်။ ဝတ်မှုတ်လူသိများထင်ရှားသော မော်ဒယ်(လ်)တစ်ယောက်ဖြစ်၍. . . သူတို့

၁၂

မမှတ်မိအောင် မျက်နှာတစ်ဝက်ဖုံးသော မျက်နှာဖုံးကို စွပ်ထားသည်။ မြူးမြူးကြွကြွ ကခုန်နေရာမှ တီးလုံးပြောင်းကာ မယ်လိုဒီချိန်းသွားသဖြင့် ခုန်ပေါက်နေမှုတို့ အရှိန်တန်သွားသည်။

မိန်းကလေးများအားလုံး အတူလာသော အဖော်ယောက်ျားလေးများ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်သွားကြသည်။ လက်ချင်းဆုပ်၍ တစ်ယောက်ခါးတစ်ယောက် အပြန်အလှန်ဖက်ရင်း ငြိမ့်ညောင်းသော ဂီတသံစဉ်အတိုင်း ကကြပြန်သည်။

တစ်ခေတ်တစ်ခါက ပွတ်သဘင်ဟု အမည်တွင်ခဲ့သည့် အကတစ်မျိုး ပြန်လည်ဆန်းသစ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ကောင်းမြတ်၏ပခုံးပေါ် မေးတင်ရင်း.. သူ့ကျောပြင်ကို ဝတ်မှု ဖက်တွယ်ထားမိသည်။ ကောင်းမြတ် လက်တစ်ဖက်ကလည်း ဝတ်မှု၏ ခါးနှင့်တင်ပါး အနီးတစ်ဝိုက်တွင် လူးလာလှုပ်ရှားနေ၏။

ကောင်းမြတ်ဆိုတာက ရေပေါ်ဆီ လူမလိုင် ခရိုနီအလွှာမှ ဖိုတိုင်းကြိုက်သော ရေမွှေးနှင်းဆီတစ်ပွင့်၊ မော်ဒယ်အေဂျင်စီတစ်ခု ဖွင့်လှစ်ထားသလို အရောင်းရဆုံး စံချိန်တင် သောက်ရေသန့်နှင့် အရက်ချက်စက်ရုံ ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စန်းပွင့်တာ ဘာမှမဆန်း၊ ကောင်းမြတ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိန်းမလှလေးများနှင့် တွဲရတာကို ဝါသနာထုံသည်။

သူ့လက်နှင့်ထိလျှင် ရွှေဖြစ်သလို မော်ဒယ်လ်လောကတွင် အောင်မြင်မှု ရနိုင်၍လည်း.. ရင်ငွေလှူချင်သူ အပျိုစင်လေးများ ဝိုင်းနေတာလည်း သဘာဝကျသော ဖြစ်စဉ်တစ်ခုသာဖြစ်သည်။

ဝတ်မှုလည်း ခုလို.. ကောင်းမြတ်ရင်ခွင်မှာ ခိုဝင်နိုင်ဖို့ အတော်ပင် အားထုတ်ခဲ့ရသည်။ ဒါတောင် နေရာလုချင်သူတွေက

တန်းစီလို့ မကုန်နိုင်အောင် ရှိနေသေးသည်။ လွန်ခဲ့သောလကပင် အလန်းလေးတစ်ယောက် ဝင်ပူးလာသဖြင့် ဝတ်မှု၏နေရာက ငလျင်ကြော့ပေါ်ဆောက်မိသည့် ကန်ထရိုက်တိုက်လို မတည်မငြိမ် ဖြစ်ခဲ့ရသေး၏။

အင်း.. ခုတော့လည်း ဒါတွေ ပြီးသွားပါပြီလေ။ ကောင်းမြတ်ထံမှ ရသင့်သလောက်လည်း ရခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား။

နောက်၊မဟေသီမပေါ်ခင် ရနိုင်သလောက်.. ခြစ်ကုတ်စုဆောင်း တောင်းယူဖို့သာ အာရုံစိုက်ရတော့မည်။ ကောင်းမြတ်ကလည်း ဂနာငြိမ်သူမဟုတ်၊ မယ်ကမ္ဘာ အလှပဂေးလို မိန်းမမျိုးတောင် ခြောက်လထက်ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားမည်မထင်။

ဝတ်မှုတစ်ယောက် ကောင်းမြတ်နှင့် ပွတ်သပ်တွဲကရင်း.. သူ့အနာဂတ်သူ ဗေဒင်တွက်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝတ်မှု.. ကိုယ်.. ဒီမှာမပျော်တော့ဘူးကွာ၊ အိမ်ပြန်မယ်”
“ဒါဆိုလည်း..”

ကနေတာရပ်ပြီး ကောင်းမြတ်လက်ကို တွဲချိတ်လျက် ကစွဲခန်းမမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ကောင်းမြတ်ကို သိကြသော သည်းသည်းလှုပ်လေးများက အတင်းကာရော နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဝတ်မှု သရော်ပြီးသာ ပြူးမိသည်။ ကောင်းမြတ်ကို ဒီလို ဝင်လုံးလို့မရတာ သူတို့မှ မသိကြပဲလေ..

ဟိုတယ်အောက်ထပ် ကားပါကင်သို့အရောက်.. အလိုလို လိမ့်လာသော ဘီယာဘူးခွဲတစ်ခုကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွားသည်။ ထိုဘူးက ဘယ်ကနေဘယ်လို ရောက်လာသည်မသိ.. ကားများမှလွဲ၍ လူသူကင်းရှင်းနေသဖြင့် ထိတ်လန့်သွား

ကြသည်။ ဘေးဘီဝဲယာကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ နောက်ထပ် လှုပ်ရှားမှု မတွေ့...။

သူတို့၏ Rolls Royce ကားနက်ကြီးဆီ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကားထဲမှလူနှစ်ယောက် ကောင်းမြတ်ကို မြင်သည်နှင့် အပြေးအလွှားထွက်လာကာ နောက်ခန်းတံခါးဖွင့်၍... အသင့်အနေအထားနှင့် စောင့်နေကြ၏။

“အိမ်ပြန်မယ်”

“ဟုတ်”

ကောင်းမြတ် ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဝတ်မှုက ကားနောက်မှပတ်၍... တစ်ဖက်တံခါးဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအခိုက် ဝတ်မှုနောက်မှ မီးခိုးမည်းတန်းတစ်ခု လိုက်လာလေသည်။

ကားထွက်သည်နှင့် ထိုမီးခိုးတန်းလေးလည်း ကားသွားရာ နောက် တောက်လျှောက်လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

ကောင်းမြတ် ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်သွားသည်နှင့် အမှတ်မထင်ဆိုသလို မာမိမိုးပြောတာ သတိရပြီး... ဝတ်မှု စောင်ပါးကို ပတ်၍ အိပ်ရာထက်မှ ဆင်းလာခဲ့၏။ ထို့နောက် အခန်းနံရံများကို လက်နှင့် အသေအချာစမ်းကာ ထူးခြားမှုရှိမရှိ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ နံရံတွင်းမြှုပ်နှံထားသော မီးလုံးများကို သတိပြု၍ သေချာစစ်ကြည့်တော့... တစ်ခုက ကင်မရာမှန်ဘီလူး ဖြစ်နေ၏။

ဝတ်မှု မွဲပြီးပြီးလိုက်မိသည်။

မာမိမိုးပြောတာ မှန်နေပြီပေါ့...။

ကောင်းမြတ်က သူနဲ့အတူ အိပ်ဖူးသူတွေကို... ဗီဒီယိုကင်မရာနှင့် ခိုးရိုက်ထားလေ့ရှိသည်။ ဒါဆို စောစောက ချစ်ခန်းဖွင့်တာတွေလည်း Record လုပ်ထားပြီးပြီပေါ့။ ဝတ်မှု နာကြည်းစွာ တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်မိသည်။

သူ့ဘဝကို ထိန်းချုပ်ထားသော ခုတင်ကြီးပေါ် စိတ်ပျက်

လက်ဖျက် ထိုင်ချလိုက်၏။ ခေါင်းအုံးတစ်လုံး ဆွဲယူပြီး ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ကာ စိတ်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားမိသည်။ ထိုစဉ် ခေါင်းအုံးအောက် တွင်ထားသော ကောင်းမြတ် Hand Phone ကို တွေ့လိုက်သည်။

ဝတ်မှု ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ. . ဖုန်းကို ကောက်ယူ ကလိ လိုက်သည်။ ဗီဒီယိုဖိုင်တွေ ရှာကြည့်တော့ မင်းသားမပြောင်းဘဲ မင်းသမီး အမျိုးမျိုးနှင့် ရိုက်ထားသော. . ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်း မှတ် တမ်းများကို တွေ့ရ၏။

ထိုအထဲမှ ကောင်းမြတ်နှင့် ရွှေရည်၏ Video File ကို သူမဖုန်းဆီ လှမ်းပို့လိုက်သည်။ တချိန်ချိန်မှာ အသုံးတည့်လာနိုင် မလား အတွေးများနှင့် ဖြစ်၏။

အားလုံးကို နေသားတကျ ပြန်ထားပြီး ရေချိုးဖို့ ပြင်ဆင် ခိုက်. . . ကောင်းမြတ် ရေချိုးခန်းမှ ထွက်လာသည်။ သူမလုပ်ရပ် တွေ ရိပ်မိသွားမှာစိုး၍ စကားမပြောတော့ဘဲ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ သည်။

ရေပန်းအောက်ဝင်ကာ ရေချိုးပစ်လိုက်သည်။
ထိုအချိန်ကျမှ သူမဗီဒီယိုဖိုင်ကို မဖျက်ခဲ့မိမှန်း သတိရလာ သည်။

“အို. . Delete လုပ်လည်း အလကားပါပဲ၊ ဒီနေ့ ထပ်ရိုက် ထားတာတွေလည်း ရှိသေးတဲ့ဟာ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ”

အပီချုပ်ထား၍ ဘယ်လိုမှ ရုန်းထွက်နိုင်စွမ်းမရှိတာ သိ လိုက်တော့ ဝတ်မှု ရေချိုးရင်းနှင့်ပင် မလှုပ်ရှားချင်အောင် နုံးချည့် သွားရသည်။ ဒီတော့လည်း သူမဟောသီဘဝ သက်တမ်းမကုန်ခင် ရနိုင်သမျှ အခွင့်အရေး အရယူရန်သာ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်မိ၏။

ရေချိုးခန်းသုံး သဘက်ကြီးနှင့် ရင်ရှား၍. . ဝတ်မှု အပြင် ထွက်လာသည်။ ကောင်းမြတ်က ဝိုင်တစ်ခွက်သောက်ရင်း အပန်း ပြေနေပြီ။

“ဝတ်မှု အိမ်ပြန်မှာလား”

“ဝတ်မှု ပြန်မယ်လေ”

“အိုကေ. . ဝတ်မှု ဘာလိုသေးလဲ”

ဒီမေးခွန်း မေးပါမလားလို့. . . ခုလို. . မေးလာပြီဆိုတော့ လည်း. . .

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြောင့်ငြာရိုက်ဖို့ နယ်ထွက် တော့ ကားလေးတစ်စီးတော့. . လိုတယ် ကိုကိုရယ်”

ကောင်းမြတ် ဝိုင်ကိုမော့သည်။

နှစ်လိုဖွယ် အပြုံးတုကို ဖန်တီးလိုက်ရင်း. . .

“အင်း. . ကိုယ်. . စီစဉ်ခိုင်းလိုက်မယ်လေ”

“ကျေးဇူးပဲ. . ကိုကို”

“ဒါနဲ့. . ရွှေရည်နဲ့ ဆုံဖြစ်သေးလား”

ကောင်းမြတ်မေးခွန်းကြောင့် ဝတ်မှု ရင်တုန်သွား၏။

ဣန္ဒြေမပျက်အောင် ထိန်းလိုက်ရင်း. . .

“ဟင့်အင်း မဆုံဖြစ်ဘူး ကိုကို၊ မန္တလေးရိုးပွဲမှာ သူပါတယ် လို့တော့ ကြားမိတာပဲ၊ ဝတ်မှုနဲ့ မတွေ့တာ အတော်ကြာပြီ”

“အေးကွာ သတင်းမကြားလို့၊ ဖုန်းလည်း မကိုင်ဘူး”

“ကြာကြာပုန်းနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်. . သူ ဆုတ် သွယ်လာမှာပါ”

“အင်း. . . အိုကေလေ. . အဝတ်အစား လဲပြီးရင် တစ်

ယောက်ယောက်ကို ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်. . ဂွတ်နိုက်”

ဝတ်မှုအခန်းထဲက ထွက်ကာ လက်ပြသွားတော့မှ ကောင်း
မြတ် ခုတင်ပေါ် ပစ်လွဲလိုက်သည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဟော်ဝေး စိတ်တိုတိုနှင့် ဖုန်းကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ဝတ်မှု
ထံ ဆက်သွယ်နေတာ. . ဖုံးပိတ်ထားခြင်း၊ ပြန်မဖြေခြင်းတို့နှင့်သာ
ကြုံနေရ၏။ သူ့ရင်တွေ ပူနေပြီ။ ဝတ်မှုနှင့် အေးအေးဆေးဆေး
မတွေ့ရတာ ဟိုကိစ္စပြီးကတည်းက ဖြစ်သည်။

ညစ်လာသဖြင့် ဟိုက်ကော်မရှင်နာပုလင်းကို လှမ်းဆွဲပြီး
မော့လိုက်သည်။ ပူလောင်ပြင်းပြသော ပုလင်းရောင် အရည်များကို
မျှချပြီး အယ်(လ)ကိုဟော အငွေ့များကို သက်ပြင်းနှင့်ရော၍ မှုတ်
ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

ရေခဲသေတ္တာရှိရာ လျှောက်လာပြီး တံခါးဖွင့်ရန် လက်အ
လှမ်း. . . တံခါးက အလိုလို ပွင့်သွားသည်။

“ဟား. . . ငါမူးနေပြီ ထင်တယ်”

ထူးခြားတာကို စိတ်ထဲမထားဘဲ ရေဘူးဆွဲယူကာ. . . ရင်ပူ
သက်သာအောင် မနားတမ်း မော့လိုက်သည်။ ရေခဲသေတ္တာတံခါး

တို့ နောက်ပြန်ပိတ်ပြီး ပုလင်းတစ်ဖက် ရေဘူးတစ်ဖက်နှင့်. . ဆိုဖာပေါ် ထိုင်လိုက်၏။

ဖော်ဝေးအဖြစ်မှ. . ဓါတ်ပုံဖော်ဝေးဘဝသို့ ရောက်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရာလမ်းတွင် ဝတ်မှုနှင့်သူ ဆုံခဲ့သည်။ နှစ်ဦးသား တက်ညီလက်ညီ ကြိုးစားခဲ့ကြသဖြင့် အနုပညာရပ်ဝန်းမှာ ခြေချခွင့်ရခဲ့သည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် ဖေးမရင်း နားလည်မှုများနှင့် ချစ်သူများ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။ ချစ်သက်တမ်း နှစ်ပတ်လည်တော့မည့် ယနေ့ကာလကျမှ ဝတ်မှုဘက်မှ လေစိမ်းမုန်တိုင်း ထန်လာခဲ့သည်။

တကယ်ဆို ဖော်ဝေးက ဝတ်မှုအတွက် အသက်ပါ ပေးဆပ်ပုံသူဖြစ်သည်။ ဝတ်မှု ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ရသော ဘယ်အခက်အခဲမျိုးမဆို. . ဖော်ဝေး ခေါင်းခံပြေရှင်းပေးခဲ့သည်သာ ဖြစ်သည်။ အခုလို နာမည်တစ်လုံးနှင့် ဝင့်ကြွားနေနိုင်သည့်ကာလကျမှ လက်တွဲဖြုတ်ချင်နေပြီလား. . .

“တောကံ! . . ငါ့ ငြမ်းမဟုတ်ဘူး ဝတ်မှု၊ တိုက်ပဲ ဆေးသုတ်သုတ်၊ ဘုရားပဲ ထီးတင်တင်၊ ပြီးရင်. . ဖျက်ပစ်ရမယ့် ငြမ်းအမျိုးအစားထဲမှာ. . ငါ. . မပါဘူး”

ဖော်ဝေး မကျေမနပ် ရေရွတ်ရင်း အရက်တစ်ခွက် ရေတစ်ခွက်က မနားတမ်း သောက်နေလေသည်။

ဝတ်မှုက မစွန့်ခွာဘဲ ယဉ်တစ်ကိုယ်မယ်ဆုများ ရခဲ့ပြီး ကြော်ငြာလောကတွင် ဇာတာတက်နေသူ ဖြစ်သလို ဖော်ဝေးကလည်း ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲပေါင်းများစွာတွင် ဆုတံဆိပ်အမျိုးမျိုး ချိတ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် အလှသစ် အရိုင်းပန်းလေးများကို မော်ဒယ်

(လ်)အဖြစ် စင်တင်ပေးရာတွင် ဖော်ဝေး၏ဓါတ်ပုံလက်ရာနှင့် ကင်းသည့်အလှမယ် ရှားသည်။

သို့သော်. . နာမည်ရသူချင်းအတူတူ ဖော်ဝေးတို့လို ဖိုတိုဝရပ်ဖာတွေက ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်မှ ပညာရှင်များသာ ဖြစ်ကြသည်။ ဒီအနေအထားမှာ ဝတ်မှုက သာတာနာတာတွေ တွက်နေပြီ ထင်၏။

ဖော်ဝေး အရက်မကုန်မချင်း မော့နေချိန်မှာ အခန်းတွင်း အလှချိတ်ဆွဲထားသော မော်ဒယ်(လ်)မလေးများ၏ ဓါတ်ပုံများ အသက်ဝင်လာကာ ဖော်ဝေးအား ပြုံးပြမဲ့ပြနေကြသလို. . .

မနားတမ်းသောက်နေ၍ အမူးရှိန် တက်လာသည့်အချိန်တွင် အလုပ်ပိတ် အိပ်ခန်းကွန်းခန်းအတွင်း လေမတိုက်ဘဲ ခန်းဆီးတွေ လှုပ်ခတ်လာသည်။ ဖော်ဝေးပစ်ချထားသော အရက်ပုလင်းခွက် ငြိမ်နေရာမှ လှုပ်လာပြီး တလိမ့်လိမ့်နှင့်. . အခန်းထဲ လျှောက်သွားနေသည်။

ဖော်ဝေးကတော့ မသိ။

ဆိုဖာပေါ်မှာပင် ကျိုးသွားခဲ့ပြီ။

ထိုအချိန်မှာပင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ပုံရိပ် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ ဒဏ်ရာများနှင့်. . ညှိမည်းပြာနှမ်းနေသော ဝတ်စုံပါးနှင့်. . မိန်းကလေးက. . ဖော်ဝေးရှိရာ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်လာသည်။ သူလျှောက်လာရာ ကြမ်းခင်းတစ်လျှောက် သွေးခြေရာများ ထင်ကျန်ခဲ့၏။

ထိုဝိညာဉ်က နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာပေါ် အိပ်ပျော်နေသော ဖော်ဝေးနားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သော အချိန်ကာလ

တစ်ခုက အလွန်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သော မိတ်ဆွေများလို ဖော်ဝေး၏
ဆံပင်များကို သပ်တင်ပေးကာ မျက်နှာကို ပွတ်သပ် စမ်းကြည့်သေး
သည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ဝိညာဉ်ပုံရိပ်က ဖော်ဝေးလက်မောင်း
ပေါ် လှဲချကာ ပူးပူးကပ်ကပ် တိုးဝင်အိပ်လိုက်သည်။

ဖော်ဝေးကတော့ ဘာမှမသိရှာပေ...။

လက်

ဝတ်ရတနာ ဆိုင်ကြီးတစ်ခုက စပွန်ဆာပေးပြီး..
ရတနာပြပွဲနှင့် အလှမယ်ရွေးပွဲကြီးကို (Junction Square) တွင်
ကျင်းပနေသည်။ ထိုပွဲမှာ ဝတ်မှုပါသလို ဖော်ဝေးလည်း ဓါတ်ပုံနှင့်
ဗီဒီယိုမှတ်တမ်းတင်ရန် တပည့်လက်သားအစုံအလင်နှင့် ရောက်ရှိ
နေသည်။

နောက်ဆုံးအနေနှင့် ဗီဒီယိုကင်မရာများ နေရာချထားမှုကို
လှည့်လည်စစ်ဆေးရင်း ထရော်လီနှင့် ကရိန်း တပ်ဆင်ထားမှုကိုပါ
စင်ရောက် ညွှန်ကြားရသည်။

ဖော်ဝေးကတော့ မော်နီတာသုံးလုံးနှင့် ကင်မရာခြောက်လုံး မှ အရပ်များကို ထိုင်ကြည့်ရင်း ထိန်းချုပ်ကွပ်ကဲပေးရမည်ဖြစ်သည်။ အစစအရာရာ စိတ်တိုင်းကျသွားမှ သူ့နေရာသူထိုင်ရင်း အတွေး နယ်ချဲ့နေမိ၏။

ဒီပွဲမှာတော့ ဝတ်မှု သူ့ကို ရှောင်လို့ရမည်မဟုတ်. . . အခမ်း အနားအစီအစဉ်တွေ ပြီးသွားမှ နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ကာ တေ့တေ့ ဆိုင်ဆိုင် မေးမြန်းရမည်။

ဖော်ဝေးတို့ ပြင်ဆင်နေသလို အလှပြင်ခန်းမ အတွင်းတွင် လည်း မော်ဒယ်(လ်)များ၊ မာမီများ ခြေချင်းလိမ်အောင် ရှုပ်ယှက် ခတ်နေသည်။ ဒီပွဲက လက်ဝတ်ရတနာ ကြော်ငြာပွဲဖြစ်သည်နှင့်အညီ. . . မာမီတွေ ပိုပြီးအလုပ်များနေကြ၏။

မိတ်ကပ်၊ ဆံပင်၊ အဝတ်အစားအပြင် ရတနာများကိုပါ ဆံထုံးအစ ခြေအဆုံး ဆင်မြန်းပေးရသဖြင့် တာဝန်လည်း ကြီးသည်။ တစ်ခုခုပျောက်သွားလျှင် ပြဿနာအကြီးကြီး တက်မည့်ပွဲ ဖြစ်နေသည်။

“လှော်တက. . . သော်တကွာ. . . ပေါ်တကီ”

ဝတ်မှုကို ပြင်ဆင်ပေးနေသော မာမီဥာဏ်က အပုန်းတို့၏ ဘာသာဗေဒနှင့် ချီးကျူးပြောဆိုလိုက်၏။ အမျိုးသမီးတွေနှင့် မာမီတွေသာ ရှိနေသော အလှပြင်ခန်းထဲမှာ နာဂစ်နှင့် ပြင်းအားတူသည့် အတင်းအဖျင်း ဆိုင်ကလုန်း ဝင်နေသည်။

“ဟဲ့. . . ဟိုကောင်မ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားပါလား. . . ဘယ်စပွန်ဆာနဲ့ ညားနေလဲမသိဘူး”

“ဘယ်ကောင်မလဲ”

“ရွှေရည်လေ”

“လင်နောက်လိုက်သွားတာ နေမှာပေါ့”

မာမီဥာဏ်က အခြောက်တို့ဗီဇ နှာသံလေးဖြင့်. . .

“အဟင်း စင်္ကာပူက ဘောစိကို အမိဖမ်းပြီး ဆက်သွယ်နေ ဧရိယာပြင်ပ ရောက်သွားတာ ဖြစ်မှာပါအေ၊ သူရှိရင် ဒီပွဲမျိုး အလွတ် ခံမလား”

“ဟုတ်တယ်နော်”

ဝတ်မှုထောက်ခံကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဟဲ့. . . သူ့ကို လူသားစားတဲ့ကောင်းမြတ် ဆွဲစိလိုက်သေး တယ် မဟုတ်လား”

“အေးလေ. . . ဒါကြောင့် နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလို ကွန်ဒိုနဲ့ ကားနဲ့ ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ညည်းကလည်း သူတို့ရဲ့ အမေပေးတဲ့ လက်တစ်ကွက်က အဖိုးတန်လိုက်တာအေ၊ ရွှေပင်ငွေပင်တင် မကဘူး၊ တိုက်ခန်းပင်နဲ့ ကားပင်ပါ ပေါက်တာ. . . ဟဲ့”

“ကောင်မရေ. . . ဟို အဆိုတော် ဂျပု ယူလိုက်တာ. . . တစ် ကောင်ကျကြီး မဟုတ်လား၊ သူဖျက်ချတုန်းက ငါတို့တောင် ရှိသေး အမလေး. . . မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ကောင်မက အပျိုတဲ့. . .”

မာမီတွေ၊ အန်တီတွေ၊ သမီးလေးတွေ အုန်းအုန်းထအောင် ရယ်လိုက်ကြ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဝတ်မှု၏ဆံထုံးကို တစ်ခုခုထိမှန် သလိုမျိုး ဖြစ်ပြီး ဆံထုံးကြီး ပြုတ်ကျသွားသည်။ ဒါကို မြင်တွေ့သူ အားလုံး တအံ့တသြဖြစ်ကာ အသံတွေ တိတ်သွားကြ၏။

“ဟင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူလုပ်တာလဲ၊ မိုက်ရိုက်လိုက်တာ”

မခံမရပ်နိုင်စွာ ပြောလိုက်သော ဝတ်မှု၏စကားကို တုံ့ပြန်သူက မာမိဉာဏ်ဖြစ်သည်။

“အားလုံးရှေ့မှာ ဖြစ်သွားတာလေ သမော်တကီးလေးရဲ့၊ ဘယ်သူမှ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဧကန္တ ဒီအခန်းထဲမှာ သရဲရှိသလား မသိဘူး သမီး”

“မာမိကလည်း သမီး အရိုက်ခံလိုက်ရတာလေ၊ လူတောင် ရှေ့ကို ငိုက်သွားတဲ့ဟာကို”

“ဟုတ်တယ် မာမိလည်း မြင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လုပ်တဲ့သူမှ မရှိတာ”

မာမိဉာဏ် ဆံထုံးကိုပြန်ကောက်ပြီး ဝတ်မှုခေါင်းပေါ် ပြန်တင်ပေးနေသည်။

“ဘယ်သူမှ မတွေ့လိုက်ရဘူးလေ ဝတ်မှုရဲ့”
တအံ့တဩ တီးတိုးဝေဖန်သံတွေ ထွက်လာသည်။

ထိုအဖြစ်မှန်ကြောင့် ဝတ်မှုလည်း လန့်သွားသည်။
“ဒီလောက်လူတွေ အများကြီးထဲ သရဲက လာပါ့မလား”

“အို. . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်က ကပ်နေပြီ၊ ဝတ်မှုကို ပြန်ပြင်ပေးလိုက်ကြဦး. . . အဲဒါက ပိုအရေးကြီးတယ်”

မော်ဒယ်(လ်)နန်းကြာမှု ဝင်ပြောလိုက်သောစကားက မှန်နေသဖြင့် မာမိတွေ အလုပ်ရှုပ်သွားကြသည်။ မာမိသုံးလေးယောက် ဝိုင်းပြီး ဝတ်မှုကို ဆံထုံးပြန်တပ်ကာ တက်ညီလက်ညီ ပြန်ပြင်ပေးကြ၏။

ဝတ်မှုမှာတော့ မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် အခန်းတွင်း ဝေဝဲကြည့်ကာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေရှာသည်။ အတင်းအ

ဖျင်း ပြောဆိုမှုနှင့် စပ်စုခြင်းအတတ်တွင် တစ်ဖက်ကမ်းခတ်ကြသော အမျိုးသမီးထုနှင့် နှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းများအလယ်တွင်. . . ဝတ်မှုကို သရဲရိုက်သည်ဆိုသောစကားက တောမီးပမာ ပြန့်နှံ့သွားတော့၏။

အပြင်မှာတော့ ကိုဆန်းထွဋ်နှင့် မတင်မိုးလွင်တို့က အစီအစဉ်များကို ကြေညာကာ အခမ်းအနား စတင်နေပြီဖြစ်သည်။

ဦးစွာ. . ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်များက သီချင်းများသီဆိုကာ ပရိသတ်အား ဖျော်ဖြေသည်။

သီချင်းသီဆိုအပြီးမှာ ဖိုက်စတား လူရွှင်တော်အဖွဲ့က နာရီဝက်တိတိ ဟဒယရွှင်ဆေး တိုက်ကျွေးကြသည်။ ထိုအစီအစဉ်များပြီးမှ မော်ဒယ်(လ်)များအလှည့်ကျ၏။

ကိုဆန်းထွဋ်က မော်ဒယ်(လ်)၏အမည်ကို ကြေညာပေးသလို မတင်မိုးလွင်က ဆင်မြန်းထားသော ရတနာများအကြောင်းနှင့် အဝတ်အစားဒီဇိုင်းအကြောင်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ပြီးပြီးပြန်ပြန်ရတနာများ ဆင်မြန်းထားသော အလှမယ်လေးများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်လာကြသည်။

ပရိသတ်က လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်း ဖော်ဝေးတို့က ချစ်တစ်လုံးလုံး. . .

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်အကြာ ဆယ့်တစ်ယောက်မြောက် ထွက်လာသော မော်ဒယ်(လ်)က ဝတ်မှုဖြစ်သည်။ အနက်ရောင်အဝမ်းဆက်နှင့် ကျောက်စိမ်းရတနာများ ဆင်မြန်းလာသော ဝတ်မှုတပြီးပြည့်စုံစွာ လှပနေသည်။ ဖော်ဝေးမှာ မော်နီတာမှတစ်ဆင့် မြင်ရသော ဝတ်မှု၏အလှကို မြတ်နိုးစွာ ခံစားနေမိသည်။

ဝတ်မှု ဆင်မြန်းလာသည့် အနက်ရောင် ဝမ်းဆက်က သူ့

အတွက် ကံဆိုးမှု နိမိတ်ပုံလားဆိုတာ စဉ်းစားမနေတော့...။

မော်နီတာမှ ဝတ်မှု၏ Close Up ပုံကြီးများကို ချဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး မျက်နှာကြီးတစ်ခု... ဝတ်မှု၏ ဆံပင်နောက်မှာ ပေါ်လာသဖြင့် ဖော်ဝေး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။ မယုံကြည်နိုင်သဖြင့် စင်ပေါ်လှမ်းကြည့်တော့လည်း... ဝတ်မှုတစ်ယောက်တည်း Cat Walk လျှောက်နေတာ တွေ့ရ၏။

ဖော်ဝေး မော်နီတာကို ပြန်ကြည့်သည့်အခါမှာလည်း ဝတ်မှုတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ပြန်တွေ့ရတော့သည်။ ဖော်ဝေး ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ယမ်းမိသည်။ အလုပ်လုပ်နေရတာပင် စိတ်မဖြောင့်ချင်တော့... ဒီပွဲကြီး မြန်မြန်ပြီးပါစေဟုသာ ဆုတောင်းမိသည်။

အစီအစဉ်တွေများလွန်းသဖြင့် စုစုပေါင်း အချိန်ငါးနာရီကြာမှ အခမ်းအနားပြီးသွား၏။

ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းဖို့ လက်ထောက်များကို ညွှန်ကြားပြီး ဖော်ဝေး Stage ခုံနောက်ဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

တွေ့ရာ အခြောက်တစ်ယောက်ကို လှမ်းဆွဲရင်း...

“ဝတ်မှု ဘယ်အခန်းမှာလဲ”

“ဟယ် ကိုဝေး... ဝတ်မှုလား၊ နားနေခန်းမှာလေ... သူ့စပွန်ဆာကြီးကို စောင့်နေတာ”

“ဘာ”

“စပွန်... ပွန်... အဲ... ဆော့ရိုး ကိုဝေး၊ ဘော့(စ်) လာခေါ်မှာကိုပြောတာ...”

အလုပ်သင် မာမီအသစ်လေးကို ဆောင့်တွန်းပြီး ဖော်ဝေး နားနေခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ အခန်းထဲမှာ မာမီဉာဏ်က ဝတ်မှုအား

မိတ်ကပ်ဖျက်ပေးနေသည်။ ဖော်ဝေးရောက်လာသည်ကို ဝတ်မှု အံ့သြဟန်မပြ၊ မှန်သာကြည့်နေ၏။

“မို့ ကိုယ်တို့ စကားပြောမှ ဖြစ်မယ်”

“မာမီ ရပြီ... သမီးဘာသာ လုပ်လိုက်တော့မယ်”

နှင်ထုတ်သော စကားမို့ မာမီဉာဏ် မဲ့ကာရွံ့ကာနှင့် အိုက်တင်ချိန်းရင်း တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ခါ၍ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

“မို့ ဘာလို့ ဖုန်းပိတ်ထားတာလဲ”

“မပိတ်ပါဘူး... ကိုဝေး၊ ဖုန်းချိန်းလိုက်လို့ပါ။ အရင်ဖုန်းကို ပရိသတ်တွေကလည်း သိတယ်လေ၊ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လွန်းလို့”

ဝတ်မှုလေသံက ပိပီရီရီ၊ ဖော်ဝေးက မှန်တင်ခုံပေါ်မှ ဖုန်းကို ကောက်ယူပြီး သူ့ဖုန်းဆီ လှမ်းခေါ်သည်။ ဖော်ဝေး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ အောင်လ၏ ‘မှားတာရှိရင် တောင်းပန်ပါတယ်’ သီချင်းသံ ထွက်လာသည်။ ဝတ်မှုဖုန်းကို ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ ဒါဆို သူ့ဖုန်းမှ Missed Calls List တွင် ဝတ်မှုဖုန်းနံပါတ် ရှာလို့ရပြီ။

“ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ရအောင် မို့”

ဝတ်မှုက ဖော်ဝေးကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်လာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုဝေး”

“ကိုယ် အခြေအနေတွေကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး ဝတ်မှုမင်း... ကိုယ့်ကို ချစ်တာရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ကိုဝေးရာ၊ မှုတို့လို အနုပညာသည်တွေက ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မပိုင်တာ သိရဲ့သားနဲ့”

“မင်း... ကိုယ့်ကို လှေကားလို၊ ငြိမ်းလို သဘောထားနေတာလား... မို့”

ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ပြီး ဝတ်မှုံ ထိုင်ရာမှ ထလာသည်။
ဖော်ဝေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်၏။

“မှုံတို့ ဒီလောကကို ဘာဖြစ်လို့ ဝင်လာကြတာလဲဆိုတာ
ကိုးမေးသွားပြီလား”

ဖော်ဝေး စကားမပြန်. . .

“ကျော်ကြားမှု၊ အောင်မြင်မှုနဲ့ ငွေအတွက် ဘဝကိုရင်းခဲ
ရတာပဲမဟုတ်လား၊ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင် အနုပညာပါ သေသွား
တာ သိသားနဲ့ကွာ၊ ခုမှ ရှာလို့ဖွေလို့ ကောင်းတဲ့ကာလကို ရောက်ခါစ
ပဲ ရှိသေးတယ်လေ”

“မင်းကို ကိုယ်ရှာကျွေးနိုင်ပါတယ် မှဲ့”

“အဟင်းဟင်းဟင်း. . . မြေညီထပ် တိုက်ခန်းမှာထားပြီး
တက္ကစီနဲ့ ရှူတင်သွားခိုင်းမလို့လား ကိုဝေး”

“မှုံ. . . မှဲ့စကားတွေ လွန်နေပြီနော်၊ နောက်ရှိုးပွဲတစ်ပွဲပြီး
ရင် ပြကွဒိန်ရာသီ ရောက်ပြီ၊ အဲဒါပြီးတာနဲ့ တစ်ရာလေးဆယ်တန်
ကားတစ်စီးလောက် ဝယ်လို့ရပြီ သိလား”

“အဲဒါဆိုရင်တောင် အိပ်မက်နဲ့အဝေးကြီးပဲ. . . ”

“မင်း. . . ဘာတွေ ဘယ်လောက်တောင် မျှော်လင့်နေတာ
လဲ မှဲ့”

“လုံးဝဥသံ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ဘဝမျိုးကိုပေါ့”

“မင်းကို ချစ်လွန်းလို့. . . ဘာမဆို လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေ၊
မင်း မေ့ပစ်တော့ မလို့လား”

“အဲဒီအကြောင်း အစပြန်ဖော်မနေပါနဲ့ ကိုဝေး၊ လုံးဝ. . .
ပါးစပ်ပိတ်နေတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဒါတွေအားလုံး မင်းကိုချစ်လို့ ရင်းခဲ့တာလေ မှဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မှဲ့ မငြင်းပါဘူး၊ တစ်ချိန်တော့ အိမ်ထောင်
ပြုသင့်တဲ့ကာလကို ရောက်လာမှာပါ၊ အဲဒီအချိန်ဟာ ကိုဝေး အ
တွက်ပဲပေါ့”

ဝတ်မှုံက ချော့မော့သောလေသံနှင့် ပြောလာတော့လည်း
ဖော်ဝေးဒေါသတွေ အရည်ပျော်သွားရသည်။ ဝတ်မှုံက ဖော်ဝေး
ကုပ်ပိုးကို လှမ်းခိုသိုင်းဖက်၍ အနမ်းရှည်နှင့် ပြုစား၏။

ထိုစဉ်. . . တံခါးဖွင့်သံကြားရပြီး. . .

“အို. . . ဟယ်တော့. . . ”

မာမီညာဏ် ဝင်လာတော့. . . ဖော်ဝေးနှင့်ဝတ်မှုံ လူချင်းခွာ
လိုက်ကြရသည်။

“အဟင်း. . . သမော်တကီးရေ၊ ဘော့(စ်)က လူလွတ်လိုက်
တယ်၊ အဆင်သင့်ပဲ သွားကြစို့တဲ့”

ဖော်ဝေး ဝတ်မှုံကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ်ကိုလဲ ဝတ်မှုံ”

“ညစာစားပွဲ ရှိသေးတယ်လေ ကိုဝေးရဲ့. . . နောက်မှ တွေ့
မယ်နော်”

ဝတ်မှုံ လှစ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။

ဖော်ဝေး တားချိန်ပင် မရလိုက်။

“တောက်!. . . ”

မာမီညာဏ် အနားတိုးကပ်လာပြီး. . .

“ဝေး သိပ်ခံစားနေရလားဟင်. . . မာမီ ပြုစုပေးရလား”

“မလိုပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း အကြံတစ်ခု ပေးချင်တယ်။ သာယာတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို တည်ဆောက်ချင်ရင် . . ကျော်ကြားတဲ့သူကို ရှောင်ရတယ် ဝေးရဲ့၊ လာ . . ဝေးကို မာမိပြမယ်”

မာမိဉာဏ်က ပြတင်းပေါက်နားသွားကာ ဖော်ဝေးကို လက်ယပ်ခေါ်သည်။ ဘာများလည်း သိချင်စိတ်နှင့် လျှောက်သွားမိသည်။ မာမိဉာဏ်က အောက်သို့ မေးဝေညွှန်ပြ၏။

ဖော်ဝေး လှမ်းကြည့်တော့ . . ပါရဲရိုး ဖားပြုတ်ပေါ် တက်သွားသော ဝတ်မှုန်ကို တွေ့ရသည်။

“ဝတ်မှုန် စပွန်ဆာ ရသွားပြီလို့ ကြားတယ်၊ အဲဒီကားရောတဲ့”

“သေချာလို့လား မာမိရယ်”

မာမိဉာဏ်က လှောင်ပြီးပြီးရင်း ဖော်ဝေးပခုံးကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ မာမိလက်တွေက ငြိမ်ငြိမ်မနေ။

“ဘယ်သူစပွန်ဆာ ပေးတာလဲ၊ ဘယ်လောက်ရသွားလဲဆိုတာ သိချင်ရင်တော့ မာမိမိုးကို သွားမေး . . သူ့ရှိုင်းပေးတာ၊ ဒါတွေအားလုံး သူပဲ ချုပ်ထားတာလေ”

မာမိဉာဏ်က ဖော်ဝေး သိချင်သောသတင်းကိုပေးရင်း သူလိုချင်တာရအောင် လက်ကမြင်းနေသေးသည်။ ညစ်နေသော ဖော်ဝေး ထောင်းခနဲထသွားကာ မာမိဉာဏ်ကို ဆောင့်ထိုးလိုက်သည်။ လက်သီးနှင့် . . .

သူ့အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် အဖွဲ့သားတွေ ရှုတင်ကားနှင့် ပြန်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေကြပြီ။

“အာစရိ ရှုတင်ကားနဲ့ပဲ လိုက်မှာလား”

“ဟင့်အင်း . . ငါ ဝင်စရာရှိသေးတယ်၊ ကင်မရာတွေ သေ

ချာသိမ်းပြီး စတုဒီယိုကို သေ့ခတ်ခဲ့ . . ပြီးရင် ငါ့ဆီဖုန်းဆက်”

“အိုကေ အာစရိ”

ရှုတင်ကားထွက်သွားတော့ . . ဖော်ဝေး ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မှောင်စပျိုး ညကောင်းကင်အောက်တွင် ဒဂုံစင်တာနှင့် မြေနီကုန်းမီးပွင့်အနီးတစ်ဝိုက်မှာ ကြက်ပျံမကျ စည်ကားနေသည်။ လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေသောဝန်းကျင်နှင့် ဖော်ဝေး မသက်ဆိုင်သလို ဖြစ်နေလေ၏။

ဒဂုံစင်တာရှေ့ ကားမှတ်တိုင်ရောက်တော့လည်း ဘယ်သွားရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ တိုက်ခန်းကိုလည်း မပြန်ချင်သေး၍ အငှားကားတစ်စီး တားပြီး တက်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်လဲ ဆရာသမား”

ယာဉ်မောင်းက မေးလာသဖြင့် ပါးစပ်ထဲရှိတာ ဖြေလိုက်၏။

“ပြည်သူ့ရင်ပြင်”

ကားလေးက ငေါက်ခနဲ ဆောင့်ထွက်သွားသည်။ ဖော်ဝေး အာရုံထဲမှာ ဝတ်မှုန်ကလွဲပြီး ဘာမှမရှိ၊ မာမိဉာဏ်ပေးသော သတင်းအစအနနှင့် . . . ဝတ်မှုန်ပြောသောစကားများ ရွှေ့နောက်ညီညွတ်မှုမရှိ ဖြစ်နေတာကို . . ဘဝင်မကျ ဖြစ်မိသည်။ ဘာမှမဝေးလှသော ပြည်သူ့ရင်ပြင်သို့ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ရောက်လာ၍ ဖော်ဝေးအတွေးတွေ ရပ်သွား၏။

ကားခရုင်း ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ရင်ပြင်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ အနီးဆုံးတွေ့သော စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်ပြီး မြန်မာဘီယာနှင့် အမြည်းတချို့ မှာလိုက်သည်။

‘မြေညီထပ်အခန်းနှင့် တက္ကစီ စီးပြီး ရှုတင်သွားရမှာလား’ ဆိုသည့်စကားက စဉ်းစားစရာ ကောင်းနေသည်။ တလောကလည်း Honda Fix တစ်စီး စီးနေ၍ မေးကြည့်တော့ လပေးငှားစီးတာပါဟု ဖြေခဲ့သည်။ အခုတစ်ခါ ဖားပြုတ်နှင့် ဝင့်ကြားနေပြန်ပြီ။

ဝတ်မှု တကယ်ပဲ စပွန်ဆာရသွားပြီလား။ ထိုအတွေးက ဖော်ဝေးရင်ကို မီးမြှိုက်ပြီး ဘာဘီကျူးလုပ်သကဲ့သို့ ခံစားရသည်။

ဒီခေတ်က ဆရာဝန်တွေ အင်ဂျင်နီယာတွေ အနည်းငယ် ဘေးရောက်နေကြပြီး လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေ ခရိုနီတွေ စန်းထသော ကာလဖြစ်နေသည်။ ငွေကို ရေလိုသုံးတာ ဒီတဲအောက်သွားပြီး.. ငွေကို လေလိုသုံးနိုင်မှ လူရာဝင်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်တွေက အပေးအကမ်း ရက်ရော၏။ မရက်ရောလို့ လည်းမရ.. သူတို့လိုချင်တာက တကယ့်အလှပဂေးတွေ၊ အလှ မယ်တွေဆိုတော့.. ဝေမှကြွေမှာလေ..

ခုလည်း ဝတ်မှုကို ဘယ်လောက်ဝေလိုက်လို့ ကြွေသွား သည်မသိ။ ရိုးသားကြိုးစားပြီး သာယာချမ်းမြေ့သောဘဝကို တည် ဆောက်ဖို့အတွေးကို သူမ စွန့်လွှတ်လိုက်ပုံရသည်။

ဖော်ဝေး ညစ်ညစ်နှင့် ဘီယာကို စွတ်ကစ်နေမိသည်။ ဘီယာလေးလုံးအကုန်မှာ ဗိုက်တင်းပြီး ဆီးသွားချင်တာ.. မခံနိုင် တော့သဖြင့် ငွေရှင်း၍ အိမ်သာထသွားလိုက်ရသည်။

သူထွက်လာတော့ ရင်ပြင်မှာ လူတွေစည်ကားဆဲပဲ ရှိသေး ၏။ မြက်ခင်းတစ်နေရာတွင်ထိုင်ကာ လေညင်းခံတော့ တရိပ်ရိပ် မူးလာသည်။

လွဲအိပ်လိုက်ချင်စိတ် ပေါက်နေပြီမို့ အိမ်ပြန်ဖို့ကြိုးစား

ရသည်။ ဥယျာဉ်အပြင်ထွက်ပြီး တက္ကစီနှင့် အပြန်ခရီးစသည်။

ဖော်ဝေးလျှောက်လာရာ လမ်းတစ်လျှောက် သွေးခြေရာ များ ကပ်၍ လိုက်ပါလာသည်ကို သူမူးမူးနှင့် သတိမထားမိတော့။

စတူဒီယိုရောက်တော့ အခန်းတံခါးကို အတော်ကြိုးစား ဖွင့်ရသည်။ အိပ်ချင်နေပြီမို့ တံခါးကိုသေချာစွာ ပိတ်၍ အခန်းထဲဝင် လာလိုက်သည်။ အခန်းထောင့်တွင် သုံးမြှောင့် ဒေါက်ပေါ်တင်ထား သော ကင်မရာ မီးလင်းလင်းလာသည်။ ထိုကင်မရာကို မသုံးတော့ပဲ ထိုနေရာတွင် ပစ်ထားခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

ပါဝါ သူ့အလိုလို ပွင့်လာသောကင်မရာကို မူးနေသည့်ကြား က.. ဖော်ဝေး မျက်လုံးကို ပွတ်ကာ ကြည့်မိသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဖုန်တက်နေသော ထိုကင်မရာလေး ခုနက သူမဟုတ်သလို ငြိမ်သက် နေပြန်သည်။

ရေလည်းမချိုး အဝတ်အစားလည်း မလဲဘဲ အိပ်ရာပေါ်ပစ် လှဲလိုက်၏။ ချက်ချင်း အိပ်မပျော်သေးသဖြင့် ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့် နေခိုက် ဗီရိုပေါ်မှ သေတ္တာတစ်လုံး ဝှန်းခနဲ ပြုတ်ကျလာသည်။

ဖော်ဝေး အထိတ်တလန့်နှင့် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်မိသည်။

ရီဝေဝေအမူးတွေတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ။

ဒီမှာ ကြောင်လည်းမရှိ၊ ကြွက်တိုးလို့ ပြုတ်ကျရအောင် လည်း သေတ္တာက သေးသေးကွေးကွေးမဟုတ်..

သေတ္တာပြန်တင်ဖို့ ခုတင်ပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာ ယင် သေတ္တာအဖုံးက အလိုလိုပွင့်သွား၏။ သေတ္တာထဲတွင် ကွေးကွေး လေး ဝင်ထိုင်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ..

“အောင်မလေးဗျ. .”

ဖော်ဝေးထွက်ပြေးဖို့ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်သည်။

ကြောက်စိတ်မွန်ကာ အလောတကြီးဖြစ်နေ၍ တံခါးက ဖွင့်လို့မရ ဖြစ်နေသည်။ သေတ္တာထဲမှ သရဲထွက်လာလေမလား တွေးကာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာကိုမှမတွေ့ရ. . . သေတ္တာထဲ မှာ ဘာမှမရှိတာ အသေအချာမြင်ရသည်။

ရီဝေဝေမူးနေချိန်မှာ စိတ်စွဲကာ အကြောက်လွန်ပြီး အမြင် မှားတာ ဖြစ်မှာဟု တွေးမိတော့. . . ကြောက်စိတ်ပြေသွား၏။

သို့နှင့် သေတ္တာရှိရာ ပြန်လျှောက်လာပြီး. . . အဖုံးသေချာ ပိတ်၍ ဗီရိုပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည်။

အိပ်ချင်စိတ် မရှိတော့သလို ဘီယာလေးလုံး အာနိသင်တွေ လည်း တစ်စွန်းတစ်စပင် မကျန်တော့. . . စိတ်လေးနေတာတွေ ဝေးလွင့်သွားအောင် ဖော်ဝေး ဘုရားရှိခိုးနေမိတော့၏။

“ဩကာသ. . . ဩကာသ. . .”

၃ ရဲအုပ်အောင်နိုင်သည် စီအိုင်ဒီမှ ပေးပို့လာသော အလောင်း စစ်ဆေးချက် အစီရင်ခံစာကို ဖတ်နေလေ၏။ သေဆုံးသူ အမည်မသိ အမျိုးသမီး၏ အသက်မှာ (၁၈-၁၉)နှစ်ဟု ခန့်မှန်းထားသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်းမသိနိုင်အောင် စုတ်ပြတ်နေကာ နဖူးရိုး၊ နားထင်နှင့် နောက်စေ့ကွဲအက်ဒဏ်ရာများနှင့် ဦးနှောက်အတွင်း သွေးယိုစီးမှုကြောင့် သေဆုံးရကြောင်း ဖော်ပြထားပြီး. . . လူသတ်မှုဖြစ်ကြောင်း ကောက်ချက်ချထား၏။

သေသူ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် . . ကုတ်ရာဖဲ့ရာ၊ ရိုက်နှက်ထား၍ အညှိအမည်းစွဲနေသော ဒဏ်ရာများလည်းရှိနေကြောင်း၊ လက် တောက်ဝတ်နှစ်ဖက်နှင့် ခြေမျက်စေ့အထက် နှစ်လက်မခန့်နေရာ တွင် အရေပြား ဆုတ်ပြဲဒဏ်ရာများ ရှိကြောင်း၊ လူမဆန်စွာ နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းပြီး သတ်ဖြတ်တာ မဟုတ်ဘဲ . . သေပြီးမှ အရေခွံခွာထား သလို ဖြစ်နိုင်ကြောင်း သုံးသပ်ထားသည်။ ထို့ပြင် . . သေဆုံးသူမှာ အပျိုမဟုတ်သော်လည်း မသေခင် မုဒိမ်းကျင့်ခံထားရခြင်း မရှိ ကြောင်းကိုလည်း ဖော်ပြထားသည်။

ခန့်မှန်းသုံးသပ်ချက်အရ မသေခင် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် သတ်ပုတ်ခဲ့သော လက္ခဏာရှိပြီး၊ ထိုဖြစ်စဉ်ကြောင့် ပြင်ပဒဏ်ရာများ ရရှိသည်ဟု ယူဆသည်။ သေသူ၏ လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဆံပင်မွေးများကို တွေ့ရကြောင်း၊ ဆံပင်များသည် သေသူ၏ ဆံပင် မဟုတ်ကြောင်း ပါရှိသည်။

အလောင်းမှရသော သက်သေပစ္စည်းများအဖြစ် ပလက်တီ နမ် နားကပ်တစ်ဖက်ကို ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့်ထည့်ပြီး တစ်ပါတည်း ပို့ပေးလိုက်သည်မို့ ဒုရဲအုပ်အောင်နိုင် သေချာစွာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေး နေသည်။ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခြေထောက်နှစ်ဖက်တွင် ချည်နှောင်ထား သော အဝတ်စကို ဓာတ်ခွဲခန်းပို့ကာ စစ်ဆေးဆဲ ဖြစ်ကြောင်းလည်း နိဂုံးတွင် ဖော်ပြထားသည်။

ဒုရဲအုပ်အောင်နိုင် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိ၏။ မကြားဘူး . . မကြားဘူးသောအမှုများ ကြုံနေရ၍ မူခင်းအဆင့်တွင်တော့ ကမ္ဘာနှင့် ရင်ဘောင်တန်းနိုင်ပြီထင်၏။

ဒီလိုမိန်းမပျိုလေးကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်နိုင်တာ ဘယ်

လိုလူစားမျိုးလဲဟု တွေးရင်း ဒေါပွနေမိသည်။ သူတို့အနေနှင့် . . လူသတ်တရားခံကို ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ဝေးလို့ သေသူမည်သူမည်ဝါ ဆိုတာပင် စုံစမ်းဖို့ ခက်ခဲနေ၏။

ဒီရက်တွေထဲ လူပျောက်တိုင်ကြားမှုများတွင် အသက်အ ခွယ် ကြီးရင့်သူနှင့် စိတ်မနှံ့သူများသာပါရှိပြီး . . အရွယ်ကောင်း မိန်းကလေး ပျောက်ဆုံးနေမှု မရှိခဲ့။ ရဲစခန်းနှင့် ဆေးရုံများသို့ လာ ရောက်စုံစမ်းမှုလည်း မရှိသဖြင့် သေသူမှာ ပိုင်ရှင်မဲ့ ဖြစ်နေရသည်။ မိသားစုနှင့် အတူနေသူဖြစ်ပါက မိန်းကလေးတစ်ယောက် သုံးလေး ရက် အိမ်ပြန်မလာတာကို ဒီလိုလွှတ်ထားမည်မဟုတ်။

အနီးစပ်ဆုံး ကောက်ချက်အဖြစ် တစ်ယောက်တည်းနေ သော သို့မဟုတ် အဆောင်တွင်နေပြီး မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း နည်းသော လူမျိုးဟုသာ သုံးသပ်ရ၏။

နယ်မှလာပြီး ရန်ကုန်တွင် အလုပ်လုပ်နေသူဟု ယေဘုယျ အားဖြင့် ထင်မြင်ယူဆချက် ထုတ်ထားသည်။ အလောင်းတွေ့ရာ အမှိုက်ပုံနှင့် အနီးဆုံးမြို့နယ်များမှ ရဲစခန်းများတွင်လည်း လူပျောက် တိုင်ကြားချက်ကမရှိ၊ ဒီတော့ . . . ခြေရာဖျောက်ရန် ရည်ရွယ်ချက် ရှိရှိနှင့် အဝေးမှလာပြီး တမင်တကာ စွန့်ပစ်ခဲ့ကြောင်း သိသာထင် ရွားနေသည်။

အစီရင်ခံစာပါ အချက်အရ ခြေမျက်စိအထက်နားမှ အရေ ပြားကို ဆုတ်ဖြထားသည်ဆိုသော အချက်အား သေချာစဉ်းစား ကြည့်မိသည်။ ဒါ ထူးခြားထင်ရှားသော အမှတ်အသား တစ်ခုခုကို ဖျက်ပစ်သည့် သဘောပင် ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုထူးခြားသော အမှတ်အ သားက မွေးရာပါ အမှတ်လား၊ မွေးရာပါ အမှတ်လား၊ တစ်ခုခုပင် ဖြစ်ရမည်ဟု

www.burmeseclassic.com

တေးမိဇ်။

အဖြေမထွက်သည့် အတွေးများနှင့် မွန်းကြပ်နေစဉ် နာရီ
ကြည့်မိတော့...

“ဟာ... ဆန္ဒဖော်ထုတ်ပွဲ စောင့်ကြည့်ဖို့ သွားရဦးမှာပဲ”
ဒုရဲအုပ်အောင်နိုင် ယူနီဖောင်းကို သေသပ်အောင် ဆွဲဆန့်
ပြီး ဦးထုပ်ဆောင်း၍ စားပွဲမှ ထလိုက်ရတော့သည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ပုန်းကြွဆက်၍ ချိန်းထားသဖြင့် မာမိမိုးနှင့် ချက်ချင်းဆိုသ
လိုပင် တွေ့ခွင့်ရသည်။ မာမိမိုး ဆိုတာကလည်း အနုပညာလောက
တွင် မပါမဖြစ် လူရာဝင်သူတစ်ယောက်မို့ မလေးစားလို့ကမဖြစ်။

“ဟယ်... ဝေးရယ်... ကြည့်စမ်း မတွေ့တာကြာလို့လား
မသိဘူး၊ ပိန်သွားလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ် မာမိ... အလုပ်ကများ ပင်လည်းပင်ပန်းဆိုး
တော့”

“ပြုစုမယ့်သူလေးဘာလေး ရှာတော့လေ... ဝေးရယ်၊ ဒါမှ
မဟုတ် ဒီမှာလာနေပါလား ဝေးရဲ့၊ ဒီမှာက မာမိတစ်ယောက်တည်း
နေတော့ လွတ်လပ်တာပေါ့”

မာမိမိုးက ညှုတ်တုနှင့် ဖိတ်ခေါ်သည်။ ဖော်ဝေး ပန်းတွန့်
ပြီး စပ်ဖြဖြ လုပ်ပြလိုက်၏။

“ကဲ... ပြော... မာမိ... ဘာကူညီရမလဲ”

“အဟဲ...ဟို...ဟိုလေ...ဝတ်မှု”

ဖော်ဝေး စကားတောင် မဆုံးလိုက်... မာမိမိုးက ရေပက်မဝင်အောင် ပြောတော့သည်။

“အဟင်းဟင်းဟင်း... လက်စသတ်တော့ ဝေးက ရည်းစားလူလု အူနုကျခဲ့တယ်။ အဲ... ခု... နုနုလေး ကျွဲခတ်ခံရလို့ ရောက်လာတာကိုး၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဝေးရယ်၊ မိန်းမဆိုတာ သစ္စာရှိတဲ့ အမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ ဝေးနဲ့ဆို ပင်ပန်းနေဦးမှာလေ၊ ခုတော့ ကွန်ဒိုနဲ့ ကားနဲ့ စပွန်ဆာကြေးနဲ့... အေးဆေးပဲပေါ့၊ ဟွန်း... ကောင်မက ရသွားတော့ ဒီကိုတောင် ပေါ်မလာတော့ဘူး၊ အရင်တုန်းကတော့ မာမိ ငွေလိုလို့နဲ့ ဖုန်းတစ်စုံတစ်ခုဆက်ပြီး အခုကျတော့... ကောင်မက ချေသွားပြီလေ...၊ သမီးကငွေလိုတာ မဟုတ်ဘူး... ဘယ်လောက်ရမှ လုပ်မှာတဲ့...”

“ဘာကို လုပ်မှာလဲ မာမိ”

ဖော်ဝေး နားမလည်တော့၍ စိတ်ပူသွားကာ ခေါင်းကုတ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဝေး မသိပါဘူး၊ မာမိတို့ ကြော်ငြာရိုက်တဲ့ ကိစ္စကို ပြောတာပါ”

“ဟွန်း... အခုဆို ကောင်မက မာမိဖုန်းတောင် မကိုင်တော့ဘူး”

ကြားလိုက်ရသော စကားက ရေနစ်သူ ဝါးကူထိုးသလို...
“ဒါ... ဒါဆို ကြားရတဲ့ သတင်းတွေက တကယ်ပေါ့ ဟုတ်လားမာမိ... ဘယ်သူလဲ... အဲဒီကောင်... ဘယ်သူလဲ”

မာမိမိုးက မျက်စိမျက်နှာချိုပြီး ဟန်ပါပါနှင့်...

“ဘယ်သူရှိရမှာလဲ လူသားစားတဲ့ ဟိုပေါရိသာဒ ကောင်းမြတ်ပေါ့”

“ဗျာ... ကောင်း... ကောင်းမြတ်”

“ဟုတ်ပ... ဟုတ်ပ... သူပဲ ဒီလိုပေးနိုင် ကမ်းနိုင်တာလေ... ဘောက်ထော်က ကွန်ဒိုတစ်ခန်း၊ စပွန်ဆာကြေးက သုံးရာ၊ ကားက တစ်စီး... ကဲ ဘာလိုသေးလဲ”

ဖော်ဝေး အံ့ကြိတ်ပြီး လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်မိသည်။ ကောင်းမြတ်ဆိုလျှင်တော့ သူ့အဆင့်နှင့် ဝေးကွာလွန်းလှ၏။ သူ့စက်ရုံထွက်အရက်ကို တစ်နိုင်ငံလုံး သောက်သုံးနေကြသည် မဟုတ်လား၊ ဒါတောင် လုပ်ငန်း အကုန်မဟုတ်သေးဝင်ငွေကို အသေအချာတွက်ကြည့်လျှင်... တစ်စက္ကန့်ကို ကျပ်တစ်သောင်းလောက်များ ရှိနေမည်လား မပြောတတ်။

ကိုယ်နှင့်ယှဉ်လာသူက မီဂါဘောစီဆိုတော့... ဖော်ဝေး အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။

“ဒါနဲ့ ဝေးရဲ့ သမီးလေးကော သူပျောက်နေပါလား”

“ဘယ်သူလဲ မာမိ”

“ရွှေရည်လေ မန္တလေးပွဲစဉ်သူတွေ သူ့ကိုဆက်သွယ်တာ မရလို့ မာမိကို အပူကပ်နေတာ၊ မာမိလည်း ဆက်သွယ်လို့ကို မရပါဘူးကွယ်၊ ဖုန်းက ဆက်လိုက်တိုင်း စက်ပိတ်ထားတယ်ပဲ အော်နေတယ် ဝေးရယ်၊ ရွှေရည်ကို တွေ့မိသေးလား”

မာမိမိုး အမေးစကားကြောင့် ဖော်ဝေးချွေးစို့သွား၏။

“အဲ... မပြောတတ်ဘူး... မာမိ၊ ဝတ်မှုက သူနဲ့တူတာ မကြိုက်လို့ ခပ်ကင်းကင်းပဲနေလိုက်တာ၊ ပြီးတော့ သူနဲ့တူနေတာ

www.burmeseclassic.com

မိုးမိုးပဲ ခင်ကြတာပါ”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့. . ဝေးကိုကျတော့ လွတ်လပ်ခွင့်တွေ
စိတ်ပင်ပြီး သူကိုယ်တိုင်က ကောင်းမြတ်ဆီ သွားအိပ်နေတာလေ။
အဲဒါ ကောင်းလားလို့”

“တော်. . . တော်ပါတော့. . . မာမီရယ်၊ မပြောပါနဲ့တော့”
ဖော်ဝေးနှင့် မာမီမိုးတို့၏ စပွန်ဆာဆွေးနွေးပွဲလေး အရှိန်
ကောင်းနေစဉ် လေပြင်းတစ်ချက် တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်လာ၏။ ပြတင်း
ရှား ဖွင့်ထားသည်ဖြစ်၍ လေက အခန်းထဲအထိ တရကြမ်းဝင်လာ
သည်။ မာမီမိုး စားပွဲပေါ်မှ အယ်(လ်)ဘန်အထပ်ကြီးပင် ပြုတ်ကျ
လာ၏။ စောင်း၍ပြုတ်ကျလာသော အယ်(လ်)ဘန်ကြားမှ ဓာတ်ပုံ
တစ်ပုံလည်း လျှောကျလာသည်။

“အမလေး ကြမ်းလိုက်တဲ့လေ. . လေလာရာ ဖင်ပေးထား
လိုက်ရင် အေးဆေးပဲ ထင်ပါရဲ့ ဝေးရယ်”

မာမီက ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်ပြောရင်း အယ်(လ်)ဘန်များကို
ထစီသည်။ ဒီတော့မှ လျှောကျနေသည့်ဓာတ်ပုံက လွတ်လွတ်လပ်
လပ် ထွက်ကျလာတော့သည်။

“ဟင်. . . ရွှေရည်. . . ရွှေရည်ပုံလေးပဲ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ၊
လူ မလာအားလို့ ဓာတ်ပုံထွက်ပြတာ ထင်တယ်”

မာမီက အပြောင်အပျက် ပြောလိုက်တာ ဖြစ်သော်လည်း
ဖော်ဝေး တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူလည်း ရွှေရည်ကိုပဲ နှင့်နှင့်နည်း
နည်း သတိရနေမိ၍ ဖြစ်သည်။ သိချင်တာတွေ သိရပြီမို့ ပြန်ဖို့ဟန်
ပြင်ကာ ဖော်ဝေး ထရပ်လိုက်၏။

ထိုအခိုက် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သွေးခြေရာများကို မြင်လိုက်ရ

သည်။

“ဟာ. . . ခြေ. . . ခြေရာတွေ”
“ဘာခြေရာလဲ ဝေးရဲ့၊ အလန့်တကြားနဲ့. . ကြမ်းတွေ နေ
တိုင်းတိုက်ထားတဲ့ဟာကို. . .”

“ဒီမှာလေ မာမီရဲ့လာကြည့်”
မာမီဆတ်စလူးခါအောင် ပြေးလာရင်း ဖော်ဝေးညွှန်ပြရာ
ကို ကြည့်သည်။

“ဟယ်တော့. . . သွေးတွေ. . သွေးခြေရာတွေ၊ အမလေး
ထူးဆန်းလိုက်တာ”

မာမီက အလန့်တကြားပြောရင်း ဖော်ဝေးကို ဖက်တွယ်
ထားသည်။ သို့သော် ခြေရာများက ကြည့်နေရင်းမှာပင် တဖြည်း
ဖြည်းနှင့် မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

“ဘာလဲ. . . မသိဘူးနော်၊ အသေအချာ မြင်လိုက်ရပြီး
ပြန်ပျောက်သွားတာ ထူးဆန်းလိုက်တာ. . . ဟယ် အိမ်မသန့်ဘူးနဲ့
တူတယ်၊ အမေတို့ခေါ်ပြီး အိမ်မှာကနားပေးမှ ဖြစ်တော့မယ်”

ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်သံကို ကြားရသည်။ မာမီမိုး ဖော်ဝေးကို
ဖက်ထားရာမှ ဖုန်းတင်ထားသော စားပွဲဆီသို့ ပြေးပြန်သည်။

“ဟဲလို မာမီမိုး ပြောနေပါတယ်”

“ဪ. . . ရဲကြီးလား စိတ်ချပါ. . . ဪ. . . ကိုကိုရဲကြီး
ရယ် လာမယ့်တနင်္ဂနွေ မင်္ဂလာဆောင်အတွက်ဝတ်စုံက အသင့်
ပါပဲရှင်၊ အဲဒီနေ့ မိတ်ကပ်ပြင်ဖို့ သတို့သမီးကို မနက်ရှစ်နာရီအ
ရောက် ပို့ပေးပါ၊ အင်း. . . မာမီ. . . မမေ့ပါဘူး ကိုကိုရဲကြီးရဲ့”

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် . . စိတ်ချပါ။ ဟုတ်ကဲ့ ဒါပဲနော်”

မာမိမိုး ဖုန်းပိတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်၏။

“မကင်းရာ မကင်းကြောင်းလေးတွေ . . ရဲလည်းပေါင်းထားရတာပဲ သိလား၊ သူက မင်္ဂလာဆောင်တော့မှာလေ . . ဟင်းဟင်း သူများတွေကို အားမကျဘူးလားဝေး”

“တော်ပါတော့ မာမိရာ အချစ်ဆိုတာ . . အစစ်မှ မရှိတာ”

“ဟင်းဟင်းဟင်း . . ဝေး အမြင်မှန်ရသွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား၊ တကယ်တမ်း ချစ်တတ်သူတွေက ဟောဒီက မာမိတို့ပါ ဝေးရယ်”

မာမိက ဖော်ဝေးထံ လျှောက်လာပြန်သည်။ ဖော်ဝေး မာမိကို ဟန့်တားဖို့ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းအား စဉ်းစားမိပြီ . .

“မာမိ အဲဒါ အရေးမကြီးဘူး၊ ခုနက သွေးခြေရာတွေက သွေးရိုးသားရိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မာမိအိမ် မသန့်ဘူးထင်တယ် တစ်ခုခု လုပ်လိုက်ဦး”

“ဟင် . . အဲ . . ဟုတ် . . ဟုတ်မှာနော် . . အင်း . . အင်း အမေတို့ခေါ်ပြီး အိမ်မှာ ကနားပေးမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ မာမိလုပ်လိုက်ပါမယ်”

“မမေ့နဲ့နော် မာမိ . . ကဲ သွားပြီ ဘိုင့်ဘိုင့်”

အကြောက်တရားနှင့် တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့လိုက်၍ မာမိ အသည်းငယ်သွားသည်ထင်၏။

နှုတ်ဆက်စကားသံပင် ထွက်မလာတော့ . . .

အော့မြေစာပေ

ဒေါ်

နွယ်နီတစ်ယောက် သူ့အခန်းထဲမှာ ပွဲထိုးပြီး နတ်ကတော်နှင့် တီးတိုးတိုင်ပင်နေ၏။ ဒေါ်နွယ်နီက အမျိုးသမီး သီးသန့်ဘော်ဒါဆောင် ဖွင့်ထားသူ ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ဒါက ကာဗာစတိုရီသာ ဖြစ်သည်။ အဓိကအလုပ်က လူကုန်ကူးခြင်း၊ လူပွဲစားလုပ်ခြင်းနှင့် ဇိမ်ခေါင်းလုပ်ခြင်းတို့ဖြစ်ပြီး ဥပဒေနှင့် မလွတ်ကင်းမှုနှင်သိသိကြီးနှင့် မကြောက်မရွံ့ လုပ်စားနေသူဖြစ်သည်။

ခုတလော စိတ်ချောက်ချားစရာအဖြစ်တွေ ဆက်တိုက်

အော့မြေစာပေ

ကြုံနေရသဖြင့် နတ်များကို ပင့်ဖိတ်၍ ကိုယ်တော်တွေကို စောင့်ရှောက်ခိုင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အလုပ်က အပြိုင်အဆိုင်တွေ များသလို မနာလိုသူတွေလည်းပေါ်သဖြင့် အတိုက်အခိုက်ရှိတာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆထား၏။

ဒေါ်နွယ်နီကလည်း ဒီလုပ်ငန်းမှာတော့ နာမည်ရသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့ဆီမှာ ပစ္စည်းကောင်းလေးတွေ ရနိုင်သည်ဟု . . ကပ်စတန်မာများ၏ ယုံကြည်မှုကို ရရှိထားသူဖြစ်သည်။

စီးပွားဖြစ်လုပ်ငန်းနှင့် ဝင်လာမစဲ တသဲသဲ ဖြစ်နေချိန်တွင်မှ ညည အိပ်မရအောင် နှောင့်ယှက်မှုတွေ ကြုံနေရသည်။ အခန်းထဲ မီးခိုးငွေ့လိုအရိပ်တစ်ခု လျှောက်သွားနေတာ မကြာခဏ တွေ့ရသလို . . သွေးခြေရာတွေ ထင်ကျန်ရစ်တာလည်း အမြဲကြုံနေရသည်။

“အမေ အုန်းသီးနည်းနည်းခြစ်ပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့. . ”

နတ်ကတော်က မုန့်ဆန်းနယ်ရင်း ပြောလိုက်သဖြင့် ဒေါ်နွယ်နီ သံအုန်းခြစ်ကို ခြေဖဝါးဖြင့် ဖိနင်းထားရင်း ခပ်သွက်သွက်လေး ခြစ်ပေးလိုက်သည်။ နတ်အစုံပင့်သည့်ပွဲ ဖြစ်၍ ဆက်သထားသည့် မုန့်ကလည်း စုံလှသည်။ မုန့်ဖြူ၊ မုန့်နီ၊ မုန့်ဆန်း၊ ငါးကြော်၊ ကြက်ကြော်၊ ကညွတ်၊ အရက်တို့က စားချင့်စဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ပသထားသည်။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးတော့ နတ်ကတော် သူ့လုပ်ငန်းစသည်။ နတ်မျိုးစုံကို တစ်ပါးစီ ပင့်ဖိတ်ပြီး နတ်ချောသည်။ စနေသမီးကို အပ်သည်။ အန္တရာယ်ကင်းအောင် စောင့်ရှောက်ခိုင်းသည်။ ရေစင်သွန်းကာ အနှောင့်အယှက် အတားအဆီးများ ဖယ်ရှားပေးသည်။

နတ်ကတော် လုပ်နေကိုင်နေတာတွေ ကြည့်ရင်း ဒေါ်နွယ်နီ လုံခြုံမှုရှိသလို ခံစားနေရ၍ စိတ်ကျေနပ်နေလေ၏။ နောက်ဆုံးမှာ အနှောင့်အယှက်ကင်းပြီး စီးပွားတက်ပါက ကနားပွဲပေးပါမည်ဟု ကတိပြုပြီး နတ်ချောပွဲကို အဆုံးသတ်လိုက်ကြသည်။

“ဘာမှမပူနဲ့. . ကိုယ်တော်တွေ စောင့်ရှောက်မှာ၊ ဘယ်လိုဟာမျိုးမှ အစ်မကို မနှောင့်ယှက်နိုင်ဘူး သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အားကိုးပါတယ် မာမီရယ်၊ ယုံလည်းယုံကြည်ပါတယ်၊ ယုံကြည်လို့လည်း မာမီကိုခေါ်ပြီး လုပ်ခိုင်းတာပေါ့”

“အားလုံး ကောင်းသွားပြီလို့သာ ယုံထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမီ”

အားလုံး ကောင်းမကောင်းတော့ မသိဘူး လောလောဆယ်တော့. . နတ်ကတော်မာမီ ငွေတစ်သိန်း အိတ်ထဲထည့်ပြီး ကောင်းသွားခဲ့ပြီ။ နတ်ကတော်ပြန်သွားသည်နှင့် ဒေါ်နွယ်နီထံ ဖုန်းဝင်လာသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ဖာဂူဆန်ကြီး ဖုန်းဆက်တာမှန်း သိ၍. . ဒေါ်နွယ်နီ ပြုံးသွားသည်။ ဒါကနာမည်ဝှက် သူ့ရဲ့ အမာခံဖောက်သည်ကြီးများထဲမှ ကြီးကြီးမာမာတာကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

“အင်း. . ရှိတယ်. . အလန်းလေးကော၊ အလန်းကြီးကော၊ အလန်ကြီးကော ရှိတယ်”

အချင်းချင်းသာ နားလည်မည့် စကားတွေနှင့် ဆက်သွယ်ပြီးသွားတော့. . . ဒေါ်နွယ်နီ ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း ကိုယ်တော်တွေ ဘက်လှည့်ကာ ဦးခိုက်လိုက်၏။ ကိုယ်တော်တွေ သူ့ကို စောင့်ရှောက်နိုင်စွမ်း ရှိမရှိတော့မသိ၊ တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည့်အခါ ညိုမှိုပြာနုမ်းနေသော ဆံပင်ဖားလျားနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို မက်ပင်း

တွေ့လိုက်ရ၏။

“အောင်မလေး... အား... သရဲ... သရဲ”

ဒေါ်နွယ်နီ ကြောက်လန့်ကာ ထအပြေး အုန်းမှုတ်ခွက်ကို ခလုတ်တိုက်ပြီး မှောက်လျက်လဲကျသွားသည်။ လဲကျသွားသည်က သံအုန်းခြစ်ပေါ်ဖြစ်၍ အုန်းခြစ်အသွားက အဆုံးထိ ဗိုက်ထဲဝင်သွားသည်။ လဲကျသည့် အရှိန်ကလည်း ပြင်းတော့ နာကျင်မှုဝေဒနာပင် သိပ်ခံစားလိုက်ရဟန်မတူဘဲ ဒေါ်နွယ်နီ အသက်ပျောက်ကာ ငြိမ်သက်သွားသည်။

ထိုစဉ် နတ်မျိုးစုံ ပသထားသော အခန်းထဲ၌ မိန်းမတစ်ယောက်၏ရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“ဟိ... ဟိ”

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

Dinner တစ်ခုတွင် ဖော်ဝေး ဓာတ်ပုံနှင့် ဗီဒီယို ရိုက်ပေးနေရသည်။ နေရာက ဆီဒီးနားဖြစ်သည်။ Dinner ပြီးချိန်တွင် ရေကူးတန်နား၌ သွားထိုင်ကာ နားနေလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဟိုတယ်အောက်ဘက်ဆင်းကာ ကားပါကင်ဘက် လမ်းလျှောက်လာလိုက်သည်။ ရှေ့ဝင်ပေါက်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင် တံခါးပေါက်လေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်သည်။ ထိုတံခါးပေါက်မှဆင်းပြီး လှေကားသုံးထစ်ချိုးတွင် Club ရှိတာ ဖော်ဝေးသိသည်။

ထိုစဉ် တံခါးပွင့်လာကာ အထဲမှ ကောင်းမြတ်နှင့် တပည့်နှစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။ ဘေးတွင် ကောင်မလေးတော့မပါ။ Club ခန်းမထဲမှ ထွက်လာဟန်တူသည်။

ဦးနှောက်နှင့် ဆင်ခြင်တွေးတော စဉ်းစားခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ ဗျာပင် ဖော်ဝေး ကောင်းမြတ်ရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။ ကောင်း

မြတ် တပည့်နှစ်ယောက်က သူ့ကို လှမ်းတားထားကြ၏။

“ကျွန်တော် ဓါတ်ပုံဖော်ဝေးပါ ကိုကောင်းမြတ်”

“ဪ ဟုတ်လား.. ဒါကြောင့် တွေ့ဖူးတယ်ထင်နေတာ၊ ပြော.. ကိုယ် ဘာကူညီပေးရမလဲ”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ၊ ဝတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ပေါ့”

ကောင်းမြတ် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားသည်။

“ဆိုပါဦး ဘာများလဲ”

“ဝတ်မှုက ကျွန်တော့်ချစ်သူပါ ကိုကောင်းမြတ်၊ ဒါကြောင့် ဝတ်မှုကို ပြန်ပေးပါဗျာ”

“ဟားဟားဟား ကိုယ့်ညီ၊ ဟာသတွေ လာပြောနေတာကိုး၊ ပြန်ပေးရအောင် သူ့ကို ကိုယ်ယူထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို ချုပ်လည်း မချုပ်ထားဘူး.. သူ့ဟာသူ ရောက်လာတာလေ၊ ဒါပေမယ့် ဝတ်မှုလေးက ချစ်ဖို့ကောင်းပါတယ်”

ကောင်းမြတ်က ပြတ်သားစွာပြောပြီး ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ဖော်ဝေး နောက်ကဒေါသထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ကောင်းမြတ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ခွင့်”

ပြင်းထန်အားပါလှသော လက်သီးတစ်ချက် မျက်နှာပေါ် ကျလာပြီး ဖော်ဝေး ပက်လက်လန်လဲကျသွား၏။ ကိုယ်ရံတော် တပည့်တစ်ယောက်၏ လက်ချက်ပဲဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို ဆက်လျှောက်သွားကြသည်။ အဖြစ်က မြန်ဆန်လွန်းလှသဖြင့် ဘယ်သူမှ သတိမပြုမိလိုက်ကြ..

ဖော်ဝေး နာကြည်းစွာ တောက်ခေါက်ရင်း ထရပ်လိုက်

သည်။ ဒို့ထက်ပို၍ ဘာမှလုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့သည့်အဖြစ်ကို သူ ကောင်းကောင်း သိသွားပြီ ဖြစ်သည်။ အားမတန် မာန်လျော့ကာ ပြန်လာလိုက်ရတော့သည်။

၆ ၆ ၆ ၆

ဒေါ်နွယ်နီ၏

အလောင်းကိုစစ်ဆေးရင်း လူသတ်မှုလား လူသေမှုလားဆိုတာ ဝေခွဲမရသည့် အတွေးမျိုး ဒုရဲအုပ်အောင်နိုင် ခံစားနေရသည်။ သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် မတော်တဆ ဖြစ်ရပ်နှင့် လူသေမှုဟုသာ ယူဆရမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သေဆုံးသူ ဒေါ်နွယ် နီက နာမည်ပျက်စာရင်းဝင်တစ်ယောက် ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်း လုပ် ကိုင်မှုနှင့် နှစ်ကြိမ် အရေးယူခံထားရသူဖြစ်သည်။

အခန်းကကျဉ်းပြီး စစ်ဆေးသူ ရဲအရာရှိများနှင့် ရှုပ်ယှက် ခတ်နေ၍ သဲလွန်စပျောက်မှာပင် စိုးနေရသည်။ အကြောင်းကြား သူက အတူနေသူ အသက်သုံးဆယ်အရွယ် အိမ်ဖော် မအေးဖြစ် သည်။

မအေးမှာ အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေ၍ မေးသ မှုကိုပင် ကောင်းကောင်းမဖြေနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ထံမှ

သိရသည်က... နတ်ကတော် မာမီလှမြင့် ဆိုသူကိုခေါ်၍ ပွဲပေး သည်။ နတ်မေးခဲ့သည်တဲ့... မသေခင် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့သူဖြစ်၍ မာမီလှမြင့် လိပ်စာတောင်းကာ မှတ်စုထဲ ရေးမှတ်ထားလိုက်သည်။

ဒုရဲအုပ်အောင်နိုင် အခန်းတွင်းကြည့်ရှုနေစဉ်မှာပင် အုန်းပွဲ ဌက်ပျော့ပွဲများနောက် အခန်းထောင့်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခေါင်းတွင်ဒဏ်ရာများနှင့် သွေးများပေကျလျက် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေ တာမြင်လိုက်၍ အသေအချာကြည့်လိုက်တော့ ဖျတ်ခနဲ ပျောက် သွား၏။

အောင်နိုင် ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားသည်။ အုန်းပွဲ ဌက်ပျော့ပွဲ များကို ဖယ်၍ သေချာရှာကြည့်သည်။ မသင်္ကာစရာ ဘာတစ်ခုမျှ မတွေ့ရ။ နောက်ထပ် စစ်မေးစရာလူ ရှိဦးမလား အတွေးနှင့် အခန်း ထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။

နှစ်ထပ်တိုက်တန်းလျား အဆောက်အအုံတွင် မိန်းကလေး တွေ လေးငါးဆယ်လောက် တွေ့ရသည်။ သူတို့အားလုံး ဒေါ်နွယ်နီ အဆောင်တွင် နေကြသူများဖြစ်သည်။

အောင်နိုင်နှင့် ရဲအရာရှိကြီးများ လူခွဲ၍ အဆောင်သူများကို စစ်ဆေးမေးမြန်းသည်။ ဘယ်သူမှ တိတိကျကျ မသိကြ။ အဆောင် နှင့် ဒေါ်နွယ်နီ၏အိမ်ကလည်း သီးခြားဖြစ်၍ အသွားအလာမရှိဟု သာ သိရသည်။ သေဆုံးသူအပေါ်အမြင်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း... အမျိုးမျိုးကွဲပြားနေသည်။ တချို့က သဘောကောင်းသည်ဟု ပြော သလို... တချို့က အလွန်အပေါက်ဆိုးသူဟုလည်း ပြောကြသည်။

ထိုသို့ စစ်မေးနေစဉ် အဆောင်အပေါ်ထပ် ဝရန်ဘာ၌ စောစောက သွေးသံရဲရဲမိန်းကလေးကို အောင်နိုင် လှမ်းမြင်လိုက်ရ

ပြန်သည်။ တိုင်ကိုကွယ်ကာ ချောင်းကြည့်နေတာ ဖြစ်သော်လည်း ဝတ်လစ်စလစ်နှင့်မှန်း သိသာသလို... အသားအရေကလည်း မတောင့်လှ၊ ရုတ်တရက်ဆိုသလို အောင်နိုင်တစ်ယောက် သူ စုံစမ်းနေသောအမှုမှ သေဆုံးသူ မိန်းကလေး၏ ဓါတ်ပုံများကို ပြန်သတိရမိသည်။

အခုမြင်နေရသူက ဓါတ်ပုံထဲက သေဆုံးသွားသော မိန်းကလေးများလား... မျက်နှာကိုတော့ အသေအချာ မတွေ့လိုက်... အဝတ်အစား မပါတာတော့ တစ်ထေရာတည်း တူနေသည်။

အောင်နိုင် အဆောင်ပေါ် တက်ကြည့်ရန် ခြေလှမ်းပြင်စဉ် မှာပင် ထိုမိန်းကလေး ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားပြန်သည်။ အောင်နိုင် စိတ်ထဲ မသုံးမသန့် ဖြစ်လာ၏။ သေဆုံးသူ မိန်းကလေးနှင့် ဒီအဆောင်က တနည်းနည်းနှင့်တော့ ပတ်သက်နေရမည်ဟုလည်း တွေးမိ၏။

အောင်နိုင်က ထက်မြက်သွက်လက်ပုံပေါက်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား မေးခွန်းထုတ်ကြည့်သည်။

“ညီမ ဒီအဆောင်မှာနေတာ ကြာပြီလား”

“တစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်ရှင်”

“ညီမရှိနေတုန်း ဒီမှာ လူသေတာမျိုး၊ ပျောက်သွားတာမျိုး ရှိလား”

ကောင်မလေး မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေသည်။

အတန်ကြာမှ...

“သေတာတို့ ပျောက်သွားတာတို့တော့ မရှိပါဘူး... အဲပြောင်းသွားတာတော့ ရှိတယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ လဆန်းက...”

“ဟုတ်လား ဘယ်သူလဲ”

“ရွှေရည်...”

“ရွှေရည်ဆိုတာ နာမည်ကြီးထဲကလား”

“ဟုတ်တယ် မော်ဒယ် ရွှေရည်လေ၊ ကြော်ငြာတွေလည်း နှိုက်တယ်၊ သိပ်လှတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့”

“ဘာလို့ ပြောင်းသွားတာလဲ”

“အောင်မြင်ကျော်ကြားလာတော့ ပိုက်ဆံရလို့ နေမှာပေါ့၊ တိုက်ခန်းဝယ်လိုက်တယ်ဆိုပြီး ပျော်ပျော်ကြီး ပြောင်းသွားတာ”

“ဪ... ဘယ်ကိုပြောင်းသွားတာလဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးရှင်... ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

လမ်းစတစ်ခု... သဲလွန်စတစ်ခု ရလိုက်သဖြင့် အောင်နိုင် အားတက်သွားသည်။ လောလောဆယ် နတ်ကတော်လှမြင့်ထံ သွားရမည်။ ပြီးမှ အနုပညာလောကမှ ရွှေရည်အကြောင်း စုံစမ်းရမည်။

ဒေါ်နွယ်နို့ အလောင်းသယ်ဖို့ကိစ္စကို တပည့်များအား တာဝန်ပေးပြီး... အောင်နိုင် ဆိုင်ကယ်နှင့် မာမီလှမြင့်နေသော ရပ်ကွက်ထဲပတ်၍ ရှာရသည်။ သူကလည်း နာမည်ကြီး ကနားစီးဆိုတော့ အခက်အခဲမရှိ ရှာတွေ့သည်။

“ဒေါ်နွယ်နို့အကြောင်း သိချင်လို့ပါ”

“အဲဒါ သူ့ကို သွားမေးပါလားဟယ်၊ ဘာလို့ ကျွန်မ လာမေးနေရတာတုန်း...”

“သူ သေသွားပြီလေ”

“ရှုန်”

ကနားစီး အခြောက်ကြီး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

“သူမသေခင် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တာ ခင်ဗျားပဲ”

“ဟင် . . ကျွန်မ . . ကျွန်မဘာမှ မသိပါဘူး၊ သူနဲ့လည်း နတ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ခါနှစ်ခါပဲ ဆက်ဆံဖူးတာပါ။ ဒီနေ့မနက် က သူ့အခန်းမှာ ပွဲပေးခဲ့သေးတယ်၊ ကျွန်မ အလုပ်ပြီးလို့ ပြန်လာ တော့ . . သူ အကောင်းကြီး ကျန်ခဲ့တာပါရှင်၊ အမလေး ဒီဟာမကြီး နတ်တွေသွားစော်ကားလို့ . . ဟိုက လုပ်ထည့်လိုက်တာ နေမှာပေါ့”
ကနားစီးက ငိုကြွေးချက်မနွှဲ ပြော၏။

“သူ ဘာကြောင့် ပွဲပေးတာလဲ၊ ဘာတွေ ပြောဖြစ်သေးလဲ”

“အဲ . . . ဟို . . ဟို သရဲခြောက်ခံရတာ လေးရက်လောက် မှီပြီတဲ့၊ ဒါကြောင့် ကြောက်တာနဲ့ ကိုယ်တော်တွေကိုခေါ်ပြီး စောင့်ရှောက်ခိုင်းတာ . . ကိုယ်တော်တွေ စောင့်ရှောက်တာ လွန်သွားလား မသိဘူး”

လေးရက် . . လေးရက်ဆိုတော့ ဝစ်လစ်စလစ်အလောင်း သေဆုံးချိန်နှင့်တော့ ကိုက်နေသည်။ အောင်နိုင် ပို၍ အားတက်သွား သည်။

“ခုတော့ ကိုယ်တော်တွေက မစောင့်ရှောက်တော့ပါလား”

“ကိုယ်တော်တွေကို အဲလိုမပြောပါနဲ့၊ ဒါ . . သူ့အကုသိုလ် ကြီးလို့နေမှာပေါ့”

“ထားပါတော့ တခြားဘာသိသေးလဲ”

“မသိပါဘူးရှင် . . သူနဲ့ ရင်းမှမရင်းနှီးတဲ့ဟာ”

“ကောင်းပြီ . . လူသေမှုလား၊ လူသတ်မှုလား မကွဲပြားခင် ခင်ဗျား ခရီးဝေးမသွားပါနဲ့ . . ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို စောင့်ကြည့်

နေမှာပါ”

“အမလေး . . မသွားပါဘူးတော်၊ ကြည့် . . ကြည့် . . တစ် နေ့ကုန်လာထိုင်ပြီး တစ်မိမိမိကြည့်လည်း ရတယ်၊ ကျွန်မမှ မသတ် တဲ့ဟာကို . . .”

ကနားစီးဆီမှအပြန်လမ်းတွင် ဆိုင်ကယ်မောင်းရင်း တွေး နေမိသည်။ ဒေါ်နွယ်နီ သရဲခြောက်ခံရလို့ ပွဲထိုးတာတဲ့ . . ဒါဆို ဒီအမှုမှာ နာနာဘာဝတွေ ပတ်သက်နေပြီလား . . သရဲသတ်တယ် ဆိုတာတော့ သူ့ဘဝတွင် တစ်ခါမှမကြားဘူးပေ။

ဒုရဲအုပ်အောင်နိုင် အတော်ခေါင်းစားသွားရတော့သည်။

အဝတာ

အခန်း (၆)

မိမိ မလန်းမလန်းထကာ အရမ်းတက်ကြွနေသည်။ အခန်းထဲမှာ သူနှင့် နောင်နောင်ဆိုသော သူငယ်လေး တစ်ယောက် သာရှိသည်။ ဒီသူငယ်နှင့် ခုလိုနှစ်ယောက်တည်း ဆုံဖို့ သူ့အများကြီး ပေးဆပ်ပြီးခဲ့ပြီ။ အခုလည်း ဘလူးမောင်တိန် အရက်ပုလင်းနှင့် ဖွယ် ဖွယ်ရာရာအမြည်းတွေ ပြင်ဆင်ပြီး ပ,သထားသည်။ ထို့အပြင် သူ၏ အရှိန်အဝါတွေကို သုံးကာ. . မော်ဒယ်(လ်)ဘွိုင်းတစ်ယောက် ဖြစ်အောင် စင်တင်ပေးမည်ဟုလည်း ကတိတွေ ပေးထားသေး၏။

မာမီ သူငယ်လေးကို အမ်းထားခြင်းဖြစ်သည်။

သူငယ်လေးက မသောက်ဖူးသေးသော ဘလူးမောင်တိန် ကို အရသာခံ၍ မြည်းစမ်းနေသည်။ အင်တာနက်ခေတ် လူငယ်ပီပီ အောင်မြင်ကျော်ကြားဖို့ ဖြတ်လမ်းနည်းအဖြစ် မာမီမိုးကို သူချဉ်းကပ် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အနုပညာလောကမှာ ဩဇာအရှိန်အဝါ ကြီးမားသော မာမီမိုးနှင့်တွေ့လျှင် ဘာတွေ့ဘယ်လို ပေးဆပ်ရမလဲဆိုတာ သူသိပြီးသား. . . သူမူးနေဖို့ပဲလိုသည်။

မာမီမိုးက ချောင်းရိုက်ခိုးရိုက်ထားသော ဆောင်ကြာမြိုင်မှ အညှီအဟောက် ဇာတ်လမ်းစုံကို ရောသမထားသော အခွေအား တီဗွီတွင် ဖွင့်ပြထားသေးသည်။

“ပက်စက်လိုက်တာကွယ်. . နော်၊ ရုပ်ကြည့်တော့ မထင်ရဘူး”

“ဟုတ်တယ်နော် မာမီ”

“ဟယ်. . . ဟိုဟာမ. . ကင်မရာနဲ့ ခိုးရိုက်နေတာတောင် မသိဘူး၊ ပျော်နေလိုက်တာ”

ကောင်လေး မူးအောင်စောင့်ရင်း စိတ်တက်ကြွစေမည့် အခွေဖွင့်ပြကာ စည်းရုံးရေး ဆင်းနေသော မာမီမိုး လက်များက နောင်နောင်ပေါင်ပေါ်မှာ လှုပ်ရှားဆော့ကစားနေပြီ။ LED TV ဖန်သား ပြင်ပေါ်မှာတော့ နောက်ထပ်စုံတွဲတစ်တွဲ ပေါ်လာပြန်သည်။

ဒါကို နောင်နောင်က အာသာငမ်းငမ်း ကြည့်ရင်း. . .

“ဟာ. . ဒါ. . ရွှေရည်. . ရွှေရည်မို့လား၊ သူ့ကို ကျွန်တော် သိတယ်”

“ဟယ်. . ဟုတ်ပ. . ရွှေရည်လေးတော့၊ ကြည့်စမ်း. . .

ကောင်မ ကဲနေလိုက်တာ”

“ဟိုလူကြီးက ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သိမှာလဲ မျက်နှာမှ မမြင်ရတာ မာမီလည်း ဒီအခွေ
ခုမှ ကြည့်ဖူးတာလေ၊ ဟယ်ဟယ်. . အရှက်မရှိ ကင်မရာကို ကြည့်
ပြီး ပြန်ပြနေသေးတယ်”

ထိုစဉ်. . . လေးဆယ့်နှစ်လက်မ တီဗွီထဲမှာ ရွှေရည်က ပြုံး
ပြနေရုံသာမက တီဗွီထဲမှ တိုးထွက်လာလေသည်။

တီဗွီထဲကအတိုင်း အပြင်မှာလည်း ဝတ်လစ်စလစ်နှင့်. . .
တစ်ခုတော့ကွာသည် တီဗွီထဲမှ ထွက်လာသော ရွှေရည်က အသား
အရည် မွဲခြောက်ပြာနုမ်းကာ မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့် ဆံပင်တွေ
ကလည်း ဖိုးရိုးဖားရားဖြင့် ကြောက်စရာကောင်းနေလေသည်။

မာမီမိုးနှင့် နောင်နောင် လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ထိတ်လန့်သွား
ကြသည်။

ရွှေရည်က တရွေ့ရွေ့နှင့် သူတို့နား တိုးလာနေလေသည်။
ကျားကျားလျားလျားနှင့် အားကောင်းမောင်းသန် သူငယ်လေး
နောင်နောင် ဆိုဖာကို ခုန်ပျံကျော်လွှားကာ ထွက်ပြေးတော့သည်။

သူ့မှာ မော်ဒယ်(လ်)ဘိုင်းဖြစ်ဖို့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ မရှိ
တော့၊ လောလောဆယ်. . . ရွှေရည်လက်ကလွတ်ဖို့ အရေးကြီးနေ
သည်။

မာမီမိုးလည်း အားကျမခံ ထွက်ပြေးသည်။

သို့သော်. . . နောင်နောင် ဖွင့်ထားခဲ့သော တံခါးနားအ
ရောက် တံခါးက အလိုလို ပိတ်သွား၏။

“ရွှေရည်. . . ရွှေရည်. . . နင်. . . သေသွားပြီလား၊ ငါ့ကို. .

မခြောက်ပါနဲ့ဟယ်”

တံခါးကို ကြိုးစားဖွင့်ရင်း မာမီမိုး တောင်းပန်ရှာသည်။
ထိုအခိုက် ဝုန်းခနဲမြည်သံနှင့်အတူ ပြတင်းပေါက်တံခါးတွေ
အကုန်ပွင့်သွားသည်။

မာမီမိုး တအံ့တဩနှင့် ပြတင်းပေါက်များကို လှည့်ကြည့်နေ
စဉ်. . . ရွှေရည် အနားသို့ ရောက်နေလေပြီ။ ရွှေရည်က မာမီမိုး၏
လည်ပင်းကို ဖမ်းညှစ်ဆုပ်ကိုင်ကာ ကိုင်မြှောက်လိုက်သဖြင့် မာမီမိုး
အောက်ခြေလွတ်ပြီး လေထဲ ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်သွား၏။

ရွှေရည်ကို တောင်းပန်နေသော်လည်း သိပ်ကိုနောက်ကျ
သွားပြီဖြစ်သည်။ ရွှေရည်က မာမီမိုးအား ပြတင်းပေါက်မှ ပစ်ချလိုက်
တော့သည်။

“အမလေး. . . အား”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဝီအိုင်ဒီ ဓါတ်ခွဲခန်းမှ အဖြေတစ်စုံ ရောက်လာသဖြင့် ဒုရဲအုပ်အောင်နိုင် ဖတ်နေသည်။ အလောင်း၏ခြေထောက်တွင် စည်းနှောင်ထားသော ပိတ်စ၌ စိမ့်ဝင်ထင်ကျန်ရစ်သော သွေးစသွေး နှင့် အသားစများက . . . ပိတ်စပေါ်တွင် ပုံနှိပ်သလို ထင်ကျန်ရစ် သည့် အရုပ်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း စစ်ဆေးတွေ့ရှိပုံကို ဖတ်ရှုရ၏။

အသည်းနှလုံးတွင် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း စိုက်ဝင်နေသော ပုံဖြစ်ပြီး သေသူမိန်းကလေး တက်တူးထိုးထားခြင်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်း သုံးသပ်ထားသည်။

ပိတ်စတွင် မထင်မရှား ပေါ်နေသောပုံကို ကွန်ယူတာနှင့် ပုံကြီးချဲ့၍ ပရင့်ထုတ်ပေးလိုက်သော ဓာတ်ပုံများလည်း အတူပါလာ သည်။

အောင်နိုင် အမှုအတွက် နောက်ထပ်ကွင်းဆက်တစ်ခု ရ လိုက်ပြန်သည်မို့ အတော်အားတက်သွား၏။ ရွှေရည်ဟု ယူဆရ

သော မိန်းကလေးက ခြေမျက်စိအထက် နှစ်လက်မလောက်အကွာ တွင် ထိုပုံကို တက်တူးထိုးထားခဲ့သည်ပေါ့ . . . တက်တူးကိုမြင်လျှင် အယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ အလွယ်တကူ သိရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည့်အတွက် လူသတ်သမားက ထိုတက်တူးပုံကို ဖျက်ဆီးဖို့ အရေပြားကို လွှာထား ခဲ့တာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့သော် . . . အသားစက ပိတ်စတွင် ကပ်နေ ၍ ပုံထင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွှေရည်၏ ကြော်ငြာဓါတ်ပုံများကိုရှာကာ ခြေထောက်တွင် တက်တူးရှိမရှိ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်လျှင် သေသူမည်သူမည်ဝါဆိုတာ အတည်ပြုနိုင်တော့မည်ဖြစ်သည်။

“တီ . . . တီ . . . တီ . . . တီ . . .”

ထိုစဉ် . . . ဖုန်းမြည်လာ၏။ အောင်နိုင် ဖုန်းထုတ်၍ နံပါတ် ကြည့်လိုက်တော့ ချစ်ဇနီးလောင်း သက်သခင်ထံမှဖြစ်၍ ပြီးပျော် သွားကာ ဖုန်းဖွင့်နားထောင်လိုက်သည်။

“ပြော . . . သက် . . . ဘာတွေ . . . အရေးကြီးလဲ”

“မာမိမိုး ဆုံးသွားပြီ မောင်”

“ဟာ . . . ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ . . . မဟုတ်တရုတ်တွေ၊ ငြိခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်ကတောင် မောင်ဖုန်းဆက်ပြီး မင်္ဂလာဝတ်စုံ အတွက် သတိပေးခဲ့သေးတာ”

“ဪ . . . တကယ်ပြောနေတာပါဆို မောင်ကလည်း ဒီနေ့ မင်္ဂလာဝတ်စုံကို အစမ်းဝတ်ကြည့်ဖို့ ချိန်းထားလို့ သက်ရောက်သွား တာ . . . ဟိုမှာရဲတွေ အံ့နေတာပဲ ဝင်လို့လည်းမရဘူး၊ မေးကြည့်တော့ မာမိမိုး တိုက်ပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး သေသွားတာတဲ့”

“ဟင်”

“သူသေတာ အရေးမကြီးဘူး.. သက်တို့မင်္ဂလာဝတ်စုံကိစ္စ မိတ်ကပ်ပြင်ဖို့ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ”

“သက်ကလည်းကွာ ဝတ်စုံက ပြီးပြီလို့ ပြောပါတယ်.. ရ အောင်ယူရမှာပေါ့၊ မိတ်ကပ်ပြင်တာ ဘယ်သူနဲ့ပြင်ပြင် အရေးမကြီး ပါဘူး.. သက်က လှပြီးသားပဲ”

“အဲဒါ မောင်စုံစမ်းကြည့်လိုက်ဦး”

“အင်းပါ.. ကိုယ့်နယ်မြေ မဟုတ်ပေမဲ့ အဲဒီက စခန်းမှူးက ကိုယ့်ဆရာပါ၊ မောင်သွားကြည့်လိုက်မယ်လေ”

“အင်း... အင်း... ဒါဆို... ဒါပဲနော် မောင်”

ဒုရဲအုပ်အောင်နိုင် ခေါင်းကိုက်သွားရပြန်ပြီ.. ၊ သေသူက မော်ဒယ်(လ်)ရွှေရည် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း သဲလွန်စတွေ တွေ့လာကာမှ နောက်ထပ်သေသူက အနုပညာလောကမှ နာမည်ကြီးမာမီ တစ် ယောက် ဖြစ်နေပြန်သည်။ မာမီအမှုကကော အက်ဆီးဒင့်(န်)လား၊ လူသေမှုလား၊ လူသတ်မှုလား.. သိချင်လာတော့ အခင်းဖြစ်ရာသို့ သွားမှဖြစ်မည်ဟုတွေးကာ အောင်နိုင် စခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

သူ့ဆီ ဝတ်မှု ဖုန်းဆက်လာ၍ ဖော်ဝေး ဝမ်းသာအားရ နားထောင်လိုက်သည်။

“ပြော.. မှုံ”

“မာမီမိုး သေသွားပြီတဲ့ ကိုဝေး”

“ဟင်... ဘယ်... ဘယ်တုန်းကလဲ”

“မနေ့ညက... အဲဒါတင်မကဘူး၊ ဇလပ်နီ အဆောင်ပိုင် နှင် ဒေါ်နွယ်နီ ဆုံးသွားတာလည်း နာရေးဖတ်လိုက်ရတယ်၊ အားလုံး ချစ်တရက် ဆုံးတာပဲ”

“ဒါ... ဒါဆို... ဟို”

“တော်တော့... ဒါတွေ... ဖုန်းနဲ့ပြောလို့ မကောင်းဘူး၊ ထူချင်းဆုံဖို့ နောက်မှ ဒီတ်လုပ်လိုက်မယ်... ဒါပဲ ကိုဝေး”

ဝတ်မှု အဆက်အသွယ် ဖြတ်လိုက်ပြီ။

သူမပြောသလို ဒီကိစ္စက ဖုန်းနှင့်ပြောလို့ ကောင်းမည်ကိစ္စ

မဟုတ်တာတော့ လက်ခံရ မည် ဖြစ်သည်။ ဖော်ဝေး ဘဝရွှေရေးကို တွေးပြီး ဦးတည်ရာမဲ့သလိုမျိုး ခံစားနေရသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် မိုက်မိုက် ကန်းကန်း ချစ်မိသွားသလဲဆိုတာ သူစဉ်းစားလို့မရတော့...။

ရည်ရွယ်ချက် ပျောက်ဆုံးသွားသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်လို စိတ်ဓာတ်တွေကျနေစဉ် ဖုန်းမြည်လာပြန်သည်။ ရင်းနှီးပြီးသား နံပါတ်မို့ ဖော်ဝေး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ဖုန်းကို အထိတ်တလန့် စိုက်ကြည့်နေတုံးမှာပင် ဖုန်းထဲမှ ဗီဒီယိုဖိုင် သူ့အလိုလို ပွင့်လာကာ အရုပ်များပေါ်လာလေ၏။

“ဟင်... ရွှေ... ရွှေရည်”

“ဟုတ်တယ် ကိုဝေး ရွှေရည်ပါ။ ရွှေရည် အချုပ်အနှောင် ခံနေရတယ်... ရွှေရည်ကို ကိုဝေး လာကယ်ပါနော်”

“မလာဘူး... မလာဘူး၊ နင်လည်း မလာနဲ့... သွား... သွား...”

“ရက်စက်တော့မှာလား ကိုဝေးရယ် ရွှေရည်ကို မသနားတော့ဘူးလား၊ ရွှေရည်ကို အရင်လို မချစ်တော့ဘူးလား”

“.....”

“ကိုဝေး”

ဖုန်းစကရင် ထဲမှ ဖော်ဝေးကို လက်ညှိုးကြီးထိုးကာ ရွှေရည် လှမ်းအော်ခေါ်နေသည်။ ထို့နောက်... ရွှေရည်လက်ညှိုးက ဖုန်းစကရင်ထဲမှ ထိုးထွက်လာရာ...။

ဖော်ဝေး ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ဖုန်းကို ကိုင်ပေါက်လိုက်၏။

“ဟားဟား... ဟားဟားဟား...”

တစ်စစီဖြစ်သွားသော ဖုန်းထဲမှ တဟားဟားရယ်သံတွေ ထွက်လာ၍ ဖော်ဝေးသွေးပျက်အောင် ထိတ်လန့်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့တော့၏။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

အောင်နိုင် နယ်မြေမျိုးရုံးခန်းသို့ တန်းလာခဲ့တာ မှန်သွား၏။ စခန်းထဲသို့ မာမိသုံးယောက် ရောက်နေသည်။ သူတို့က မာမိမိုး၏ လက်ရင်းတပည့်များ ဖြစ်၏။ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် . . . အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသော မာမိအခြောက်မကြီးများက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသည်။

“ညက မာမိနဲ့ နောင်နောင်ဆိုတဲ့ ချာတိတ် အတူရှိနေကြတာပါ”

“နောင်နောင်ဆိုတာ မော်ဒယ်(လ်)ဘွိုင်းဖြစ်ချင်တဲ့ သူငယ်လေးပေါ့။ ကျွန်မတို့လည်း သုံးလွှာက မာမိအခန်းကို တက်လာတာ . . . အပေါ်ကနေ နောင်နောင်ဆိုတဲ့ သူငယ်လေး . . . ‘ရွှေရည်တီဗွီထဲကထွက်လာတယ်’ ဆိုပြီး အော်ပြေးဆင်းလာတယ် . . .

သူငယ်လေးက ရှက်လည်းမရှက်ဘူး . . . အတွင်းခံဘောင်းဘီလေးနဲ့ . . . နော် ဟုတ်တယ်မလား . . . ကောင်မ”

ဘေးမှ မာမိကို မေးငေါ့ပြောလိုက်၍ . . .

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . ဘောင်းဘီမှာ Pooh အရုပ်လေးတောင် ပါသေးတယ်”

“အကိတ်ကြီးနော် . . . အဲ . . . Pooh အရုပ်လေးကို ပြောတာပါ”

ဘေးက အခြောက်မ နောက်တစ်ယောက်က နားရင်းအုပ်လိုက်ရင်း . . .

“ဟဲ့ . . . ကောင်မ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ဒါ . . . ရဲစခန်းဟဲ့ . . . နင့်ကို ဆွဲစိသွားလိမ့်မယ်”

“အမလေး . . . များတို့ကတော့ ပြုပြီးသားပဲ၊ ရအောင် စိပေး”

“ဖြောင်း”

နောက်ထပ် ခပ်ပြင်းပြင်း လက်သံပြောင်တစ်ချက် ထပ်ကျလာပြီး . . .

“တော်ပြီ . . . ကောင်မရေ”

ကြားရသောစကားကြောင့် အောင်နိုင် အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။

“ကျွန်မတို့လည်း မာမိအခန်းကို ပြေးတက်သွားကြတယ်၊ အခန်းထဲဝင်ကြည့်တော့ ဘယ်သူမှ မတွေ့ရဘူး၊ ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့်နေလို့ ငွ်ကြည့်တော့ မာမိက ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ကားရားကြီးသွေးအိုင်ထဲမှာ . . . အဟင့် . . . ဟင့် . . . ဟင့် . . .”

အမှုစစ် ရဲအရာရှိက အဓိကအချက်ကို စစ်မေးသည်။

“နောင်နောင် ပြေးဆင်းလာပြီးမှ အုန်းခနဲ အသံကြားတာ သေချာလား”

ရဲ့”

“နောင်နောင် တမင်ဖန်တီးပြီး သတ်တာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဟင့်. . အင်း. . မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူ့ကို မာမီ မြေတောင်မြှောက်ပေးမှ မော်ဒယ်(လ်)ဘိုင်း ဖြစ်မှာလေ သူက လုပ်မလားလို့၊ တချို့ဟာလေးတွေဆို မာမီက ဦးဦးဖျားဖျား သူ့သူငယ်ကို ပေးကျွေးထားတာ၊ မာမီကပဲ သူ့ဘဝမြေတောင်ကို မြှောက်ပေးထားတာလေ နောင်နောင်က လုပ်မလားလို့. . ”

ပြောနေသော မာမီက နှာခေါင်းမှ တွဲလောင်းကျနေသော နှာရည်တို့ကို သုတ်ရင်း. . လက်တွင်ပေးနေသော နှာရည်တို့ကို စားပွဲခုံတွင် သုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်. . မျက်စောင်းလေးထိုးကာ ကိုရဲကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။

အမှုစစ်အရာရှိက မာမီ၏လုပ်ရပ်ကို ကြောင်ကာကြည့်နေပြီးမှ. . .

“ဟာဗျာ. . စားပွဲခုံမှာ ဘာလို့လာသုတ်ရတာလဲ၊ ညစ်ပက်လိုက်တာဗျာ”

မာမီမျက်နှာ ချက်ချင်းပျက်သွားပြီး. .

“ဟင်း. . မာမီကိုများ ညစ်ပက်တယ်တဲ့၊ သူများ နှာချိုးတွဲလောင်းနဲ့ ဒုက္ခရောက်နေတာကို တစ်ရှူးပေပါလေး ဘာလေးတောင် ယူမပေးပဲနဲ့. . ဟောဟိုက ဆိုင်းဘုတ်ကြီးက ဘာအတွက်ရေးထားတာတုံး. . .”

အသံက စခန်းထဲ နည်းနည်းတော့ ကျယ်သွားသည်။ အမှု

စစ်အရာရှိ နောက်လှည့်ကြည့်တော့. .

“ကူညီပါရစေ” ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့သွားလေရာ အံ့ဆွဲထဲက တစ်ရှူးပေပါလိပ်ကိုထုတ်ပြီး နှာရည်ညစ်လို့ရအောင် မာမီကို များများစားစား ပြုပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် မာမီကို ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း ထပ်ဖြကာ သူ့စားပွဲတွင် လာသုတ်ထားသော နှာရည်တို့ကို သုတ်၍ အမှိုက်ပုံးထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ရလေသည်။

ပြီးမှ သက်ပြင်းချကာ. .

“နောင်နောင် အခု ဘယ်မှာလဲရှိနိုင်လဲ”

“အဲဒါတော့ သိဘူးရှင်၊ နောင်နောင်ဆိုတဲ့သူငယ်ကို မာမီအတွက် ကျွန်မတို့ပဲ ရှာလာပေးတာလေ၊ ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ သူငယ်လေးကို ဝင်လုံးပြီးရခဲ့တာ၊ ဆင်းဆင်းရဲရဲလေးလေ၊ သားလိုချင်တာ မာမီတို့ အကုန်လုပ်ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် မာမီတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ရမယ် ဘာညာပေါ့. . အဲဒီလို ခေါ်လာရတာလေ”

“နောက်ပိုင်း မာမီမိုးနဲ့ နှစ်ပါးသွားတွေမို့ ကျွန်မတို့လည်း မသိတော့ပေါင်၊ အဲ. . ဒါပေမယ့် နောင်နောင် ငွေလိုရင်ဖုန်းဆက်တဲ အသံတော့ ကြားဖူးတယ်. . .”

သားအားတယ် လာခဲ့ရမလား မာမီဆိုပြီး တဝှမ်းဝှမ်းဆက်နေတော့တာပဲ. . ကျွန်မတို့ မာမီကလည်း ဒီသူငယ်တစ်ယောက် တည်းမှ မဟုတ်တာ၊ မာမီလည်းသနားပါတယ်. . အပက်ကိုမလည်ဘူး၊ သူငယ်တွေကို သူရက်နဲ့သူ လာခိုင်းရတယ်လေ”

“ကျွန်တော် မေးနေတာ နောင်နောင် ဘယ်မှာနေလဲ မော့နေတာပါ”

ပြောနေသောမာမီ ရှက်သွားကာ မျက်နှာကြီးနီရဲတက်လာ

ပြီး . . .

“ဟဲ့ . . . စောစောက မသိဘူးလို့ ပြောပြီးပြီဟဲ့ . . . တကတဲတော်၊ ဒါဆို ဘာလို့ နားထောင်နေသေးလဲ၊ ဟဲ့ . . . ကောင်မ နောင်နောင် လိပ်စာပေးလိုက်၊ လိပ်စာလေးတောင်းတာများ ဒီအထိခေါ်ရသေး . . . အံ့ပါတော်၊ ထပ်မမေးနဲ့ ဘာမှမဖြေနိုင်ဘူး၊ လာ ကောင်မသွားမယ်”

မာမိတို့ ငေါတော့တော့ပြောကာ ထွက်သွားကြသည်။ အောင်နိုင်ပင် ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားရသည်။ သူသိချင်တာတွေ သိရပြီမို့ အောင်နိုင် အသာလစ်ထွက်လာခဲ့ပြီး စခန်းမှူးထံဝင်၍ ဂါရဝပြုသည်။

“ဟ . . . အောင်နိုင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“နာမည်ကြီး ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်နာ မာမိမိုးသေတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ သိချင်တာလေးတွေရှိလို့ လာခဲ့တာပါ ဆရာ”

“ဪ . . . အေး . . . ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“ကျွန်တော့် နယ်မြေမှာလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သတ်ပြီး ဝတ်လစ်စလစ်နဲ့ အမှိုက်ပုံမှာ လာပစ်သွားပါတယ်”

“အေး . . . ငါကြားပါတယ်”

“အဲဒီ . . . ကောင်မလေးသာ မော်ဒယ်(လ်)ရွှေရည် ဖြစ်မယ်ဆိုရင် . . . ဇလပ်နီ အဆောင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်နွယ်နီ သေတဲ့အမှုနဲ့ အခု မာမိမိုး သေတဲ့အမှုက ဆက်စပ်နေလိမ့်မယ်ဆရာ”

“ဟား . . . ပတ်ချဲ့ဟီး ပါပဲလားကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုယူဆတာလဲ”

“အဲဒီနှစ်ယောက်စလုံး မသေခင်မှာ ရွှေရည်ခြောက်လှန့်

တာ ခံရတယ်လို့ . . . ဒေါ်နွယ်နီရဲ့ နတ်ကတော်နဲ့ မာမိမိုး တပည့်တွေက ပြောကြတယ်”

သူ့ဆရာဖြစ်သူ ရှုပ်ထွေးကာ စဉ်းစားနေရပေပြီ . . .

“ဒါဆို သေသူဟာ ရွှေရည်ဖြစ်ဖို့ နီးစပ်နေပြီပေါ့”

“ဖြစ်နိုင်ချေ အများဆုံးပါ ဆရာ”

“အိုကေ . . . ဆက်လုပ်”

အောင်နိုင် စခန်းမှထွက်လာတော့ မာမိသုံးယောက် တက္ကစီစောင့်နေတာတွေ့၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဘယ်တုံး မာမိတို့”

“ဆေးရုံကိုလေ မာမိကို ရေဝေးအေးခန်း ရွှေထားဖို့ကိစ္စ လုပ်ရဦးမှာ”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အောင်နိုင်အား . . . မာမိမိုးကို သွားကြည့်ရန် . . . တစ်စုံတစ်ယောက်က တိုက်တွန်းနေသလို ခံစားရသဖြင့် . . .

“ကျွန်တော်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

“လိုက်ခဲ့ပေါ့ . . . တို့က သရဲကြောက်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ အားကိုးမယ်နော်”

ကားအတူ စီးလာကြရင်း အောင်နိုင်က မင်္ဂလာဝတ်စုံကိစ္စ မိတ်ကပ်ကိစ္စများ ပြောကာ . . . မာမိမိုးလက်ရာနှင့် သတို့သမီးကို လက်ထပ်ခွင့် ဆုံးရှုံးသွား၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရကြောင်း ပမ်းနည်းစကားဆိုကာ သေသူကို ဂုဏ်ပြုပေးလိုက်၏။

ရေဝေးရောက်တော့ မာမိတွေ မသားထီးကြီးကို တသသ နမ်းရှိုက်ကြကုန်သည်။

ရေခဲတိုက်အခန်းထောင့်၌ ဒေါ်နွယ်နီအဆောင်တွင် တွေ့ခဲ့သော ဝတ်လစ်စလစ်အမျိုးသမီးကို အောင်နိုင် တွေ့ရပြန်သည်။
 ထိုအမျိုးသမီး တစ်ခဏအတွင်း ပြန်ပျောက်သွားလေသည်။
 “အင်း.. . ဒါဆိုရင်တော့ မာမိမိုးနဲ့ သူနဲ့လည်း ပတ်သက်နေပြီပေါ့”

အောင်နိုင် စိတ်ထဲက တွေးပြောပြောလိုက်သည်။ မာမိမိုးအလောင်းကို စူးစမ်းရင်း အကြည့်တွေက ခြေထောက်ဆီအရောက် အောင်နိုင်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

မာမိမိုး ခြေမျက်စေ့ အထက်နားမှာလည်း အသည်းကို စားမြှောင်စိုက်နေသော တက်တူးထိုးထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဖြစ်သည်။ ဒါဆို မာမိမိုးနှင့် ရွှေရည်တို့ တစ်ဖွဲ့တည်းပေါ့။ အောင်နိုင် အပြင်ပြန်ထွက်ပြီး မာမိများကို မေးခွန်းထုတ်မိသည်။

“မာမိမိုး ခြေထောက်က တက်တူးက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ဒါသူ့ ထရိတ်မတ်(ခံ)လေ၊ ဘာလဲထိုးချင်လို့လား.. . ဒါဆို အသင်းဝင်ရမယ်.. . လာ လိုက်ခဲ့.. .”

ဒီတစ်ခါတော့... စောစောက အရိုက်ခံလိုက်ရသော အခြောက်မက ပြန်ရိုက်လိုက်လေသည်။

“ဟဲ့.. . ကောင်မ နင်ကလည်း စားဖို့ပဲ ချောင်းနေတာပဲ၊ တိုရဲကြီးကို ခေါင်းသွားမစားပါနဲ့”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ မထိုးချင်ပါဘူးဗျာ.. . . ဒါနဲ့ ဒီလိုတက်တူးမျိုး ရွှေရည်ဆီမှာရော ရှိလား”

“ရှိတယ်.. . မာမိမိုး လက်ထွက်တွေအကုန်လုံး ထိုးထားကြတယ်လေ”

အောင်နိုင် ထပ်အစ်လိုက်သည်။

“ရွှေရည် ဘယ်မှာလဲဆိုတာ မာမိတို့ မသိကြဘူးလား”

“သူ ပျောက်နေတာ ကြာပြီရှင့်၊ ဘယ်သူဆက်ဆက် ဖုန်းလည်း မကိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ နောင်နောင်လေး အော်ပြောသွားတယ် မဟုတ်လား၊ ရွှေရည် တီဗွီထဲက ထွက်လာတယ် ဆိုပြီးတော့လေ.. . သေနေပြီလားမှ မသိတာ”

သို့နှင့်.. . မာမိများထံမှ ရွှေရည်ဖုန်းနံပါတ်နှင့် လိပ်စာကို တောင်းယူကာ အမှုအတွက် အောင်နိုင်တက်ကြွစွာ ပြန်လာခဲ့တော့၏။

BURMESE
CLASSIC

၇ နစ်ရက်တစ်ပတ်လောက် အေးအေးဆေးဆေး မတွေ့
ဖြစ်သော ချစ်သူက တိမ်းညွတ်စွဲမက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင်
လှပနေသည်။

“မို့ . . မို့ကို ကိုယ်ချစ်မိတာ မှားတော့ မမှားလောက်ပါဘူး
နော်”

“ကိုဝေးရယ် စိတ်ညစ်ရတဲ့ကြားထဲ. . ”
မှန်တင်ခုံရှေ့ အလှပြင်နေသော မှိုက လှည့်မကြည့်ပဲ ပြော
လိုက်သည်။

“မှိုက စိတ်ညစ်ရုံတင်ပါ. . ၊ ကိုယ့်မှာ ချောက်ချားနေရတာ
ညတိုင်းပဲ သိရဲလား. . . ”

“အခု မာမီမိုးလည်း သေပြီ၊ ဒေါ်နွယ်နီလည်း သေပြီ. . အဲ
ဒါ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆိုတာ. . ကိုဝေး သွားစုံစမ်း
ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မှို. . . အဲဒီနေရာတွေကို ရဲက
အမြဲစောင့်ကြည့်နေမှာလေ”

ရင်ဟိုက်အင်္ကျီကို အောက်မှရင်ညွှန့်အား ပင့်တင်လိုက်ပြီး
သူမအလှကို ဖော်ထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်. . .

“မလှမ်းမကမ်းကနေ သတင်းစုံစမ်းဖို့ ပြောတာပါ”
သူမ. . ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်တစ်ရန်ကို ဖိနပ်စင်မှ ရွေးထုတ်ကာ

ယူစီးကြည့်သည်။ မှို၏ တင်ကလေးမှာ. . အောက်ကဒေါက်နှင့်
ထောက်လိုက်သဖြင့် ပို၍ စွင့်ကားတက်လာသည်။ ဖော်ဝေး ကြည့်
နေရင်း ဒါတွေအားလုံး သူနှင့်မဆိုင်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကိုယ်တို့ စင်္ကာပူကို ထွက်သွားကြရင် ကောင်းမလားမှို”
“ဟိုသွားပြီး ဘာလုပ်စားမှာလဲ၊ ဟိုမှာ အလုပ်မလုပ်ချင်ပါ

ဘူး၊ မှိုတို့က ခန္ဓာကိုယ် ပြစားရတဲ့သူတွေဆိုတော့. . ဟိုမှာ တန်းဝင်
မှာမဟုတ်ဘူး ဝေး. . . ”

“အချစ်ကို ကိုးကွယ်ပြီး. . ကိုယ် မင်းအတွက် စွန့်စားခဲ့တာ
တွေအားလုံး အလကားပဲပေါ့”

“ကိုဝေးရယ် မှိုပြောပြီးပြီပဲ အိမ်ထောင်ပြုသင့်တဲ့ အနေအ
ထားရောက်ရင် မှိုဟာ ကိုဝေးအတွက်ပါလို့”

ဝတ်မှိုက ဖော်ဝေးအား မာယာများနှင့် ပြုစားကူညီ နှစ်သိမ့်

“မို့ ညစာစားပွဲ သွားစရာရှိသေးတယ်. . ကိုဝေး ပြန်တော့

ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်မှို့ ခြံနှင့်ဝင်းနှင့် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများ
လူသွားလူလာက ပြတ်လွန်းလှသည်။ ဒေါသတွေ ပြယ်သွား
ကျောက်စိတ်က သန္ဓေတည်လာ၏။

ကိုယ့်ခြေသံကိုယ် ပြန်ကြားကာ လန့်လာမိသည်။ လမ်း
လျှောက်ရတာ နောက်ကျောမလုံသလို ခံစားနေရသည်။ သူ့နောက်
မှ တစ်ယောက်ယောက် လိုက်လာသလို ထင်နေမိသည်။ လှည့်ကြည့်
လိုက်ရာ နောက်မှ လူတစ်ယောက်လိုက်လာတာ တွေ့လိုက်သည်။
ထိုလူ လမ်းမီးအလင်းရောင်အောက် ရောက်သောအခါမှာတော့ . .
ဖော်ဝေး မျက်လုံးပြူးသွားရလေပြီ။ မြင်လိုက်ရသည်က အဝတ်အ
စားမပါသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် . . .

“ဟင် . . ရွှေ . . ရွှေရည် . . သွား . . . သွား ငါ့ဆီမလာနဲ့”
ရွှေရည် သူ့စကားကို နားမထောင်တော့ တဖြည်းဖြည်း
ရှေ့ဆက်တိုးလာသည်။ ဒီတော့ ဖော်ဝေး ခြေကုန်သုတ် ထွက်ပြေး
ရတော့၏။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် အားသွန်ပြေးခဲ့ရာ
ကားဟွန်းသံ ဘရိတ်အုပ်သံများ ဆူညံစွာကြားမှ . . သူ ကားရှေ့
မှောက်လျက်လဲကျတော့သည်။

“သေချင်နေလို့လား . . ဒီလောက် ဟွန်းတီးနေတာကို”
ကားခေါင်မိုးပေါ် မီးဝါလေး လင်းနေတာ တွေ့၍ ဖော်ဝေး
ဝမ်းသာသွားကာ . . .

“ဆောရီးပဲဗျာ . . . ဗဟန်းကိုသွားမယ် အစ်ကိုရေ”
ဖော်ဝေး Taxi ပေါ်တက်ပြီး လမ်းကြည့်သည့်အခါ လမ်း
ပေါ်တွင် ဘယ်သူမှ ရှိမနေတော့၊ ဖော်ဝေး မျက်လုံးမှိတ်၍ အနား
ယူလိုက်တော့သည်။ သူ့ဘဝကို မိန်းမတွေ ဝိုင်းပြီးဒုက္ခပေးနေကြ
ပါလား ဟုတွေးမိပြီး ဖော်ဝေးငိုချင်သွားတော့၏။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

BURMESE
CLASSIC

ကျောက်မြောင်း မွေစိန္တာလမ်းမှ ရှစ်ထပ်ကန်ထရိုက်တိုက်
တစ်လုံးရှေ့ ဒုရဲအုပ်အောင်နိုင်တို့အဖွဲ့ ရောက်လာကြသည်။ ထုံးစံ
အတိုင်း ပက်ဝန်းကျင်မှလူများ ထွက်ကြည့် စပ်စုကြသည်။ ရပ်ကွက်
လူကြီးများ ဦးဆောင်မှုနှင့် သုံးလွှာသို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။

မာမိတို့ထံမှ ရွှေရည်လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်ရပြီးနောက်
ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်ကြည့်ရာ ဖုန်းမကိုင်သဖြင့် အိမ်သို့လိုက်ရန် ကြိုး
စားသော်လည်း . . . အရေးပေါ် ရိုက်မှုနှင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှုများ
ဖြစ်ပေါ်နေ၍ သွားရောက် ဖြေရှင်းရသည်နှင့် အချိန်တစ်ရက်ပုပ်
သွားခဲ့သည်။

ဒီနေ့ကျတော့ ရပ်ကွက်ရုံးမှတစ်ဆင့် မသင်္ကာစရာ အဖြစ်
အပျက် သတင်းပေးတိုင်ကြားမှုရ၍ လိုက်လာခဲ့သည်တွင်လည်း
ဓာမိတို့ပေးထားသော ရွှေရည်အိမ်လိပ်စာပင် ဖြစ်နေ၏။

သုံးလွှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှ တံခါးပွင့်လာပြီး အမျိုးသမီး တစ်ဦးထွက်လာသည်။ လမ်းလူကြီးက အိမ်ရှင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“သတင်းပေးတဲ့ ဒေါ်သဉ္ဇာဆိုတာပါ”

“ဪ.. ဟုတ်ကဲ့ ဘယ်လိုများ မသင်္ကာ ဖြစ်မိတာပါလဲခင်ဗျာ”

“ပြန်မလာတာ တစ်ပါတ်လောက်ရှိပြီ ထင်တယ်ရှင်၊ ဒါကလည်း သော့ခတ်ထားတာရယ်၊ အသံမကြားတာကြောင့်ရယ် မှန်းဆပြီး ပြောတာပါ။ ပြီးတော့ ဖုန်းခေါ်သံက ခဏခဏကြားနေရတယ်၊ လက်ကိုင်ဖုန်းရော ကြိုးဖုန်းပါ ဖြေမဲ့သူမရှိတာ၊ ခုနောက်ပိုင်းတော့ ဟင်း(န်)ဖုန်းက ဘက်ထရီ ကုန်သွားပြီထင်တယ် ကြိုးဖုန်းပဲ မြည်တော့တယ်၊ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းတောင် အဆယ်အသွယ် မရဘူးဆိုတော့ တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေသလားလို့ပါ”

ထိုအမျိုးသမီးက ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ဟန်ဖြင့်...

“အခုတစ်လော လေ့ကားမှာကော၊ ဒီအခန်းရှေ့မှာပါ အဝတ်အစားမပါတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အမြဲလိုလို တွေ့နေရတယ်၊ အခန်းတံခါး ဖွင့်သံပိတ်သံတွေကြားတိုင်း ကျွန်မထွက်ကြည့်တော့ အပြင်မှာခတ်ထားတဲ့ သော့ခလောက်က ဒီတိုင်းကြီးပဲ...။

နောက်ပြီး.. ညဘက်ဆို အခန်းထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အော်သံတွေ၊ ညည်းတွားသံတွေ၊ ရိုက်နှက်သံတွေ၊ လူနှစ်ယောက် သတ်ပုတ်နေသံတွေ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကို ကြားနေရတော့တာပါပဲ”

ဤသို့ဖြင့် အခြေအနေအရ သော့ဖျက်ဝင်ရတော့မည်မို့

ရပ်ကွက်လူကြီးများ ရှေ့မှောက်မှာပင် လုပ်ငန်း စလိုက်ကြ၏။

သော့နှစ်လုံးဖျက်ပြီး တံခါးဖွင့်ကာ အထဲဝင်ခဲ့ကြသည်။

အခန်းထဲတွင် ပစ္စည်းပစ္စယက သိပ်များများစားစား မရှိအောင်နိုင် အရင်ဆုံး ဟမ်းဖုန်းရှာဖွေအတွက် သူ့ဖုန်းနှင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အမှန်တကယ် ဘက်ထရီ ကုန်သွားပြီထင်၏။ ဖုန်းမြည်သံလုံးဝ မကြားရ... သို့နှင့် ဖုန်းရှာဖွေကို ဦးစားပေးလုပ်ကြရသည်။

ဟမ်းဖုန်းတစ်လုံးရသည်နှင့် ရွှေရည်၏လျှို့ဝှက်ချက် အတော်များများကို သိရမည် ဖြစ်သည်။ အမှုအတွက် အထောက်အကူအများကြီး ရနိုင်သည်မို့ မတွေ့တွေ့အောင်ရှာဖွေ အောင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ဖုန်းက မြင်သာထင်သာနေရာတွင် လုံးဝမတွေ့၊ အိပ်ခန်းထဲဝင်ကြည့်ပြီး စေ့စေ့စပ်စပ်ရှာသည်။

ခေါင်းအုံးအောက်၊ မွေ့ရာအောက်၊ စောင်ပုံကြား၊ အဝတ်အစား သေတ္တာများအားလုံးကို မွေ့နှောက်ရှာဖွေတော့ အယ်(လ)ဘမ်သုံးအုပ် ထွက်လာသည်။

အယ်(လ)ဘမ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်ပြီး ရွှေရည်၏အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများအကြောင်း သိနိုင်မည်။

ထိုအယ်(လ)ဘမ်သုံးအုပ်ကို ရှာဖွေပုံစံနှင့် သိမ်းလိုက်၏။

“ဆရာ ဖုန်းကရှာမတွေ့ဘူး”

“အေး... ဘေးခန်းက အပြောအရတော့ ဟမ်းဖုန်းရှိတာ သေချာတယ်.. တွေ့မှဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ ဗီဒီယိုဖိုင်တွေ၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေ ကြည့်ပြီး မသင်္ကာစရာတရားခံကို မှန်းဆလို့ရနိုင်မှာ”

တပည့်များ ခေါင်းကုတ်ဖင်ကုတ်နှင့် စာကလေးအိမ်ခန်း

ထဲ ထပ်ပြီးမွှေးနှောက်ကြပြန်သည်။ အောင်နိုင် ဓာတ်ပုံအယ်(လ)ဘမ် တစ်အုပ်ကို သေချာပြန်ကြည့်ဖြစ်သည်။

ဓာတ်ပုံများထဲမှ ဝတ်မှု၊ သွန်းဆု၊ သံစဉ်နီလှိုင်း စသည့်မော် အယ်(လ်)များနှင့် ကောင်းမြတ်ဆိုသူကိုတော့ အောင်နိုင်သိသည်။ ကောင်းမြတ်ကို ရေသန့်နှင့် အရက်ချက်စက်ရုံပိုင်ရှင်အဖြစ် သူ မှတ် မိနေသည်။ မိန်းကလေးအများစုကတော့ မြင်နေကျ ကြော်ငြာအလှ မယ်လေးများဖြစ်၏။

ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်ခုတွင် ရိုက်ထားသော ရွှေရည်၏ ဘစ်ကနီဝတ်စုံနှင့် ကိုယ်လုံးပေါ် ဓါတ်ပုံကို မြင်မိတော့ အောင်နိုင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ရွှေရည်၏ ညာဘက်ခြေမျက်စိ အပေါ်နား တွင် အသည်းကို ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း စိုက်နေသောတက်တူး ထိုးထားတာ တွေ့မိ၍ဖြစ်သည်။

“ဆရာ ဘယ်မှာမှ ရှာလို့မတွေ့ဘူး။ အိမ်သာနဲ့ ရေချိုးခန်းပါ မြေလှန်ပြီးပြီ”

တပည့်တစ်ယောက် လာသတင်းပို့၍ အောင်နိုင် စိတ်ပျက် သွားရသည်။ ရှိနေမှန်းသိလျက်နှင့် ရှာမတွေ့တာ အတော် ကသိက အောက်နိုင်သည့် ကိစ္စတစ်ရပ် မဟုတ်လား..။ ဘာဆက်လုပ်လျှင် ကောင်းမလဲဟု အောင်နိုင် အကြံထုတ်သည်။

သို့နှင့် အစဉ်အလာမရှိသော လုပ်ရပ်တစ်ခု လုပ်ကြည့်ရန် အောင်နိုင် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ အတွေးထဲမှာ ရွှေရည်အား မြင်အောင် ကြည့်ရင်း တိုင်တည်ကာ အကူအညီ တောင်းလိုက်သည်။

“ရွှေရည်.. မင်းလေး မတရားခံခဲ့ရတာတွေ ပေါ်ပေါက် အောင်ဖော်ထုတ်ပေးမယ်၊ မင်းကို သတ်ခဲ့တဲ့ တရားခံကို ရအောင်

ဖမ်းပေးမယ်၊ ဒီတော့.. အရေးအကြီးဆုံး သက်သေပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ မင်းရဲလက်ကိုင်ဖုန်း ရှာတွေ့အောင် ကူညီပါ။ ဒါမှ မင်းလည်း နောက် ဘဝကို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် ကူးနိုင်မှာ မဟုတ်လား.. ကူညီပါနော်.. ရွှေရည်”

အောင်နိုင်က ထိုသို့တီးတိုးပြောလိုက်ပြီး ဖုန်းထုတ်၍ ရွှေ ရည်ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဖုန်းခေါ်ပြီး ဆယ်စက္ကန့်လောက် အကြာတွင်တော့..

“ဂိုးသွင်းကောင်းတယ်.. ဂိုးသွင်းကောင်းတယ်.. ဂိုး သွင်းကောင်းတဲ့.. တို့ကိုကိုပါ.. ဂိုး.. ဂိုး.. ဂိုး”

“ဟ.. ဘာလဲဟ.. မေခလာ သီချင်းက ဘယ်ကထွက် လာတာလဲ”

တပည့်တစ်ယောက် လန့်ကာ ထခုန်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ “ဖုန်းခေါ်နေပြီ၊ အသံဘယ်ကလာလဲ ရှာကြဟေ့..”

အောင်နိုင် အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်တော့မှ တပည့်များ အလုပ်ရှုပ် သွားရသည်။ အသံက သူတို့အနီးတစ်ဝိုက်မှ ထွက်နေခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဖုန်းကိုတော့ မတွေ့..

“ဒီနားက အသံပိုကျယ်တယ် ဒီနားမှာရှာ”

တပည့်တစ်ယောက် စားပွဲခုံပု အောက်ငုံကြည့်သည်။ မဇ္ဈိ ထိုင်ခုံဆက်တိုက်ကို ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ မတွေ့။ ဖုန်းခေါ်သံက ကြား နေရဆဲ.. သိပ်ကြာလျှင် ဆောရီးဆိုသည့် ဖြေသံနှင့်အတူ ဂိုးသွင်း ကောင်းတယ် အော်နေတာပါ ပျောက်သွားတော့မည်။

အောင်နိုင်ဆိုဖာကို မ၍.. ခုံကို ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်၏။ ထိုအခါမှ ခုံအောက်ဘောင်တွင် တိပ်နှင့်ကပ်၍ ဝှက်ထားသော

ရွှေရည်၏ ဟင်း(န်)ဖုန်းကို တွေ့ရသည်။

“ဟား.. ရှာလိုက်ရတာကွာ၊ ခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်”
လက်အိတ်စွပ်ထားသောလက်နှင့် ဖုန်းကိုဖြုတ်ယူပြီး ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲ ထည့်သည်။

“ကဲ.. ရေခဲခန်းထဲက သွားပွတ်တံ တစ်ချောင်းနဲ့ ဘီးမှာငြိနေတဲ့ဆံပင်တွေ ရသလောက်စုယူခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ထိုစဉ် တပည့်တစ်ယောက်က...

“ဆရာ ခုတင်ပေါ်မှာလဲ အမွေးတွေ တွေ့တယ်”

အောင်နိုင် ဝမ်းသာသွားကာ...

“ဘာမွေးလဲ”

“ချိုင်းမွေး.. ဆရာ၊ ကျွန်တော်တော့ ချိုင်းမွေးလို့ပဲ ထင်တယ် ဆရာ၊ တိုတိုလိမ်ကောက်ကောက်လေး”

“ကဲ.. ဘာအမွေးပဲဖြစ်ဖြစ် ယူခဲ့.. သူ့ဟာနဲ့သူ သပ်သပ်စီတော့ ခွဲထား”

တပည့် နောက်တစ်ယောက်က လှမ်းအော်ပြန်သည်။

“ရွှေရည်ရဲ့ နိုင်ငံသားကတ်နဲ့ တိုက်ခန်းပိုင်ဆိုင်မှု စာချုပ်စာတန်းတွေ ခေါင်းအုံးထဲက တွေ့တယ်ဆရာ”

“အိုကေ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ရှာဖွေပုံစံမှာ စာရင်းသွင်းပြီးရင် သွားကြစို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ရလာသော သက်သေပစ္စည်းများနှင့် ကွင်းဆက်အကြောင်းအရာများကြောင့် အမှုတစ်ခု ရုပ်လုံးပေါ်လာကာ တရားခံဖော်ထုတ်

ရန် အခွင့်အလမ်းများ တွေ့လာရသဖြင့်.. အောင်နိုင် အားတက်သရာ ဖြစ်နေတော့သည်။

“ခုလို ကူညီတာ ကျေးဇူးပါပဲ ရွှေရည်လေးရယ်”

အခန်း(၈)

ဝတ် မန္တလေးမှ ရှိုးပွဲတစ်ပွဲသို့ သွားနေသဖြင့် ကောင်းမြတ် လက်မဲ့ဖြစ်နေသည်။ အတူအိပ်မည့် အဖော်မိန်းကလေး မရှိလျှင် မနေနိုင်သော ကောင်းမြတ် ဒုက္ခရောက်နေပြီ။ သူ့ကို ပစ္စည်းကောင်းလေးများနှင့် အမြဲဂျှိုင်းပေးကာ စီးပွားဖြစ်နေသည့် မာမိမိုးလည်း သေပြီဆိုတော့ ကောင်းမြတ် အတော်စိတ်ဓာတ်ကျနေလေ၏။

ပြီးခဲ့သည့် တစ်လကျော်က မာမိမိုးစည်းရုံးကာ ချိတ်ဆက်ပေးသော ရွှေရည်လေးကိုတော့ ကောင်းမြတ် အတော်သဘောကျ

သည်။ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းနှင့် ကားစုတ်တစ်စီးပေးရုံနှင့် ရွှေရည်ကိုရခဲ့တာ တန်သည်ဟုပင် ပြောရမည်။

သို့သော် မာမိမိုး စေတနာလွန်ကမှုကြောင့် ကောင်းမြတ် ဂုဏ် ခြင်္သေ့မနှစ်ကောင် အောင်းသလိုဖြစ်ကာ မနိုင်မနင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။ သို့နှင့် ရှိရင်းစွဲဝတ်မှုကို ဦးစားပေးကာ ရွှေရည်ကို ခပ်ခွာခွာ နေခဲ့ရ၏။ ကိုယ်လိုအပ်၍ ဆက်သွယ်တော့ ရွှေရည်က ဖုန်းပင် ပြန်မဖြေ။ စပွန်ဆာအသစ်များ ရသွားပြီလားမသိ. . .

တပည့်တွေကို ရွှေရည်တိုက်ခန်း လွှတ်၍ သွားကြည့်ခိုင်းတော့လည်း သော့ခတ်ထားသည်ဟုပြော၏။ ဘယ်ကိုခြေရာဖျောက်သွားမှန်းမသိ၊ သူပြန်ပေါ်လာမှ တစ်လလောက် ခေါ်ထားလိုက်မည်။ ဒါမှလည်း တိုက်ခန်းနှင့်ကားအတွက် ကုန်ထားရကျိုး နပ်မည်လေ။ စိတ်ဆာနေသော ကောင်းမြတ်က သူနှင့်ရွှေရည် ချစ်ရည်လူးခဲ့သော မှတ်တမ်းတွေကို ပြန်ကြည့်ရင်း အလွမ်းဖြေနေ၏။

“အင်း. . . မင်းလေး. . . တော်တော်လှတာပဲ”

ရွှေရည်က တကယ့်ကို ငယ်သော၊ နုသော၊ သစ်သော၊ လန်းသော အလှကလေးဖြစ်၏။ ချစ်ပွဲဝင်ရာမှာလည်း တက်ကြွစိတ်ပါမူ ရှိသည်။ ကောင်းမြတ် စကော့ချုံ ဝီစကီကို အရသာခံရင်း မနိုးမရွံ့ ဖြစ်လာသည်။

“ဟေ့. . . ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်. . . ဘော့(စ်). . . လာပါပြီ”

တပည့်တစ်ယောက် ပြေးဝင်လာသည်။

လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်၍ ယိုယိုလေးရပ်ရင်း ကောင်းမြတ် အမိန့်ကို စောင့်နေသည်။

“ဒီညအတွက် ငါအပြင်းဖြေချင်တယ်ကွာ. . မိဂါလိုက်မှာ ဝန်းကုံးသွားစွပ်ချေ၊ အချောဆုံး အလှဆုံးကို စွပ်နော်၊ အပြန်ကျ ရင် ကောင်မလေးကို အပါခေါ်လာခဲ့၊ သူတောင်းဆိုတာ အကုန်လုပ် ပေးမယ် ပြောလိုက်ကွာ”

“ရက်(စ)ဘော့(စ်)”

“ဟေ့ကောင်. . . မြန်မြန်သွားကွ၊ မင်းထက် လက်ဦးတဲ့ တောင်က ကောင်မလေးကို ဆွဲစိသွားဦးမယ်”

တပည့်ထွက်သွားမှ ရပ်ထားသောတီဗွီကို ပြန်ဖွင့်လိုက် သည်။ ဒီမှတ်တမ်းကို ကောင်းမြတ် ကင်မရာထောင်၍ ရိုက်ကူးထား ခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်းမြတ် လက်ထဲတွင် ဗီဒီယို မှတ်တမ်းတွေက တစ်ပုံကြီး. . . နာမည်ကြီးကော၊ နာမည်မကြီးကော၊ နာမည်မကြီး တကြီးကော အကုန်ရှိသည်။ ရွှေရည်က ဘယ်လိုကောင်မလေး လည်းမသိ ကင်မရာကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြနေသေးသည်။

အဲဒီလို ပွင့်လင်းတက်ကြွတာလေးတွေကြောင့် ရွှေရည်ကို သူ့ခိုက်နေမိတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ သတိရစွာ ငေးကြည့်ရင်း မခံစားနိုင် တော့ဟန်နှင့် ကောင်းမြတ် အရက်မော့လိုက်သည်။

ဖန်ခွက်ပြန်အချမှာ သူ့ရှေ့တွင် ရပ်နေသော အဝတ်အစား မဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ အလန့်တကြား ဖြစ် သွား၏။ ကောင်းမြတ် အမူးရှိန်လေး ရလာသဖြင့်. . .

“ဟား. . . ဟိုကောင်တွေ သွားခေါ်တာ မြန်သားပဲ၊ ချက် ချင်းကို ရောက်လာတာပါလား”

ကောင်းမြတ် ရီဝေဝေဖြစ်နေ၍ ချက်လုံးများကို ပွတ်သပ်ပြီး သေချာရှုစားလိုက်သည်။

“အောင်မလေး. . . ဗျ”

အသားအရေ ပြာနှမ်းနှမ်း မျက်တွင်းဟောက်ပက် ဒဏ်ရာ ဗလပွနှင့် ကြောက်စရာ မျက်နှာကြီးကို တွေ့လိုက်၍ ကောင်းမြတ် အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောက်စရာမိန်းမက ရှေ့သို့တိုးလာသဖြင့် ကောင်းမြတ် ဆိုဖာပေါ်တက်ရပ်ပြီး တစ်ဖက် သို့ လွှားခနဲ ခုန်ချလိုက်သည်။

“သရဲ. . . သရဲ. . . ဟေ့ကောင်တွေ. . .”

အဝတ်ဗလာနှင့်မိန်းမက သူ့နောက် တန်းတန်းမတ်မတ် လိုက်လာနေသဖြင့် အကြောက်လွန်နေသော ကောင်းမြတ် တံခါးဖွင့် ပြီး အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဘုရားခန်းထဲဝင် ကာ မှန်တံခါးမှ ချောင်းကြည့်သည်။ ထိုအမျိုးသမီး ဘုရားခန်းအပြင် မှာ လာရပ်နေချေပြီ. . .

ကောင်းမြတ်ကဲ့သို့ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိ. . . ဘုရားရှိခိုးပင် ကောင်းကောင်းမရသော ကောင်းမြတ်. . . ဘုရားစင်ရှေ့ ဘာလုပ်ရ မှန်း မသိတော့. . .

အားကိုးရှာသလို ဘုရားစင်ပေါ်ကြည့်မိတော့ ပရိတ်ရေဟု ရေးထားသော ရေသန့်ဘူး တစ်ဘူးကိုတွေ့သည်။ ဝမ်းသာအားရ လှမ်းယူပြီး သရဲမကို ရင်ဆိုင်ရန် ဘုရားခန်းမှန်တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက် သည်။

ကောင်းမြတ်နှင့် ပရိတ်ရေဘူးကို ကြည့်ရင်း အထိတ်တလန့် ဟန်နှင့် ထိုအမျိုးသမီး နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်သွား၏။ ကောင်းမြတ် အားတက်သွားပြီး ပရိတ်ရေဘူး အဖုံးကို ဖွင့်လိုက် သည်။

www.burmeseclassic.com

သရဲမက ကြောက်လန့်ဟန်နှင့် လက်ကာပြ၏။
 'အောင်မာ. . ခုမှ ကြောက်ပြလို့ ဘာရမလဲ'ဟု ကြုံးဝါးကာ
 ထိုမိန်းမကို ပရိတ်ရေနှင့် လှမ်းပက်လိုက်သည်။ သရဲမ အငွေ့တွေ
 ပျံ့ကာ ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားသည်။

ကောင်းမြတ် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေစဉ်. . .
 “ဟာ. . . ဘော့(စ်) ဘာဖြစ်လို့ ရေနဲ့ပက်တာလဲ၊ ကျွန်
 တော် ပြန်လာတာ နောက်ကျလို့လား ဘော့(စ်)”

ကောင်းမြတ်ပက်လိုက်သော ပရိတ်ရေက ပစ္စည်းသွားရှာ
 ပြီး ပြန်လာသော တပည့်ကျော်အား ရွဲရွဲစိုသွားစေသည်။

“အဲ. . . ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အိမ်မသန့်သလို ခံစားရ
 လို့ ပရိတ်ရေ လိုက်ဖျန်းနေတာ ဘယ်လိုလဲ. . ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘော့(စ်)”

တပည့်ဖြစ်သူ ခြံထဲဆင်းသွားကာ ကားတံခါးဖွင့်သံ ပိတ်သံ
 များ ကြားရပြီးနောက် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ပြန်ဝင်
 လာသည်။ ဝင်လာသူကို ကောင်းမြတ် ရှိုးလိုက်သည်။ အနမ်းများ
 တအားပေးချင်လောက်သည့် အလန်းဇယားလေး ဖြစ်နေ၍ မျက်နှာ
 ကြီးပြီးကာ တပည့်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟိုတယ်တစ်ခုခုကို လှမ်းချိတ်ပြီး အခန်းတစ်ခန်း ဘွတ်
 ကင်လုပ်လိုက်ကွာ ဒီည အပြင်မှာနားမယ်”

“ရက်(စ)ဘော့(စ်)”

ကောင်းမြတ် အိမ်ထဲတွင်မနေရဲတော့ပေ။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဘက်ထရီ ချာဂျင်တုံးကိုဖြုတ်ပြီး. . ဖုန်းကိုစတင် ကလိ
 လိုက်သည်။ ဖုန်းမှလက်ငွေရာများ အားလုံးကူးယူပြီးပြီဖြစ်၍ လက်
 အိတ်စွပ်နေစရာ မလိုတော့။ ဦးစွာ Phone list ထဲမှာ နာမည်များကို
 စစ်ဆေးကြည့်၏။ ကောင်းမြတ်၊ မာမီမိုး၊ ဒေါ်နွယ်နီ၊ ဖော်ဝေး
 ဝတ်မှု၊ ကိုကွန်း၊ ကိုဟိန်း၊ ကိုမင်း စသည်ဖြင့် နာမည်စာရင်းက
 မကုန်နိုင်၊ အတော်မိတ်ဆွေပေါ၊ ဧည့်သည်ပေါသော ကလေးမဟု
 မှတ်ချက်ချမိသည်။

ရွှေရည် ဖုန်းထဲတွင် ဒေါ်နွယ်နီနှင့် မာမီမိုးတို့ ရှိနေသဖြင့်
 ရင်းရင်းနှီးနှီး ပတ်သက်ခဲ့သူများဖြစ်ကြောင်း ကောက်ချက်ချလို့ ရ
 သည်။ သူတို့က သေသွားပြီမို့ ထားလိုက်တော့. . ဖော်ဝေးဆိုသော
 နာမည်ကို စိတ်ဝင်စားမိသည်။ ထိုဖုန်းနံပါတ်ဘေးတွင် အခြားဖုန်း
 များနှင့် မတူပဲ အသည်းပုံလေးများ ပါရှိလေသည်။ ထိုဖုန်းကို လှမ်း

ဆက်လို့ မပြန်သေး။ ထိုသူ တရားခံဖြစ်နေပါက ခြေရာဖျောက်ဖို့ သတိပေးသလို ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

ဒီတော့ မာမီများကိုပင် အပူကပ်ရသည်။ ဖုန်းဆက်၍ ကောင်းမြတ်နှင့် ဖော်ဝေးတို့ လိပ်စာများကို မေးကြည့်သည်။

ထိုအခါမှ ဖော်ဝေးဆိုတာ မော်ဒယ်(လ်)လောကတွင် နာမည်ကြီးသော ဓာတ်ပုံဆရာဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရသည်။

“ဆရာ ဓာတ်ခွဲခန်းအဖြေ ရပြီ ဆရာ”

တပည့်တစ်ယောက် စာရွက်စာတန်းများ လာဖို့သဖြင့် . . အောင်နိုင် အမှုအတွက် အားတက်သွားသည်။

“အေး . . . အေး . . . ကျေးဇူးပဲ”

အောင်နိုင်က လှမ်းပေးသော ဖိုင်ကို အဆောတလျင်ယူတာ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သေဆုံးသူ အမျိုးသမီး၏ဆံပင်နှင့် ရွှေရည်အခန်းမှရလာသော ဆံပင် DNA တို့ တိုက်ကြည့်ရာ အတူတူဖြစ်ကြောင်း အဖြေထွက်သည်မို့ အောင်နိုင် သက်ပြင်းချမိသည်။

သေသူ မည်သူမည်ဝါဆိုတာ အတည်ပြုနိုင်ပြီဖြစ်၍ တရားခံ ဖော်ထုတ်ဖို့ ပိုမိုနီးစပ်လာခဲ့ပြီ။ သေသူ၏ လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဆံပင်မှာ သေသူ၏ဆံပင် မဟုတ်ကြောင်းလည်း ဖော်ပြထားသည်။

တက်တူးနှင့် DNA အထောက်အထားအရ သေဆုံးသူ မိန်းကလေးမှာ မော်ဒယ်(လ်)ရွှေရည်ဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြုနိုင်ခဲ့ပြီလည်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခုအတွက် စိတ်အေးရတော့ ရွှေရည်ဖုန်းကို ပြန်စစ်၍ ဗီဒီယိုဖိုင် ဖွင့်ကြည့်သည်။ ရွှေရည် မွေးနေ့ပွဲလေး မှတ်

တမ်းတင်ထားတာ တွေ့၏။

ထိုမွေးနေ့ပွဲသို့ မော်ဒယ်(လ်) အထီးအမ တော်တော်များများ လာကြသလို . . . ကောင်းမြတ်၊ ဒေါ်နွယ်နီနှင့် မာမီမိုးတို့ တက်ရောက်ချီးမြှင့်တာကိုလည်း တွေ့သည်။ ဖော်ဝေးနှင့် ရွှေရည် အရမ်းရင်းနှီးကြကြောင်းကိုလည်း ဗီဒီယိုက သက်သေခံနေသည်။

နောက်ထပ် ဗီဒီယိုဖိုင်တစ်ခု ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အောင်နိုင် မျက်လုံးကျယ်သွား၏။ ကောင်းမြတ်နှင့် ရွှေရည်တို့၏ မမြင်ရက်စရာ ညစ်ညမ်းမှတ်တမ်း ဖြစ်နေသည်။ ဒီလောက်ဆိုလျှင် ဘာလုပ်ရမည်ဆိုတာ အောင်နိုင်သိသွားပြီမို့ ရွှေရည်ဖုန်းကို ပိတ်ပြီး အံ့ဆွဲထဲ ထည့်ကာ သော့ခတ်သိမ်းဆည်းထားလိုက်၏။

တပ်ဖွဲ့ဝင် အင်အားငါးယောက် တောင်းယူ၍ သူ့အပါအဝင် သုံးယောက်စီ နှစ်ဖွဲ့ခွဲလိုက်သည်။

သူပါဝင်သည့် အဖွဲ့တစ်က ကောင်းမြတ်ကို ခြေရာကောက်၍ ခေါ်ယူစစ်ဆေးမေးမြန်းရန်ဖြစ်ပြီး . . . အဖွဲ့နှစ်က ဖော်ဝေးကို တာဝန်ယူရန် ဖြစ်သည်။ အားလုံး ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် နားလည်ပြီး စခန်းထဲမှ တက်ကြွစွာ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဝတ် မန္တလေးမှ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကောင်းမြတ်ထံ သံတော်ဦး တင်ရသေးသည်။ ကောင်းမြတ်က ညဘက်သူထ လာ ခဲ့ရန် အမိန့်တော်ချမှတ်သည်။ ငြင်းဆန်ဖို့ရန် ခွန်အားရော သတ္တိပါ ဝတ်မှုထံမှာ ရှိမနေပါ။

ကောင်းမြတ်ဆိုတာက သူ့ဘဝကို ပုရွတ်ဆိတ်သတ်သလို ပွတ်ချေပြီး အစပျောက်နိုင်စွမ်း ရှိသူဖြစ်သည်။ လူမသေလျှင်တောင် နာမည်သေအောင် လုပ်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိသည်။ သူနှင့် ကောင်းမြတ်

၏ ဟိုဒီဒိုကိုသာ အင်တာနက်ပေါ်တင်လိုက်လျှင် သူ့ဘဝ အဖတ် ဆယ်၍ ရတော့မည်မဟုတ်။

ဒီတော့လည်း မာယာသုံးကာ အကောင်းဆုံးပြုစုရင်း ကိုယ့် တွက်ကျန်အောင် ကောင်းမြတ်ကျသလောက် ပူဆာဖို့သာ ခေါင်းထဲ ထည့်ထားလိုက်တော့၏။

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကာ ညောင်းညာကိုက်ခဲနေသဖြင့် အတူ နေသော အဒေါ်ဖြစ်သူအား ရေချိုးကန်ထဲ ရေဖြည့်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဆံပင်များသိမ်း၍ တဘက်နှင့်ပေါင်းပြီး မျက်နှာမှ မိတ်ကပ်များကို ဖျတ်ဆေးနှင့် ဖျက်လိုက်သည်။ ကြေးမုံပြင်မှ သူ့ပုံရိပ်က နွမ်းနယ်ဟန် ဆိုက်နေသော်လည်း လှပနေသေး၍ ဝတ်မှု ကျေနပ်သွားသည်။ စန္ဒလေးတွင်လည်း သူဌေးများက သူမကို လိုက်ချိတ်နေ၍ ပက်ပြေး ခဲ့ရသေးသည်။

ထိုစဉ် ကြေးမုံပြင်တွင် ထင်ဟပ်နေသော သူမပုံရိပ်နောက် တွင် နောက်ထပ်ပုံရိပ်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဘယ်သူဝင်လာ ထာများလဲဟူသော အတွေးနှင့် ချက်ချင်းလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သို့သော်... ဘယ်သူမှ မရှိ၊ မသင်္ကာ၍ မှန်ကို ပြန်လှည့် ကြည့်သည်။ မှန်ထဲမှာက သူမအပြင် အခန်းထောင့်တွင် မိန်းမတစ် ယောက် ရှိနေ၏။ ဝတ်မှု ထိတ်လန့်သွားကာ မှန်တင်ခုံရှေ့မှ ထလိုက် သည်။ အခန်းထဲ သူကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမရှိတာ သေချာနေသဖြင့် မှန်ကို အဝတ်နှင့် ပွတ်တိုက်ပစ်လိုက်၏။

မှန်က ကြည်လင်သွားပြီး အမှန်ကို အမှန်အတိုင်းသာ မြင် တွေ့ရသည်။ စောစောက အမျိုးသမီး မရှိတော့။ စိတ်ထင်ပြီး မြင်မိ မြင်ရာ မြင်တာပဲဖြစ်မည်ဟု တွေးပြီး အကြောက်ပြေသွားသည်။

“သမီးရေ... ရေဖြည့်ပြီးပြီ”

“အမလေး... လန့်လိုက်တာ ဒေါ်လေးရယ်”

ရုတ်တရက် အဒေါ်ဖြစ်သူ နောက်က ဝင်လာပြီး ရေချိုးဖို့ ပြောလိုက်၍ ဝတ်မှု ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်သွားသည်။

“သမီး ဘာတွေတွေ့နေမှန်းမှ မသိတာ၊ ရေသွားချိုးတော့ ဒေါ်လေး ထမင်းစားဖို့ ပြင်ထားလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အဖော်အဖြစ် အဒေါ်ရှိနေသဖြင့် ဝတ်မှု တအားကြောက် လန့်မနေတော့ဘဲ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့၏။ ရင်ရှားထားသော တဘက်ကိုဖြည့်၍ စတီးတန်းပေါ်တင်ပြီး ရေချိုးကန်ထဲ ဆင်းစိမိ လိုက်သည်။ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းပြီး ခေတ်မီအပြင်အဆင်များနှင့်-ခမ်း နားနေသော သူမ၏ ရေချိုးခန်းကြီးကို ဝတ်မှု သဘောကျမဆုံး ဖြစ်နေသည်။

ဒါတွေအားလုံး ကောင်းမြတ် ကျေးဇူးနှင့် သူမ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါတွေကို ဘယ်သူမှ လွယ်လွယ်နှင့် မပေး။

ဣတ္ထိရူပခန့်နှင့်ပြည့်စုံကာ ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် မိန်းမ လှများထဲမှ ကံထူးသူ လက်တစ်ဆုပ်စာ အရေအတွက်လောက်သာ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး ရနိုင်သည်လေ။ သူပိုင်ဆိုင်မှုများကို စိတ်တွက် တွက်ကြည့်ရင်း ကျေနပ်နေသောဝတ်မှု မာမီမိုးကိုပင် သတိရမိသေး ၏။

မာမီမိုးက ကောင်းမြတ်၏ ရင်ငွေလှူနိုင်အောင် ချိတ်ပေးခဲ့ သူ မဟုတ်လား။ မာမီမိုးလည်း ပွဲခဘယ်လောက် ရသွားသည်မသိ။ သို့သော် ဘယ်မိန်းမကိုမှ တရားဝင်လက်ထပ်ရန် အစီအစဉ်မရှိ

သော ကောင်းမြတ်၏သဘောထားကို သိလာရပြီး စိတ်ပျက်လက် ပျက် ဖြစ်မိသေးသည်။

“အင်း... မာမီမိုး သေသွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ကိုကို နားကို နောက်ထပ်ကောင်မအသစ်လေးတွေ ပို့ပေးလို့ မရတော့ဘူး ပေါ့... ဟင်း... ဟင်း”

သဘောကျစွာတွေ့ရင်း ဆပ်ပြာမြှုပ်များနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဖွတ်တိုက်ပြီး ကြေးတွန်းကာ သန့်ရှင်းရေး လုပ်လိုက်သည်။ ကန် ဘောင်တွင် ခေါင်းတင်၍ ခုလို တစ်ကိုယ်လုံး ရေစိမ့်ချိုးရတာကို ဝတ်မှု သိပ်ကြိုက်နေမိသည်။

ထိုစဉ် ပိတ်ထားသော ရေချိုးခန်းတံခါးအောက်မှ တစ်ခုခု တိုးဝင်လာတာ မြင်မိ၏။ ပြီးတော့... ရေချိုးခန်းထဲ လူတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာသလို ခြေရာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထင်လာတာ တွေ့ရသည်။ ခြေရာတွေက သွေးအိုင်ကိုနင်းပြီး ဖြတ်လျှောက်လာ သလိုမျိုး နီစွေးစွေး သွေးခြေရာတွေ ဖြစ်၏။

ဝတ်မှု ရေစိမ့်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ သွေးခြေရာက ရေချိုးကန်နားသို့ပင် ရောက်နေပြီး အံ့ဩထိတ်လန့်လွန်းလှ၍ ဝတ်မှု ဘာသံမှ မထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

ရေချိုးကန် နှုတ်ခမ်းစပ်အထိ ခြေရာထင်လာသောအခါ ဝတ်မှု ကြောက်လန့်စွာနှင့် ရေချိုးကန်အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်မိ သည်။ သဘက်ကို မမေ့မလျော့ လှမ်းယူကာ ကိုယ်ကို ပတ်လိုက်စဉ် ဇာပင် ကန်ထဲမှ ရေတွေအားလုံး နီရဲသွားတော့သည်။

ရေချိုးခန်းထဲဝင်လာသော မမြင်ရသော တစ်စုံတစ်ရာက ရေချိုးကန်ထဲ ဆင်းလိုက်ပုံပေါ်သည်။

ရေက သွေးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတာမြင်ပြီး အသားတ
ဆတ်ဆတ် တုန်အောင် ထိတ်လန့်သွားကာ တံခါးဆွဲဖွင့်၍ ရေခိုး
ခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့၏။

“ဒေါ်လေး... ဒေါ်လေးရေ လာပါဦး၊ ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်
ကုန်မှန်း မသိဘူး”

အပြင်ရောက်မှ ဝတ်မှု အသံထွက်အောင် အော်နိုင်တော့
သည်။ ဒေါ်လေးလည်း သူ့ထံ အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။

“သမီး... သမီး... ဘာလဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သွေး... သွေးတွေ ကန်ထဲမှာသွေးတွေ... ပြီးတော့
ခြေ... ခြေရာတွေ”

ဗလုံးဗထွေးပြောနေသော ဝတ်မှု၏ စကားအဆုံးတွင်
ဒေါ်လေးက ရေခိုးခန်းသို့ ဝင်ကာကြည့်၏။ ဝတ်မှုပြောတာတွေ
ဘာမှမရှိ၊ မသင်္ကာ၍ ရေထဲ လက်နှိုက်စမ်းကြည့်တော့လည်း ဘာ
မှမတွေ့။

ရေက ရေအတိုင်းသာ အနီရောင်လည်း မဟုတ်သဖြင့်...

“သမီးရယ် ဘာမှလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာတွေလျှောက်
ပြောနေတာလဲ၊ ခြေရာတွေလည်း မရှိဘူး၊ ရေကလည်း အနီရောင်
မဟုတ်ဘူး”

ဝတ်မှု ဇေဝေဝါ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့မြင်တာ တွေတာတွေကို
ဒေါ်လေးက မတွေ့ဟု ဆိုတော့... အရဲစွန့်ပြီး ရေခိုးခန်းဆီ ပြန်
လာခဲ့သည်။ ကြမ်းခင်း၊ ကြွေပြားများနှင့် ရေကို ကြည့်သည်။

ဒေါ်လေးပြောတာ မှန်နေတော့ ဝတ်မှု အူကြောင်ကြောင်
ဖြစ်သွားရသည်။

“သမီး ပင်ပန်းလို့ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေတာထင်
တယ်၊ ရေခိုးဦးမှာလား ဒေါ်လေးစောင့်ပေးမယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝတ်မှု ထဘီတစ်ထည် ကောက်စွပ်ပြီး ရင်ရှားနှင့်ပင် ရေ
ပန်းအောက် ဝင်ချိုးလိုက်သည်။ ရေခိုးကန်ထဲဆင်းဖို့ မတွေးရဲတော့၊
ရေမြန်မြန်ချိုးပြီးတော့လည်း ဒေါ်လေးလက်ကိုဆွဲပြီး အခန်းထဲ ခေါ်
လာခဲ့၏။ သူမတစ်ယောက်တည်း မနေရဲတော့။

ခပ်သွက်သွက်ပင် အဝတ်အစားလဲကာ ထမင်းစားခန်းဆီ
လိုက်လာခဲ့သည်။ ခုလို ထိတ်လန့်မိတော့လည်း ဒီလို အိမ်အကျယ်
ကြီးက သူမအတွက် ချောက်ချားစရာ ဖြစ်နေသည်။ ဒီလိုအိမ်မို့က
မိသားစု သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနဲ့မှ နေလို့ကောင်းမှာဟု တွေးမိပြန်
သည်။ ဒေါ်လေး ပြင်ပေးသောထမင်းကို တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းသာ
စားပြီး ကောင်းမြတ်ထံ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

ဖုန်းလုံးဝမကိုင်သဖြင့် ဝတ်မှုတင်းသွားသည်။ အဝတ်အစား
ပင် မလဲတော့ဘဲ ဝတ်မှုကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ကောင်းမြတ်
ထံ ထွက်လာခဲ့သည်။

စိတ်စောနေသဖြင့် ကားကို ခပ်သွက်သွက် မောင်းလာခဲ့ရာ
ကောင်းမြတ်အိမ်သို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်နှင့် ရောက်လာခဲ့သည်။
ကောင်းမြတ်တပည့်တွေ ဖုန်းကိုယ်စီနှင့် အလုပ်များနေကြ၏။ ဝတ်မှု
ရောက်လာတာကိုပင် ဂရုမစိုက်ကြသဖြင့် ဝတ်မှု ပိုတင်းသွားရပြန်
သည်။

တပည့်များကို အရေးမလုပ်ဘဲ ဝတ်မှု ကောင်းမြတ်အိမ်ထဲ
ဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်သည်။

တပည့်တစ်ယောက်က လှမ်းတားလိုက်ပြီး...
“မမလေး ဘော့(စ်)မရှိဘူး”
“ဘာ.. မရှိဘူး ဟုတ်လား၊ ဘယ်သွားလို့လဲ ငါတို့ ချိန်းထားပြီးသား..”

“ဟုတ်.. အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်.. ပြဿနာ နည်းနည်းရှိနေတယ် မမလေး”
ပြဿနာတက်နေသည်ဆိုတော့ ဝတ်မှု စိုးရိမ်သွားပြီး မျက်နှာကြော လျှော့လိုက်ရင်း...

“ပြဿနာ ဟုတ်လား.. ကိုကို ဘာပြဿနာ ကြုံနေတာလဲ ပြော.. ပြောစမ်းပါ”
တပည့်နှစ်ယောက် အချင်းချင်းကြည့်ရင်း ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားနေကြသည်။ ဝတ်မှု ရင်ထိတ်လှပြီမို့ သိပ်စိတ်မရှည်တော့...

“ဟဲ့.. ပြောကြစမ်းပါ၊ ကိုကို ဘာဖြစ်သလဲ ဆိုတာ”
“ဟို.. ဘော့စ်ကို ရဲတွေ လာခေါ်သွားတယ် မမလေး”
“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် နည်းနည်းပါးပါး မေးစရာ ရှိလို့တဲ့၊ ခေါ်သွားတာ ကြာလှပြီ”
“ဘုရား.. ဘုရား ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ခေါ်သွားတာလဲ”

ဝတ်မှုကိုကြည့်ရင်း ကောင်းမြတ်တပည့်များ ခေါင်းကုတ်တာ...

“သေချာတော့ မသိဘူး၊ မမလေး မော်ဒယ်(လ်)ဂဲ(လ်)တစ်

ယောက် ပျောက်နေတဲ့ကိစ္စလို့တော့ ပြောသံကြားတာပဲ”
“ဟင်”

ဝတ်မှု တုန်လှုပ်သွားသည်။ ဟန်မပျက်အောင် မနည်း စိတ်တင်းထားလိုက်ရင်း...

ဆက်မေးနေလည်း ဘာမှ ထူးခြားလာမှာ မဟုတ်သည့်အတွက် ဝတ်မှု အသာလှည့်ပြန်လာခဲ့ရတော့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ဗလောင်ဆူနေခဲ့ပြီ။ ရဲတွေ စုံစမ်းဖို့ ခေါ်သွားတာ.. ဘယ်ကဘယ်လို သတင်းရသွားလို့ပါလိမ့်။ ပျောက်နေတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ရဲတွေ သိသွားကြပြီလား။

အတွေးတွေ ဖရိုဖရဲနှင့် ကားမောင်းလာခဲ့ရာ ရှေ့ကကားကို တိုက်မိတော့မလို့ဖြစ်မှ ကမန်းကတန်း ဘရိတ်အုပ်ရင်း... စိတ်ကို မနည်းစုစည်းလိုက်ရတော့၏။

၆ ၆ ၆ ၆

“ကျုပ်

လူကြီးလူကောင်း လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ဆိုတာ တော့... ခင်ဗျားတို့ သိထားပြီး ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်”

အောင်နိုင်ပြီးရင်း...

“သိပါတယ် ဦးကောင်းမြတ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီစခန်းထဲ ဝင်လာ တာနဲ့ အဲဒီဂုဏ်ပုဒ်တွေက အပြင်မှာ ကျန်ခဲ့ပါပြီ”

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြန်ပြောလိုက်သော အောင်နိုင်ရဲ့စကား ကြောင့် ဝိတ်နှင့်ဖိဖို့ မလွယ်တော့ကြောင်း ကောင်းမြတ် သဘော ပေါက်ပြီး စိတ်လျော့လိုက်ရသည်။

“ဒါဆို ကျုပ်ကို ခေါ်လာတာ ဘာကိစ္စများပါလိမ့်”

“မေးစရာလေးတွေ ရှိလို့ပါ။ ဦးကောင်းမြတ်”

“ကျုပ်ရှေ့နေကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်မယ်”

“မလိုသေးပါဘူး ဦးကောင်းမြတ်၊ ဒီည ဦးကောင်းမြတ်

အိမ်ပြန်ရမှာပါ”

ထိုစကားကြောင့် ကောင်းမြတ် စိုးရိမ်မှုတွေ အတန်ငယ် သက်သာရာရသွားပြီး သက်ပြင်း ခိုးရှိုက်လိုက်၏။

“ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်မေးဗျာ၊ (. .)ဖိတ်ထားတဲ့ Dinner သွားရဦးမယ်”

“ဦးကောင်းမြတ် မော်ဒယ်(လ်)ရွှေရည်ကို သိပါသလား”

ကောင်းမြတ်က တုန်လှုပ် ထစ်ငေါ့ခြင်းမရှိ၊ ချက်ချင်းပြန် ပြောလိုက်သည်။

“အင်း... သိတယ်လေ၊ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တော်တော်လေး ရင်းနှီးကြတာမျိုးလား ဦးကောင်းမြတ်”

“ကျုပ်က ကြော်ငြာတွေ ခေါ်ခေါ်ရိုက်တယ်လေ၊ ရင်းနှီးပါ တယ်”

“ရွှေရည်နဲ့ကျွန်တော်တို့ တွေ့ချင်လို့ ဦးကောင်းမြတ် တူညီ နိုင်မလား”

“အဲဒါများ ကျုပ်ကိုခေါ်မေးနေရသေးလား၊ ခင်ဗျားတို့တွေ့ ချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ သွားရှာကြည့်ပေါ့”

စကားပြောတာ ခဏနားလိုက်ပြီး အောင်နိုင်က စာအိတ် ရှည်ကြီးတစ်အိတ်ကို ထုတ်၍ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။

“ရွှေရည်နဲ့ အရမ်းရင်းနှီးတဲ့ ဆက်ဆံရေးမျိုးတွေ ရှိခဲ့ပါသ လား”

“ဒီမေးခွန်းကတော့ ဘောင်ကျော်နေပြီ ထင်တယ်၊ ဒါ... ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စွက်ဖက်တာပဲ... အဲဒါဆိုလည်း ကျွန်တော့်ရှေ့နေ ခေါ်မှဖြစ်တော့မယ်နဲ့တူတယ်”

“ဆောရီးပဲ ဦးကောင်းမြတ်၊ လိုအပ်လို့ မေးတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရွှေရည် ဆုံးသွားလို့ပါပဲ”

“ဟာ. . မဖြစ်နိုင်တာ၊ ခင်ဗျား လာနောက်မနေပါနဲ့ဗျာ”

“ဒါ အမှန်ပဲ ဦးကောင်းမြတ်. . ပြီးတော့ သွေးရိုးသားရိုးသေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ အသတ်ခံရတာ”

ကောင်းမြတ် အံ့အားသင့်ပြီး နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို တဟားဟား ရယ်ပြန်သည်။

“ဟားဟား. . မဖြစ်နိုင်တာဗျာ၊ ရွှေရည်လို ချောချောလှလှနဲ့ ပြည်သူချစ်တဲ့ အနုပညာရှင်ကို ဘယ်သူက သတ်မှာလဲ”

အောင်နိုင် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ စာအိတ်ထဲမှ ဓါတ်ပုံများကို ထုတ်၍ ကောင်းမြတ်ရှေ့သို့ တွန်းပို့ပေးလိုက်သည်။ ကောင်းမြတ် အံ့ကြောင်ကြောင်နှင့် လှမ်းယူကြည့်သည်။ ပထမ တစ်ပုံနှစ်ပုံကြည့်တော့ ဘာမှန်းမသိသေး၊ ဒဏ်ရာများကို အနီးကပ် ရိုက်ထားသောပုံများ ဖြစ်နေ၍ ပိုပြီး စိတ်ရှုပ်သွားဟန်နှင့် ဆက်ကြည့်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ရိုက်ထားသည့် ဓါတ်ပုံကို မြင်သည့်အခါမှာတော့ ကောင်းမြတ်မျက်လုံးတွေ ပြူးထွက်လာ၏။

“ဒါ. . ဒါ. . ရွှေရည် ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ”

“သူ့ခြေထောက်မှာ တက်တူးထိုးထားတာ ဦးကောင်းမြတ် သိမှာပေါ့”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့တဲ့အခါ. . ခင်ဗျားကော ခြေထောက်ကိုကြည့်ပြီး အချိန်ဖြုန်းဘူးသလား”

“ဟဲ. . ဟဲ. . ဟဲ. . ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ကဲ. . အချိန်လည်း တော်တော်ကုန်သွားပြီ. . ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြတာပေါ့၊ ဦးကောင်းမြတ် ရွှေရည်ကို ဘာလို့သတ်လိုက်တာလဲ”

“ဟာ. . ခင်ဗျားမေးပုံက ကြိမ်းသေလှချေလား၊ ကျုပ်က ဘာကိစ္စသတ်ရမှာလဲ”

ကောင်းမြတ် စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ကာ မီးညှိပြီး ဖွာလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရွှေရည်လက်ကိုင်ဖုန်းကို သက်သေပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းထားပြီးပါပြီ၊ ဖုန်းဗီဒီယိုဖိုင်မှာ ရွှေရည်နဲ့ ဦးကောင်းမြတ်တို့ ချစ်တင်းနှောနေတဲ့ ဗီဒီယိုမှတ်တမ်းတွေ ပါနေတယ်လေ”

“ဟင်”

ကောင်းမြတ် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတော့သည်။

“ကဲ. . ရွှေရည်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲဆိုတာ အမှန်အတိုင်းပြောပါ၊ ဦးကောင်းမြတ်”

ကောင်းမြတ်က ဓါတ်ပုံများကို မကြည့်ရဲတော့သလို ဘေးသို့ တွန်းဖယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း. . .

“ဟင်း. . တကယ်တော့ သူ့နဲ့ကိုယ်က လစ်ဗင်းတူဝဲသားပေါ့၊ တစ်ပတ်ကို နှစ်ရက်လောက်တော့ တွေ့ဖြစ်တယ်၊ ကိုယ်လိုချင်တာရဖို့ သူ့ကိုတော့ ထောက်ပံ့ရတာပေါ့၊ အဲသလိုမျိုး ဆက်ဆံနေဆိုတော့ တစ်ယောက်အတွင်းရေး တစ်ယောက်တော့ မဝပ်စုဖြစ်ဘူးလို့လည်းမလိုဘူးလေ၊

မဆုံဖြစ်တာ အတော်ကြာသွားပြီ. . ၊ တွေ့ချင်လွန်းလို့ ဖုန်းဆက်တယ်၊ လုံးဝ ဖုန်းမကိုင်ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့သူနဲ့ကြားမှာ ပြဿနာဖြစ်

စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူးလေ။

ကျုပ်ကို ရွှေရည် တစ်ပတ်ရိုက်သွားပြီလို့တောင် ထင်မိတယ်။ ကဲ... ဘာဆက်သိချင်သေးလဲ”

ကောင်းမြတ် ပြောနေစဉ် တစ်လျှောက်လုံး အောင်နိုင်က မှတ်နာအမူအရာကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်နေသည်။ လိမ်ပြောနေခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ခံစားသုံးသပ်မိသည်။

“ပြီးတော့... ကျုပ်လုပ်ချင်ရင်တောင်... ခင်ဗျားမြင်ခဲ့တဲ့ ဝီဒီယို ကျုပ်လက်ထဲမှာ ရှိတယ်လေ... သူပဲ ဘဝပျက်သွားမှာပေါ့။ အဲသလို သွေးထွက်သံယို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်စရာကို မလိုပါဘူး။ သူ လူတောထဲမှာ မျက်နှာဘယ်လိုပြမလဲ”

ကောင်းမြတ်ဖြေရှင်းချက်က ပြည့်စုံလုံလောက်၍ ယုတ္တိတန်နေသည်။

“ဒါဆို သူ့ကိုဘယ်သူ သတ်တာလဲ ထင်မြင်ချက်လေးပေါ့”

ကောင်းမြတ် အတော်ကြာကြာ စဉ်းစားသည်။ စိတ်ဝနာ မငြိမ်ဖြစ်နေပုံလည်းရသည်။ ခေါင်းကိုတဖြည်းဖြည်းကုတ်ရင်း...

“သူ့ကို သေစေချင်တဲ့သူ၊ သတ်တဲ့လူဟာ အရှုံးပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

ကောင်းမြတ် အဖြေကို အောင်နိုင် သဘောကျသွားသည်။

“ကောင်းပါပြီ ဦးကောင်းမြတ် ကျွန်တော်တို့လည်း မေးလို့ ပြီးပါပြီ။ ဒီရက်ပိုင်းခရီးသွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကို ကြိုတင် အသိပေးပြီးမှ သွားစေချင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်...”

“ဒါဆို ဦးကောင်းမြတ် ပြန်လို့ရပါပြီ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကောင်းမြတ် စခန်းထဲက ထွက်လာချိန်မှာတော့ တပည့်များက ကားတံခါးဖွင့်ကာ ရပ်စောင့်နေကြလေသည်။

၅ ၅ ၅ ၅

ဝတ်မှု ထိုင်မရထမရ အိပ်မရဖြစ်နေ၏။ သူ့အိပ်ခန်းထဲ ခေါ်ထားသော ဒေါ်လေးက တရားရှုံးရှုံးနှင့် အိပ်မောကျနေပြီ။ သူ့စိတ် တွေ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေခြင်းကို သက်သာစေရန် (၂၄)ပစ္စည်း နှင့်စည်းချကာ ဘုရားရှိခိုးထားသည့်အတွက် လုံခြုံမှုရှိသလို ခံစားမိ သည်။ ဝတ်မှု အိပ်လို့မရလောက်အောင် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေ၏။

ဒီကိစ္စတွေ ဖော်ဝေးထဲမှ သတင်းထွက်တာဖြစ်မည်ဟု. . ယူဆပြီး အကြီးအကျယ် ဒေါပွနေသည်။ ပျော့ပျော့ညည်း ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ယုံကြည်မိတာ မှားပြီဟုလည်း တွေးမိ၏။

သူ့ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဆိုတာ ခေါင်းမီးတောက်မ တတ် စဉ်းစားသည်။ အဖြေကမထွက်။ ဖော်ဝေးပြောသလို နိုင်ငံခြား ထွက်သွားလျှင်ကော ဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲ။ သူ့လက်ရှိပိုင်ဆိုင်ထား သမျှ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကို အပြီးတိုင် စွန့်လွှတ်ထားခဲ့ရမည်။

ပြီးတော့. . . အောင်မြင်ကျော်ကြားမှု မှန်သမျှတွေလည်း အားလုံး နိဗ္ဗိတံသွားလိမ့်မည်။ ဒါမျိုးတော့ လုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်။

ဒီနေရာ ဒီအဆင့်ရောက်ဖို့ သူ့နေရာနှင့်သူ အများကြီး ပေး ဆပ်ခဲ့ရပြီးပြီ။ သေချာရေရာသည့် နေရာလေးတစ်နေရာ ခြေကုတ်ရ တာမှ ဒီလိုစွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့တော့ လုံးဝ စိတ်ကူး၍မရ။

ဒီတော့ ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချင်း ဆိုစကားအ တိုင်း လုပ်ဖို့ သူဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဝတ်မှု ဖုန်းဖွင့်၍ ကောင်းမြတ် နှင့် ရွှေရည်တို့၏အချစ်ဖိုင်ကို အင်တာနက်ပေါ် လှမ်းတင်လိုက်၏။ ဒါသာ လူအများသိသွားလျှင် ရဲတွေလည်း ကောင်းမြတ်အပေါ် ပိုပြီး သံသယဝင်သွားမည်ဟု ဝတ်မှုတွက်ဆနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆောရီးပဲ ကိုကို. . ဝတ်မှု ဘာကိုမှအဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

အချစ်ဇာတ်လမ်းအား အင်တာနက်ပေါ်တင်ပြီးစတွင် အ ခန်းတံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ အချိန်မတော်ကြီးဆိုတော့ ဖော်ဝေးလား။ ကောင်းမြတ်လားဟု တွက်ဆကာ အခန်းထဲမှ အပြေး အလွှားထွက်လာခဲ့သည်။

ဒီအချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် စကားပြောနေရလျှင် ပိုပြီးစိတ်သက်သာရာရမည်ဟု ဝတ်မှုထင်မိသည်။

အိမ်တံခါးပေါက်ရောက်တော့ ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့၍ ဝတ်မှု လန့်သွားသည်။ နောက်သို့ နှစ်လှမ်းလောက် ဆုတ်လိုက်စဉ်မှာပင် တံခါးခေါက်သံ ပြန်ကြားရပြန်သည်။ သူ့ကို နောက်ချင်၍ ပုန်းနေပြီးမှ ထပ်ခေါ်တာ ဖြစ်မည်ဟုတွက်ကာ ချောင်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ဘယ်သူ့ကိုမှမတွေ့။

ဒါမျိုးလုပ်တတ်တာ ဖော်ဝေးပဲရှိသည်မို့...
“ကိုဝေး... ကိုဝေးမို့လား... မနောက်နဲ့နော် ဝတ်မှု
ကြောက်တယ်”

ဖြေသံမကြားရဘဲ တံခါးခေါက်သံ ထပ်ထွက်လာသည်။
တံခါးကို မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်ရင်း နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နှင့်
လျှောက်လာခဲ့၏။ ပဋ္ဌာန်းစည်းချာထားသော အခန်းထဲ အမြန်ဆုံးပြန်
ရောက်မှ ဖြစ်တော့မည်။ ထိုစဉ်မှာပင် တံခါးအောက်မှခြေရာများ
တိုးထွက်လာတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ အရင်တစ်ခါကအတိုင်း သွေး
ခြေရာများ ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟင်... ခြေ... ခြေရာ... သွေးခြေရာတွေ၊ သရဲ... သရဲ
ဒေါ်လေးရေ... ဒေါ်လေး... လာ... လာပါဦး၊ သရဲ... သရဲခြောက်
နေလို့”

ဒေါ်လေးထွက်မလာသော်လည်း ခြေရာတွေကတဖြည်း
ဖြည်း ရှေ့တိုးလာနေပြီမို့ ဝတ်မှုအလန်တကြားနှင့် နောက်လှည့်ကာ
ပြေးတော့သည်။ လက်မတင်လေးပင်ဖြစ်၏။ သူမအခန်းတံခါး ဖွင့်
ဝင်ပြီး တံခါးပြန်အပိတ်တွင် ခြေရာများ တံခါးနားရောက်လာတာ
မြင်လိုက်ရလေသည်။

တံခါးပိတ်ကာ ကျောမှီထားရင်း... ဝတ်မှုတစ်ကိုယ်လုံး
ကြောက်စိတ်နှင့် တုန်ယင်နေ၏။ ဒေါ်လေးက အပူအပင်မဲ့ အိပ်နေ
ဆဲ၊ ခြေရာတွေ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာလေမလားအတွေးနှင့် နောက်
ကျော မလုံသလိုဖြစ်လာ၍ ခုတင်ပေါ် ပြေးတက်လိုက်ပြန်သည်။
တံခါးကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ဘုရားစာတွေ ကပေါက်တိကပေါက်ချာ
ရွတ်နေမိ၏။

စည်းချာထားသောကြောင့်လား မသိ၊ ခြေရာတွေ အခန်းထဲ
ဝင်မလာတော့ပေ၊ အပြင်မှာ လှည့်ပတ်သောင်းကျန်းနေပုံရသည်။
ဝုန်းခိုင်းကျအောင် ဆူညံနေသံများကြားရ၏။ ဘာတွေ လေထဲလွင့်
ပစ်နေသည်မသိ၊ ဝတ်မှု အရမ်းထိတ်လန့် နေသဖြင့် ကွန်ပျူတာထဲ
တရားခွေတည့်ကာ ဖွင့်ထားလိုက်၏။

နာရီဝက်ကျော်အကြာမှာတော့... အပြင်မှအသံများ ငြိမ်
သက်သွားသည်။ ဝတ်မှုသက်ပြင်းချကာ ခုတင်ပေါ်လှဲအိပ်လိုက်
သည်။ အိပ်လို့ပျော်၊မပျော်တော့ မပြောတတ်၊ အမြင်အာရုံထဲ သွေး
ခြေရာတွေ စိုးမိုးနေဆဲ ဖြစ်သည်။

အခန်း(၁၀)

၁ခါတော်ပေးတာတောင် အေးအေးဆေးဆေး မနေနိုင် တာဒုရဲအုပ်အောင်နိုင် ဖြစ်သည်။ အမှုအတွက်အရေးကြီးနေချိန်တွင် မင်္ဂလာကိစ္စအားလုံးကို ချစ်သူသက်သေခံကိုသာ လွှဲအပ်ထားခဲ့ သည်။ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ အချိန်ကပ်မှ ရောက်လာကာ ယူနီဖောင်း ချွတ်ပြီး တိုက်ပုံကောက်စွပ်လိုက်ရသည့် အခြေအနေဖြစ်၏။

ထုံးစံအတိုင်း ဟိုလူပျိုပြီး ဝီလူပျိုပြီး နှုတ်ဆက်စကား ပြောရသည်။ အောင်နိုင်နှင့်သက်သေခံ သွားလေရာသို့ ဗီဒီယို ကင်မရာမင်းကလည်း တောက်လျှောက်လိုက်နေသည်။

ဘယ်အချိန်က ဘယ်လိုရိုက်နေသည်မသိ ကင်မရာမင်းက ပင်ပန်းသွားဟန်နှင့် လက်ထောက်အား ကင်မရာလွှဲပေးသည်။ ထိုအခါမှ ကင်မရာမင်းက ဖော်ဝေးဖြစ်နေတာ အောင်နိုင်သိလိုက် ရသည်။ ရွှေရည်ဖုန်းထဲမှ ဖော်ဝေးဓာတ်ပုံကို အောင်နိုင်မြင်ဖူးထား ၍ တိုက်ဆိုင်မှုက အံ့ဩစရာ ကောင်းလွန်းနေသည်။ ဖော်ဝေးကို ခြေရာခံခိုင်းထားသည့်အဖွဲ့က ဖော်ဝေးရိုက်ကူးရေးခရီး ထွက်သွား ကြောင်း သတင်းပို့ထား၍ ဖော်ဝေးအား ခုထိစစ်ဆေး မေးမြန်းမှု မပြုရသေး။

အောင်နိုင် ပရိသတ်အားပစ်ထားခဲ့ကာ သူ့မင်္ဂလာဆောင် လာကြသည့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကို အချက်ပြ ခေါ်ယူလိုက်သည်။ လူ သိရှင်ကြား မဖြစ်စေဘဲ ဓါတ်ပုံဖော်ဝေးကို ခေါ်ထုတ်သွားရန် ညွှန် ကြားလိုက်သည်။

နှစ်ဘက်မိသားစုများနှင့် ဓါတ်ပုံများ မှတ်တမ်းတင် ရိုက်ကူး ပေးပြီးနောက် ဖော်ဝေးခဏနားကာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးတာတွေ စား နေခိုက် သူစားပွဲသို့ လူနှစ်ယောက်လာထိုင်သည်။ အဝေးမှ လှမ်း ကြည့်နေသော အောင်နိုင်က ခေါင်းညိတ်အချက်ပေးလိုက်သည်။

နောက်ဆယ်မိနစ်လောက်အကြာတွင် တိုက်ပုံဝတ်လူနှစ် ယောက်ကြားမှာ ဓါတ်ပုံဖော်ဝေး ပါသွားတာကို အောင်နိုင် မြင်ရ သည် ရုတ်ရုတ်သံသေဖြစ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြီးသွားသည်မို့ အောင်နိုင်သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

ဧည့်ခံပွဲပြီးဆုံး၍ သူတို့နေမည့်တိုက်ခန်းသို့ ပြန်အရောက် အစဉ်အလာရှိသည့်အတိုင်း ကြိုးတားကြသူများကို ကျေနပ်အောင် ပေးကမ်း၍ မင်္ဂလာအိပ်ခန်းထဲ အဝင်မှာပင် ဖုန်းမြည်လာသည်။

ဖော်ဝေး စခန်းမှာ သောင်းကျန်းနေသည်တဲ့။
အောင်နိုင်လည်း တိုက်ပုံချွတ်ပြီး ဇနီးနှင့် နှစ်ဘက်မိဘများ
ကို တာဝန်အကြောင်းနားလည်အောင် အသိပေးကာ ကမန်းက
တန်း ပြေးရပြန်သည်။ သတို့သားဘဝ ပျော်ရွှင်မှုကိုပင် မြည်းစမ်းခွင့်
မရခဲ့။

စခန်းရောက်သည်နှင့် အစည်းအရုံးကိုတိုင်မယ်၊ လူ့အ
ခွင့်အရေးကော်မရှင်ကိုတိုင်မယ်၊ သမ္မတဆီစာပို့မယ်နှင့် သောင်း
ကျန်းနေသော ဖော်ဝေးကိုတွေ့ရသည်။ အောင်နိုင်ကိုတွေ့လိုက်
တော့ ဖော်ဝေး အံ့သြကာ အသံတိတ်သွား၏။

“ခင်ဗျား.. ခင်ဗျား.. နေ့ခင်းက သတို့သား မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုဖော်ဝေး ကျွန်တော့်မင်္ဂလာဆောင်ကို
အမှတ်တရဖြစ်အောင် မှတ်တမ်းတင်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ
ဗျာ”

ဖော်ဝေး ဘာမှပြန်မပြောတော့...

“မင်္ဂလာဦးညကို ပစ်ထားပြီး ကျွန်တော် ဒီရောက်လာက
တည်းက.. ကိစ္စက ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ကိုဖော်
ဝေး ရိပ်မိမှာပါ။ ဒီလိုအမှုတစ်ခုအတွက် ကိုဖော်ဝေးရဲ့ အကူအညီ
လိုနေလို့ပါ”

“ပြောပါဦး.. စခန်းခေါ်ပြီး အကူအညီတောင်းတာ ဘာ
များဖြစ်လို့လဲ”

ဖော်ဝေး မျက်နှာမဲ့ရွဲ့ကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ရင်းပြောသည်။

“ကိုဖော်ဝေး မော်ဒယ်(လ်)ရွှေရည်ကို သိပါသလား”

“သိပါတယ်..”

လေသံကတော့ စောစောကနှင့် မတူတော့ အနည်းငယ်
ပျော့နေလေပြီ။

“အတော်ရင်းနှီးသလား”

“အဲ့.. ခါတ်ပုံဆရာနဲ့ မော်ဒယ်(လ်)ဆိုတော့ လင်မယား
... အဲ့.. ရင်းနှီးတယ်ပဲ ဆိုပါတော့”

“သူနဲ့.. ဘယ်တုန်းက နောက်ဆုံး.. ဆုံးခဲ့ကြသေးလဲ”

ဖော်ဝေး အောင်နိုင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ရင်မော
သွားသလို ရှေ့တွင်ချထားသော ရေသန့်ဘူး ကိုယူ၍ ဖန်ခွက်ထဲ
လောင်းထည့်ကာ သောက်ချလိုက်သည်။ ဖော်ဝေး၏ လက်ဗွေရာ
ရပြီမို့ အောင်နိုင်ပြုံးလိုက်၏။ ဖော်ဝေးက...

“နေပါဦးဗျာ.. ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ၊ ရွှေရည် ဘာဖြစ်လို့
လဲ”

အောင်နိုင်က ဖော်ဝေး မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ရွှေရည် ဆုံးသွားပြီ ကိုဖော်ဝေး”

“ဗျာ..”

ဖော်ဝေးထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲထရပ်သည်။ အတော်လည်း
တုန်လှုပ် သွားဟန်ရှိ၏။ သူ့အမူအရာ ပီရိပါစေဟုလည်း ကျိတ်၍
ဆုတောင်းနေရ၏။

“ဟုတ်.. ဟုတ်ရဲ့လား.. ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ရိုးရိုးသေတာတောင် မဟုတ်ဘူး အသတ်ခံ
ရတာပါ”

ဖော်ဝေး မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ထိုလက်နှစ်ဖက်
မျက်နှာကို ပွတ်နေလေသည်။

“ဗျာ. . ဟား. . ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲဗျာ. . ၊ ယုံတောင်မယုံနိုင်ဘူး”

“မာကျောတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုနဲ့ အပြင်းအထန် ရိုက်နှက်ခံရတဲ့ ဒဏ်ရာတွေကြောင့် သေဆုံးခဲ့တာပါ”

“ဘုရားရေး. . အတော်ရက်စက်တာပဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ ဖော်ဝေး အမူအရာက ရိုးသားစွာ ထိတ်လန့်မှုတွေ စွန်းထင်းနေသည်။

“ကဲ. . ပြန်ထိုင်ပါဦး. . ကိုဖော်ဝေး အေးအေးဆေးဆေးပေါ့၊ တိုတိုပြောမယ်ဗျာ၊ ရွှေရည်ရဲ့ဖုန်းကို ကျွန်တော်တို့ ရထားတယ်၊ ဖုန်းထဲမှာ ခင်ဗျားနံပါတ် တွေ့တယ်ဗျာ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်လောက်ထိ ရင်းနှီးလဲဆိုတာရယ်၊ လူသတ်တရားခံမိဖို့. . ခင်ဗျား ဘယ်လိုကူညီမလဲ၊ အဲ့ဒါ. . သိချင်တာပါ”

ဖော်ဝေးခုံတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး ဆံပင်များကို ထိုးဖွနေသည်။ မျက်နှာကြက်ကိုလည်း မော့ကြည့်ကာ မျက်ရည်တွေ ဝေ့ဝဲလာ၏။

“သူက ကျွန်တော့် တပည့်မလေးပါ. . ၊ မော်ဒယ်(လ်)တစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင် ကျွန်တော်ပဲ မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့တာ၊ သင်ကြားပေးခဲ့တာပေါ့၊ အောင်မြင်သွားတယ်၊ ထုံးစံအတိုင်း ခြေကန်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်က ပညာရှင်လေ၊ ဘော့(စ်)မှမဟုတ်တာ၊

သူ ဦးကောင်းမြတ်နဲ့ တွဲနေတယ်လို့တော့ ကြားရတာပဲ၊ ဆရာတပည့်အကန့်ပဲရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အဖက်တောင် မလုပ်တော့ဘူး၊ မတွေ့ဖြစ်တာ ကြာပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရိုးသားတဲ့ဆက်ဆံရေးကို အနုပညာ လောကသားတွေ အကုန်သိပါတယ်၊ ကြိုက်တဲ့လူ

မေးကြည့်ပါ”

အနုပညာသည်မို့လားမသိ ခံစားမှုက ထိလွယ်ရှလွယ်သည့် သဘောနှင့် ဖော်ဝေးမျက်ရည်တွေ ကျနေရှာသည်။

“သူ့ကို မလိုမုန်းထားတဲ့သူများ ရှိသလား ကိုဖော်ဝေး”

“သူ့အောင်မြင်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဝေးသွားပြီလေ. . . အောင်မြင်သူ တစ်ယောက်ဆိုတော့ မနာလိုတဲ့သူတွေ ရှိချင်လည်း ရှိမှာပေါ့၊ သူကအဖက် မလုပ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်နဲ့ အဆက်အဆံ မရှိတော့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘယ်သူသတ်သလဲဆိုတာ မခန့်မှန်းတတ်ပါဘူးဗျာ”

အောင်နိုင် ဆက်မေးစရာ မေးခွန်းများကို စဉ်းစားရင်း ခဏ အချိန်ဆွဲလိုက်သည်။

“သူနဲ့ ပြိုင်ဘက်တွေ၊ မနာလိုဖြစ်တဲ့ မော်ဒယ်(လ်)တွေ ရှိနိုင်လောက်သလား. . ၊ အဲ့ဒါလေး စဉ်းစားကြည့်ပါဦးဗျာ”

ဖော်ဝေးငြိမ်သွားပြန်သည်။ ခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်းထပ်ကုတ်ရင်း တွေဝေကာ စဉ်းစားနေလေသည်။ အတန်ကြာမှ. .

“မိန်းကလေးတွေရဲ့ စိတ်သဘောထားကိုတော့ ကျွန်တော် အသေအချာ မသိဘူးဗျာ၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားဖို့ ပြိုင်ကြတဲ့ နေရာမှာ မနာလိုတာတွေလည်း ရှိချင်ရှိမှာပေါ့၊ ဒါကလည်း မိန်းကလေး သဘာဝပဲဖြစ်မှာပါ၊ ရွှေရည်က ဆက်ဆံရေး သိပ်ကောင်းတာဗျာ၊ ဒီလောကမှာ သူ့ကိုမချစ်တဲ့သူ ခပ်ရှားရှားရယ်၊ ကိုယ့်လောက၊ တလူသတ်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်၊ ဒါကလဲ ကျွန်တော့ အတွေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ခုလို သိသမျှ ပြောပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ

ကိုဖော်ဝေး”

“ဪ... ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆို ကျွန်တော် ပြန်လို့ရပြီလား”

“ရပါပြီ ကိုဖော်ဝေး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အဆက်အသွယ် မပြတ်ဖို့တော့ သတိပြုပါ... ခရီးဝေးမသွားပါနဲ့ဦး”

“ကောင်းပြီလေ”

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

ဟော်ဝေးရဲစခန်းထဲမှ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲ ဗလောင်ဆူနေ၏။ ရွှေရည် အသတ်ခံရလို့ သွေးတာဟု သိလိုက်ရ၍ ပိုပြီးဖြေမဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

တကယ်တော့ သူနှင့်ရွှေရည်၏ ဆက်ဆံရေးက အများသိထားသည်ထက် ပိုနက်ရှိုင်းခဲ့သည်။ ဟော်ဝေး သူ့စတူဒီယို အခန်းသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်လာခဲ့သည်။ လူလွတ်တစ်ယောက် အနေနဲ့ သူ့စတူဒီယိုက အိမ်ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ထဲဝင်လာစဉ်မှာပင် အခန်းကြမ်းပြင်၌ သွေးခြေရာတွေကို တွေ့ရသည်။ ဟော်ဝေး ထူးထူးခြားခြားပင် ကြောက်စိတ် မဖြစ်မိတော့...။

“ရွှေရည်... ရွှေရည်လား၊ ကိုယ်မင်းကို တွေ့ချင်တယ် ရွှေရည်ရယ်”

သွေးခြေရာတွေ သူ့အနား တစ်လှမ်းချင်း တိုးကပ်လာတာ မြင်နေရသည်။ သို့သော် ကိုယ်ထင်မပြု...။

“ရွှေရည်ရယ်.. မင်း.. အသတ်ခံခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ကိုယ်လုံးဝမသိခဲ့ဘူး၊ ကိုယ်တကယ် မသိခဲ့တာပါ ရွှေရည်”

ရွှေရည် ပေါ်မလာသလို ဘာသံမှလည်းမကြားရ၊ ခြေရာများဆက်ရွေ့လာခြင်း မရှိတော့ဘဲ အားလုံးငြိမ်သက်နေလေ၏။
ဖော်ဝေး စိတ်ညစ်နေသည်မို့ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ပုလင်းဆွဲထုတ်လာခဲ့သည်။ ခုတော့သူ့ဘက်မှာ ဟိုက်ကော်မရှင်နာသာ ရှိတော့သည်လေ...

ကော်မရှင်နာကမှ သောက်လျှင် သောက်သလောက် ရီဝေမှုရသလို ပေစွမ်းနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ဒီတော့ ဖော်ဝေး တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေမိတော့သည်။

ဖော်ဝေး ရွှေရည်နှင့် ဆုံစည်းခွင့်ရတာ ဒေါ်နွယ်နီ၏ ဆက်သွယ်ပေးမှုကြောင့် ဆိုလျှင်လည်း မမှားပေ။ ဖော်ဝေးတို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် လူပျိုလူရွယ်တို့သဘာဝ sex နှင့်ပတ်သက်ပြီး လက်တည့်စမ်းမှုတွေ ရှိခဲ့ကြသည်။ ထိုလက်တွေ့စမ်းသပ်မှုအတွက် ဓါတ်ခွဲခန်းသုံးပစ္စည်းကို ဒေါ်နွယ်နီက အမြဲဖြည့်ဆည်းပေးသည်သာဖြစ်သည်။

ရွှေရည်ကို ဒေါ်နွယ်နီ၏ ဆောင်ကြာမြိုင်မှ ဖော်ဝေး တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပုသိမ်မှ တက်လာသော ရွှေရည်ကို အလုပ်ရမည်ဆိုကာ ဒေါ်နွယ်နီက သူ့ဆောင်ကြာမြိုင်တွင် ခေါ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ရွှေရည်က မော်ဒယ်(လ်)ရူးလေးလည်း ဖြစ်သည်။

ဖော်ဝေးကို ဓါတ်ပုံဖော်ဝေးအဖြစ် သိသွားသော ရွှေရည် ဖော်ဝေးနောက် လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖော်ဝေးကလည်း ဒီလောကမှ လူအတော်များများနှင့် သိထားကာ.. ကျွန်တော့် သမီးလေးကို မျက်နှာဖုံးလေးမှာ ထည့်ပေးပါဦး ဆိုတာနှင့် အားလုံးပိုင်းထည့်ကြ

တော့သည်။

ဖော်ဝေးမှာလည်း ရွှေရည်ကို မေတ္တာသက်ဝင်ပြီး ရွှေရည်နားခွင့်ရအောင် ပွဲထုတ်ပေးခဲ့သည်။ ထိုကာလမှာပင် ချစ်သူတစ်ယောက် ဒီသတင်းရသွားပြီး ကွိုင်ရှာခြင်းပင် ခံရလေသည်။

ဒီတော့ ပြဿနာအေးအောင် ရွှေရည်ကို မာမီမိုးထံ ပို့ပြီး အဝေးမှသာ လမ်းပြကူညီနိုင်တော့သည်။ တစ်ခါတလေတော့ သူ့စတူဒီယိုတွင် ခေါ်သင်ပေးသည်။ ဇာတာတက်ပြီး ပုံပိုးမှုအားကောင်းသဖြင့် ရွှေရည်အောင်မြင်မှု လမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်သွားသည်။

Miss ပြိုင်ပွဲတွေမှာ ဆုတွေဘာတွေရလာသည်။ နာမည်တက်လာခဲ့သည်။ တက်သစ်စ နာမည်ရလာတော့ မာမီတွေ နောက်ကလိုက်လာလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မာမီမိုးလက်ချက်နှင့်ပင် ရွှေရည်ကို ကောင်းမြတ်က တော်ကောက်သွားခဲ့သည်။ လက်ရင်းတပည့်အပြင် ချစ်သူကိုပါ လုယူသွားသော ကောင်းမြတ်ကို မျက်စောင်းထိုး ကြည့်နေရုံမှအပ ဖော်ဝေး ဘာမှလုပ်လို့ မရတော့ပေ။

ရွှေရည်နှင့် ပတ်သက်ခဲ့သည့် အတိတ်ကို ပြန်တူးဆွမိတော့ ဖော်ဝေး ပိုပြီးကျေကွဲသွားသည်။ ကော်မရှင်နာလည်း တစ်ဝက်တို့နေခဲ့ပြီ.. ရီဝေမှေးစင်းသော မျက်ဝန်းများနှင့် အခန်းထဲကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။ သွေးခြေရာတွေ တစ်ခန်းလုံးပြည့်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဖော်ဝေးထိတ်လန့်သွားပြီး ခြေရာများကို လိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ဖော်ဝေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် သွေးခြေရာများက အခန်းနံရံပေါ်ကိုထောင်တက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ အခန်းနံရံဆုံး

သွားတော့ ခြေရာများက မျက်နှာကြက်ပေါ် တက်သွားပြန်သည်။
ဖော်ဝေး ခေါင်းချာလပတ်လည်အောင် လိုက်ကြည့်ရင်း ပိုမိုသွား၏။

“ရွှေရည်. . ရွှေရည်. . မင်းရှိနေတယ်ဆိုရင် ကိုယ်ထင်ပြ
ပါလားကွာ. . မင်းကို တစ်ခါလောက် ကိုယ်တွေ့ပါရစေ”

တခြားသူသာဆိုလျှင် ဒီမြင်ကွင်းကိုမြင်ပြီး သွေးပျက်အ
သက်ထွက်သွား နိုင်လောက်သည်။ ဖော်ဝေးကတော့ ရွှေရည်မှန်း
သိနေ၍ သိပ်မကြောက်တော့တာလားမသိ. . .

ခြေရာများက နံရံမှပြန်ဆင်းလာပြီး ကြမ်းခင်းပေါ်တွင်
တစ်လှမ်းချင်း ပေါ်လာပြန်သည်။ ဖော်ဝေး ခြေရာများကို ထက်ကမ်း
ကြိုဆိုလိုက်သည်။ ခြေရာများ ဖော်ဝေးရှေ့တွင် ရပ်သွား၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွှေရည်ရုပ်လုံး ပေါ်လာသည်။ အသား
အရေ ညိုပုပ်မပြာကာ ဒဏ်ရာအနာတရများနှင့် ရွှေရည်ကို မှတ်ပင်
မမှတ်မိတော့ပေ။

“ရွှေရည်. . ရွှေရည်. . ဟုတ်ပါတယ်နော်”
ရွှေရည်က ခေါင်းညိတ် ပြုရှာသည်။

“ရွှေရည်. . အသတ်ခံရလို့ သေခဲ့ရတာဆို. . .”
ရွှေရည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြ၏။ ဖော်ဝေးရင်ထဲ

ပိုမိုဆိုးနှင့် တင်းကြပ်သွားရသည်။
“ကိုယ်မသိခဲ့ဘူး. . ရွှေရည်. . အက်ဆီးဒင့်(န်) ဖြစ်ခဲ့တယ်

ပဲ ကိုယ်ထင်ခဲ့တာ”
ရွှေရည် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဖော်ဝေး လက်ကိုဆွဲကာ ဆက်

တီတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူတို့ လက်ချင်းဆုပ်ကိုင် ထားကြ၏။
ရွှေရည်က ဖော်ဝေးရင်ခွင်သို့ ခိုဝင်မှီတွယ်လာပြီး ဒဏ်ရာ အနာတရ

မျက်နှာနှင့် အသနားခံသလို မော့ကြည့်နေသည်။
“ရွှေရည်ကို ဘယ်သူသတ်တာလဲ. . ပြော ကိုယ်လက်စား
ချေမယ်”

ရွှေရည်က ဖော်ဝေးရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး ခြေမနှင့်
ကြမ်းပေါ်တွင် စာရေးပြသည်။

သူ့ခြေချင်းဝတ်အထက်နားရှိ ဒဏ်ရာမှ သွေးတွေစီးကျနေ
သဖြင့် နာမည်တစ်လုံးစာ စာရေးဖို့ သွေးမင်က အလုံအလောက်
ရှိနေသည်။ စာလုံးများပေါ်လာတော့ ဖော်ဝေး ပါးစပ်အဟောင်းသား
ဖြစ်သွားရသည်။

“ဝတ်. . ဝတ်မှု. . ဟုတ်လား ရွှေရည်. . မဖြစ်. . မဖြစ်
နိုင်ဘူးထင်တယ် ဝတ်မှုနဲ့ မင်းက သူငယ်ချင်းတွေလေ”

ရွှေရည် ခေါင်းယမ်းပြသလို၊ ခေါင်းလည်းညိတ်ပြသည်။
ဝတ်မှုဆိုသည့် သွေးစာလုံးကို ခြေမနှင့်ထပ်မံညွှန်ပြကာ ခေါင်းတ
ဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြရှာသည်။

“တောက်!. . ဝတ်မှု. . မြွေဟောက်မ. . ရွှေရည် ကား
တိုက်ခံရတယ်လို့. . ကိုယ့်ကို သူပြောခဲ့တာ၊ ဝတ်မှုပြောသမျှ ကိုယ်

ယုံခဲ့တယ်”
ရွှေရည်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ဝတ်မှုဆိုသည့် စာလုံးကိုညွှန်ပြ

တာ ဖော်ဝေးရင်ဘတ်အား လက်နှင့်ထောက်ပြပြန်သည်။ ပြီးတော့
လည်ပင်းညစ်သလို ပုံစံလုပ်ပြ၏။

“ဘာလဲ. . ရွှေရည် လည်ပင်းကို ညစ်သတ်တာလား”
ရွှေရည် ခေါင်းယမ်းပြီး ဖော်ဝေးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြန်

သည်။

“ဪ... ဝတ်မှုကို ကိုယ်သွားသတ်ရမယ် အဲလိုလား”
ရွှေရည် သဘောကျသွားဟန်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်တယ်... ဝတ်မှုဟာ သေသင့်တဲ့လူပဲ။ သတ်မယ်...
သူတို့ ကိုယ်သွားသတ်ပေးမယ်”

ဖော်ဝေးပြောရင်း ပုလင်းကောက်မော့လိုက်ပြန်သည်။
ပုလင်းလိုက်မော့တာဆိုတော့ ပူလောင်ပြင်းပြသော ခံစားမှုက ရင်
ဘတ်တစ်ခုလုံးကို လောင်မြိုက်သွားသလို အမူးရှိန်ကလည်း ဆောင့်
တက်လာသည်။ ရွှေရည်က ပုလင်းကိုလုယူပြီး ဘေးတွင် ချထား
လိုက်၏။

ရွှေရည် ထိုင်ရာမှထပြီး ဖော်ဝေးကို ဆွဲထူလိုက်သည်။
တံခါးဝဆီ ဆွဲခေါ်သွားရင်း ဖော်ဝေးကို တွန်းလွှတ်နေသည်။

“ဘာလဲ... ရွှေရည် ဝတ်မှုကို အခုသွားသတ်ရမယ်လို့ ပြော
နေတာလား”

ရွှေရည် စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောပဲ ခေါင်းညိတ်ပြပြန်
သည်။ ဖော်ဝေး မူးကလည်းမူးနေရာ လူကိုအနိုင်နိုင်ထိန်းရင်း...

“အေးပါ... မင်းကိုသတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုပါမလိုမို့ တစ်ပတ်နဲ့
လိမ်ခဲ့တာလေ”

ရွှေရည်ပြီးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ လက်ငှေ့ယမ်း နှုတ်
ဆက်နေသော ရွှေရည်ဝိညာဉ်ကို ကျောခိုင်းကာ ဖော်ဝေး ထွက်
လာခဲ့တော့သည်။

အောင်မြင်စာပေ

အခန်း(၁၁)

ဖျော်

ရိပ်စွဲ ဖြစ်နေပြီမို့ ဒီနေ့မှ မင်္ဂလာဆောင်ထားသည့်
သတို့သားအသစ်စက်စက် အောင်နိုင် စခန်းမှပြန်ဖို့ပြင်သည်။ ထိုစဉ်
ဖုန်းမြည်လာသည်။ သက်သေခံပဲဖြစ်မည်ဟု တွေးကာ ပြုံးလိုက်မိပြီး
အောင်နိုင် ဖုန်းဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်... ကိုကောင်းမြတ်ဆီကပါလား”

အရေးကြီးလို့ ဆက်တာပဲဖြစ်မည်ဟု တွေးမိ၍ ခလုတ်စိမ်း
လေးကိုနှိပ်ပြီး နားထောင်လိုက်သည်။

“ကိုအောင်နိုင် ကျွန်တော် ကောင်းမြတ်ပါ”

အောင်မြင်စာပေ

“ဟုတ်ကဲ့ ညဘက်ကြီး ဘာကိစ္စများပါလိမ့်”
 “အမှုအတွက် အထောက်အကူဖြစ်မယ်ထင်လို့ပါ. . ကိုအောင်နိုင်”

“ဘာများလဲ ကိုကောင်းမြတ်”

“ရွှေရည်က ဒေါ်နွယ်နီဆီက ကောင်မလေးတစ်ယောက်တဲ့၊ ဒေါ်နွယ်နီဆိုတာ ဇိမ်ခေါင်းပေါ့”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်”

အောင်နိုင် အိမ်ပြန်ချင်နေ၍ စိတ်မရှည်ချင်တော့. .

“ရွှေရည်ကို ဒေါ်နွယ်နီဆီက ဖြတ်ခုတ်ပြီး ခေါ်သွားတာ ဖော်ဝေးဆိုတဲ့ လူပဲ. . ကိုအောင်နိုင်၊ ရွှေရည်ကို စင်တင်ပေးခဲ့တာလေ၊ ပြီးတော့သူတို့ချင်းလည်း လစ်ဗင်းတူကဲသားပဲ၊ ဒါဆို ကိုအောင်နိုင် သဘောပေါက်လောက်မှာပေါ့။

အဲ. . ရွှေရည်နာမည်ရလာတော့ ဖော်ဝေးကို အကပ်မခံတော့ဘူး၊ ရွှေရည်ဘေးမှာ ဒိတ်ဒိတ်ကျဲတွေ ရောက်နေပြီလေ၊ အဲဒါနာကြည်းစရာ အချက်ပဲမဟုတ်လား. . ကိုအောင်နိုင်”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဖော်ဝေးကို စောင့်ကြည့်နေပါတယ်”

“ကျွန်တော်က ဖော်ဝေး သတ်တယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်. . ပြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ရွှေရည်ရဲ့ ဟိုဗီဒီယိုဖိုင်ကို အင်တာနက်ပေါ် ဘယ်သူတင်လိုက်လဲ မသိဘူး၊ ကျွန်တော့်သိက္ခာ အတော်ကျနေပြီ. . .”

လုပ်တုန်းကတော့ လုပ်ကြပြီး. . အခုမှ ရှက်နေသည်ကို အောင်နိုင် ပြုံးမိသည်။ ဘာထူးလဲ တချို့တွေလဲ အင်တာနက်ပေါ်မှာ သူတို့ကဲခဲ့တဲ့ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ ရောက်သွားလဲ. . ပြောင်

ပြောင်ပဲ (ရှေ့ဆုံးခုံမှာ)ပွဲတက်တဲ့သူတွေ့ရှိနေသေးသည်လေ. . . သူမျက်နှာကြီး ပေါ်နေတာတောင်. . အဲဒါ-ကျွန်မ မဟုတ်ဘူးကိုရိုးယားမင်းသမီးဟု ပြောသူများလည်း ရှိသေးသည် မဟုတ်ပါလား. . . ။

“ဟား. . . ဟား. . .”

“မရယ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ရွှေရည်အသတ်ခံရတဲ့ သတင်းနဲ့ တွဲပြီး တင်တာ၊ ဒါကျွန်တော့်ကို သိက္ခာချချင်တာရယ် လူသတ်သမားဟာ ကျွန်တော်ပဲလို့ မပြောရုံတစ်မယ် စွပ်စွဲလိုက်တဲ့ လုပ်ရပ်တစ်ခုပဲဗျာ”

“ဒါဆို ကျွန်တော် အခုပဲဖွင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်. . . ခုလို သတင်းပေးတာ ကျေးဇူးပါပဲ ကိုကောင်းမြတ်၊ ခင်ဗျားလည်း မနက်ဖြန်ကြရင် အင်တာနက်ပေါ်မှာ ဖွင့်တွေ့မပွဲခင် လိုက်ဖျက်လိုက်အုံး”

အောင်နိုင် ချက်ချင်းပင် အင်တာနက် ဝင်ကြည့်လိုက်သည် သူပြောတာ မှန်နေသည်။ လူအတော်များများ ညဘက် အင်တာနက် လုပ်တာများသဖြင့် ကောင်းမြတ်ဖိုင်က ပလူပျံနေပြီ။

တစ်စုံတစ်ယောက်ကတော့ သံသယတရားခံကို အင်တာနက်ပေါ် ဖြန့်လိုက်ပြီ။ ဖြစ်နိုင်သည့် လက်သည်က ဖော်ဝေးတစ်ယောက်သာရှိ၏။ သို့သော် လောလောဆယ် ဒါတွေကို အောင်နိုင် လုံးဝစိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိတော့သဖြင့် ဖုန်းပိတ်ပြီး စခန်းထဲမှထွက်၍ ဆိုင်ကယ်ကို ခွလိုက်သည်။ သူစိတ်ကူးထဲမှ လူသတ်မှုနှင့် ဆက်နွယ်သူ အားလုံးကိုမောင်းထုတ်ပြီး. . .

ကောင်းမြတ်ပဲသတ်သတ်၊ ဖော်ဝေးပဲသတ်သတ်. . သတ်ချင်တဲ့သူသတ်၊ ဒီညတော့ သတိုးသမီး သူ့ကို မသတ်ဖို့ အရေးကြီးနေလေပြီ။ လူပျိုဘဝ နောက်ဆုံးညမှာ အားလုံးကို မေ့ထားပြီး ကြည်

ကြည်နူးနူးနှင့် ချစ်ရည်လူးဖို့သာ စိတ်စောနေသည်။

စခန်းထဲမှ ထွက်လာတော့ အမှောင်က သိသိသာသာ ကြီးစိုးနေခဲ့ပြီ။ မီးပွင့်တစ်ခုတွင် မီးနီမိ၍ ရပ်လိုက်သည်။ မီးစိမ်းသည်နှင့် မောင်းအထွက် ဘေးမှ ကပ်ကျော်သွားသော အမိုးပွင့် ပစ်ကပ်ပေါ်တွင် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို အောင်နိုင် မြင်လိုက်သည်။

ထိုကား နောက်ခန်းထဲတွင် မိန်းခလေးတစ်ယောက် ငုတ်တုတ်ထိုင် နေသည်။ ထိုသူမှာ ရွှေရည်ဖြစ်နေ၍ အောင်နိုင် အံ့ဩနေမိစဉ်မှာပင် ရွှေရည်က သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ရန် လက်ယပ်ခေါ်နေသည်။ အောင်နိုင် ထိုကားနောက်သို့သာ တစိုက်မတ်မတ် လိုက်သွားတော့သည်။ စိတ်ညှို့ခံထားရသူလို တောက်လျှောက် လိုက်လာခဲ့ရာ ဆယ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် ရွှေရည် ကားပေါ်မှ ခုန်ချလာလေသည်။

အောင်နိုင်လည်း ရွှေရည်ကို မတိုက်မိစေရန် ဘရိတ်နင်းကာ ရှောင်လိုက်ရသည်။ အရှိန်နွေးသွားသော်လည်း အချိန်မမီတော့ဘဲ ရွှေရည်ကိုဝင်တိုက်မိကာ ဆိုက်ကယ်မှောက်သွား၏။

သို့သော် ရွှေရည်က ဘာမှမဖြစ်သည့်အပြင်၊ သူမ ခုန်ချရာ ရွှေက တိုက်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။ ဆိုက်ကယ်ကို ပြန်ထောင်ရင်း အောင်နိုင် လှမ်းကြည့်တော့ ဖော်ဝေး ဓါတ်ပုံနှင့်ဗီဒီယို ရိုက်ကူးနေဆဲသော ဆိုင်းဘုတ်ကိုတွေ့၏။ ဖော်ဝေးရှိရာသို့ တကူးတက ခေါ်လာသော ရွှေရည်ရည်ရွယ်ချက်ကို နည်းနည်းတော့ ရိပ်မိသလို ရှိသွားသည်။ ရွှေရည် အသတ်ခံရမှုအတွက် အရေးကြီးသဲလွန်စကို တွေ့ရတော့မည်ဟုလည်း အလိုလို သိနေ၏။

သို့နှင့် ဆိုင်ကယ်ဒေါက်ထောက်ပြီး တိုက်ခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။ ဓါတ်ပုံဆိုင်အပြင်အဆင်နှင့် သားနားသေသပ်သော အခန်း

ကိုတွေ့ရသော်လည်း လူတစ်ယောက်မှမရှိ။

“ကိုဖော်ဝေး. . . ကိုဖော်ဝေး”

အောင်နိုင် ခေါ်ကြည့်သော်လည်း တုံ့ပြန်သံ မကြားရ။ ထိုစဉ် ဖုန်းလာ၏။ ဒီတစ်ခါ ဖုန်းက အိမ်ရှင်မ အသစ်စက်စက်ထံမှဖြစ်၏။ အောင်နိုင် တောင်းပန်ချော့မော့ပြီး နှစ်သိမ့်စကားတွေ အများကြီး ပြောလိုက်ရသည်။

“... နော်. . . သက်၊ အမှုအတွက် သိပ်အရေးကြီးနေလို့ပါကွာ၊ မောင်ဒီညတော့ အရောက်ပြန်လာမှာပါ။ ဒါပဲနော် တာဝန်နဲ့ ပြိုင်ပြီး စိတ်မကောက်ရဘူးသိလား. . . သိပ်ချစ်တယ်သက်. . . ဒါပဲနော်. . . အာဘွား. . .”

သက်ဖုန်းချသွားသည်နှင့် စခန်းသို့ဖုန်းဆက် အကူအညီ တောင်းလိုက်သည်။ ခုချက်ချင်း လိုက်လာခဲ့ရန် ဖော်ဝေး၏ စတူဒီယို လိပ်စာကိုပေး၍ မှာကြားသည်။

“ဂျောက်”

ခတ်ထားသော သော့ခလောက်ကြီး သူ့အလိုလို ပွင့်သွား၏။ ဒါလည်း ရွှေရည်လက်ချက်ပဲဟု သဘောပေါက်သွားသည်။ ဓါတ်ပုံစတူဒီယိုခန်းဖြစ်သည်နှင့်အညီ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးနှင့် မော်ဒယ်(လ်)တို့၏ အလှဆုံးပုံများ၊ ဟော့ရှော့များကို ခန်းလုံးပြည့် ချိတ်ဆွဲထား၏။ ဝတ်မှုနှင့် ရွှေရည်တို့၏ ဓါတ်ပုံများ လည်းပါသည်။ တချို့ပုံတွေတစ်အပြင်ကို ထုတ်မပြရဲအောင် လန်ထွက်နေ၏။

ဘောက်ချာဖွင့်ပြီး ငွေလက်ခံရန်အတွက် မဟော်ဂနီရောင် ကောင်တာ၊ ဆက်တီတစ်စုံ၊ ဖိုင်ဘာခွံတန်းများအပြင် ရှိုးကေ(စ်) ဗုပုလေးများ. . . ဓာတ်ပုံနှင့် ဖော်ဝေးရခဲ့သော ဆုတံဆိပ် အဖိုဖို

တို့ကို အလှပြထားသည်။ ထိုသို့ စူးစမ်းနေစဉ်မှာပင် တပည့်များ ရောက်လာကြသည်။

“ဒီအခန်းထဲမှာ မော်ဒယ်(လ်)ရွှေရည် အသတ်ခံရမှုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သက်သေပစ္စည်းတွေ ရှိနေတယ်၊ အဲဒါတွေကို တွေ့အောင် သေချာရှာကြပါ”

တပည့်များက ရပ်ကွက်လူကြီးများပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်လာခဲ့သဖြင့် အစစအရာရာ အဆင်ပြေသွားသည်။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင်တော့ . . .

“နားကပ်တစ်ဖက်တွေ့တယ် ဆရာ”

အောင်နိုင် လှမ်းယူပြီးသေချာ ကြည့်မိသည်။

“ဟာ . . . ဒီနားကပ်က ရွှေရည်အလောင်းက နားကပ်တစ်ရပ်ပဲ၊ အလောင်းစတွေ့တုန်းက နားကပ်တစ်ရပ်ပဲ ဝတ်ထားတယ်၊ နောက်နားတစ်ဖက်မှာတော့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ နားကပ်ပေါက် ပြတ်ထွက်နေတာ တွေ့ရတယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လုံးထွေးသတ်ပုတ်ရင်း နားကပ်ပြုတ်ထွက်သွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊

ဘာပဲပြောပြော ဒီနားကပ်ရလိုက်တာ တို့အတွက်တော့ အဓိက သက်သေတစ်ခု ရလိုက်သလိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီနားကပ်က ဘာဖြစ်လို့ ဖော်ဝေးအခန်းထဲ ရောက်နေရတာလဲ၊ ဒါ တို့အတွက် စဉ်းစားစရာပဲ . . . ဖော်ဝေးလည်း ဒီအမှုနဲ့တော့ ပက်သတ်နေပြီ”

အောင်နိုင် ရင်တွေတထိတ်ထိတ်ခုန်နေခဲ့ပြီ ဒီနားကပ် တစ်ဖက်တည်းနှင့်ပင် ဖော်ဝေးကို စွဲချက်တင်လို့ ရနေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် အရေးအကြီးဆုံးပစ္စည်းတစ်ခုက ကျန်နေသေး၏။ အဲဒါကတော့ အမှုတိုင်းမှား အရေးကြီးတဲ့ လူသတ်လက်နက် ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင်တော့ မဟုတ်ပါ။ တချို့နိုင်ငံတွေမှာဆို ငွေနှင့်လိုက်ပါက လူသတ်လက်နက် ဖျောက်ဖျက်ပေးသည့် အဆင့်ထိရှိပြီး လူသတ်မှုပါ ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်ကြသည်ဟု သိရပေသည်။ ထိုပစ္စည်းကို မရမချင်း ဖော်ဝေးအားဖမ်းဖို့ ပြည့်စုံမှုမရှိသေး . . .

လက်ဗွေရှာနေသော ရဲတပ်ကြပ်ကြီးကလည်း နံရံတွေ တံခါးလက်ကိုင်တွေမှာ ရသမျှလက်ဗွေများကို စုဆောင်းနေသည်။

“ငါတို့ ဆရာလည်း ညကြီးမင်းကြီး အလုပ်အတော်ကြီးစားတယ်၊ ရာထူးတိုးဖို့တော့ မြင်ယောင်သေး”

စိတ်အား ထက်သန်နေသော အောင်နိုင်လည်း သူကိုယ်တိုင် ဝင်ရှာတော့၏။ ဘယ်သူမှ မဝင်ရသေးသော စတုရန်းထဲ အောင်နိုင် ဝင်ကြည့်သည်။ သူလိုချင်နေသည်က ရိုက်နှက်လို့ရသည့် မာကြောသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ဓါးလိုမျိုးလည်း မဟုတ်၊ အနားစောင်းပါသော သတ္တုပစ္စည်းဟု ဓါတ်ခွဲခန်းတာဝန်ခံက ဖုန်းဆက်ပြော၍ သူသိထားသည်။

ထိုအချက်နှင့် ကိုက်ညီသောပစ္စည်းကို အောင်နိုင်ရှာနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အခန်းထဲမှာက တူတွေ၊ လွှတွေ၊ ပလာယာတွေနှင့် ကင်မရာတင်သော သုံးချောင်းထောက် ထရိုင်ပေါ့ အဟောင်းတွေသာ ရှိနေ၏။

မသင်္ကာစရာ ဘာမှမတွေ့၍ စိတ်ပျက်လက်လျှော့ပြီး ပြန်ထွက်ဖို့ဟန်အပြင်မှာပင် ပစ္စည်းတင်သည့်စင်ပေါ်မှ ပိတ်စတစ်စ ဝှေ့ဝဲ၍ လွင့်ကာ သူ့ဘေးပြုတ်ကျလာသည်။ အောင်နိုင် အဆောတလျင် ကောက်ယူကြည့်လိုက်၏။

“ဟင် . . . ဒါ . . . ဒါ . . . အလောင်းရဲ့ ခြေနဲ့လက်တွေကို ချည်

ထားတဲ့ပိတ်စပဲ၊ ဟုတ်တယ်.. အနားတစ်ဖက်ကလည်း ဆုတ်မြဲ
ထားတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့၊ အင်း.. သက်သေနှစ်မျိုးတော့ ရသွားပြီ”

အောင်နိုင် အပြင်ပြန်ရောက်တော့ တပည့်တွေ ထိုင်နားနေ
တာ တွေ့ရသည်။

“ဘာမှထပ်မတွေ့တော့ဘူး ဆရာ.. ဝါး”

တပည့်တွေ သမ်းတောင် သမ်းနေကြပြီ..

“ငါတောင် သက်သေတစ်ခု ထပ်ရလာတယ်၊ ကျန်နေတာ
က လူသတ်လက်နက်ကွ၊ အဲဒါ အရေးကြီးဆုံးပဲ”

အဓိကသက်သေခံ ပစ္စည်းကိုရဖို့ သေသွားတဲ့ ရွှေရည်ကိုပဲ
အားကိုးရတော့မယ်ဆိုတာ အောင်နိုင် သဘောပေါက်လိုက်သည်။
ဒီတော့ ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ထဲမှတိုင်တည် လိုက်ရပြန်၏။

“ကဲရွှေရည်ရေ.. မင်းကိုဘာနဲ့ ရိုက်သတ်ခဲ့တာလဲ၊ အဲဒီ
ပစ္စည်းကို ရွှေရည်ရှာပေးမှပဲ ကိစ္စပြတ်တော့မှာ ကူညီပါဦးနော်”

ထိုသို့ပြောပြီး အခန်းတစ်ခုလုံးအား လွှမ်းခြုံ၍ မျက်စိဖွင့်
နားစွင့်ထားလိုက်သည်။ အောင်နိုင် အမူအရာကိုကြည့်ပြီး အားလုံး
လည်းနားစွင့်ကာ ငြိမ်နေကြသည်။ ရုတ်တရက်တော့ ဘာမှ ထူးခြား
မှုမရှိ၊ လုံးဝငြိမ်သက်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

နှစ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင်တော့ ဆုတ်ဆိပ်များ တင်ထား
သည့် ဂွှံးကွေ့စက် တစ်ယောက်ယောက် တွန်းလိုက်သကဲ့သို့ လှုပ်လာ
၏။ အခန်းထဲရှိလူများအားလုံး ဂွှံးကွေ့စက်ကိုကြည့်ကာ အလန့်တကြား
ဖြစ်သွားကြသည်။ တစ်နေရာတည်းကွက်ပြီး ငလျင်လှုပ်သလိုမျိုး
လှုပ်နေရာမှ ဆုတ်ဆိပ်တစ်ခု ပြုတ်ကျလာသည်။ နောက်ဆုံးမှာ
ဂွှံးကွေ့စက် ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွား၏။

အောင်နိုင်က ပြုတ်ကျလာသော ဆုတ်ဆိပ်ကို အသေအ
ချာ ကြည့်သည်။ အနက်ရောင် ဆေးသုတ်ထားသော အောက်ခြေ
အမာပေါ်တွင် ဓာတ်ပုံဖော်ဝေးဟု နာမည်ထိုးထားကာ.. သုံးမြှောင့်
ကတော့ပုံသဏ္ဌာန် တစ်ပေခန့်အမြင့်ရှိပြီး ထိပ်တွင် ရွှေရောင်သတ္တု
ကြယ်တစ်လုံးပါရှိသည်။

အောင်နိုင် လက်အိတ်တစ်ဖက်စွပ်၍ ဆုတ်ဆိပ်ကိုကောက်
ယူလိုက်သည်။ အောက်ခံအမာသတ္တုတုံးကို လက်ထဲဆုပ်ကိုင်၍ ဆ
ကြည့်ကာ လေထဲလွှဲရိုက်ကြည့်သည်။ အတော်လက်ဆကောင်း
သော လူသတ်လက်နက်တစ်ခုအဖြစ် အသုံးပြု၍ရကြောင်း လက်
တွေ့သိလိုက်ရသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ရွှေရည်”

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးက လက်အိတ်စွပ်ထားသည့် လက်များနှင့်
အောင်နိုင် ပေးလိုက်သော ဆုကို သေချာကိုင်တွယ်ကာ မှန်ဘီလူးနှင့်
တိတိကျကျ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ လက်ဗွေရာများ ခြောက်သွေ့နေ
သော်လည်း နီညိုရောင် အစွန်းအထင်းနှင့် ကပ်ညီနေသော ဆံပင်
များကို တွေ့ရသဖြင့် အောင်နိုင် ကျေနပ်သွားရသည်။

“ဟုတ်ပြီ.. ဒီပစ္စည်းကို ဓါတ်ခွဲခန်းပို့ဗျာ၊ အလောင်းတ
ဒဏ်ရာနဲ့ တိုက်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်ရမယ်”

သို့နှင့် စတူဒီယိုထဲတွင် သုံးနာရီလောက် ကြာသွားသည်။

“ဪ.. မော်ဝေး.. မော်ဝေး.. ခေါ်စစ်တုံးကတော့
မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်ပုံစံနဲ့ မျက်ရည်တောင် ကျပြသွားသေးတယ်
အင်း.. ငါတော်တော် လူကဲခတ်ညံ့သေးတာပဲ”

အောင်နိုင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေဖန်သုံးသပ်မိသော်လည်း

သက်သေပစ္စည်း အစုံအလင်ရခဲ့ပြီမို့ စိတ်ကျေနပ်မှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဖော်ဝေး၏ စတူဒီယိုကို ရပ်ကွက်လူကြီးများရှေ့တွင် သော့ခလောက် ပြန်ခတ်ပေးခဲ့သည်။

ထို့နောက် အောင်နိုင်လည်း အားလုံးနှင့် လမ်းခွဲပြီး အိမ်ပြန်လာလိုက်သည်။ တာမွေမီးပွိုင့်အရောက် ခေါင်းပူလာသဖြင့် ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်ကို ချွတ်ကာ ရှေ့ခြင်းထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။

အသစ်စက်စက် အိမ်သူသက်ထား ထပ်ဖုန်းမဆက်၍ အိပ်နေလောက်ပြီဟု သူထင်လိုက်သည်။ မိုးကလည်း အတော်ချုပ်နေပြီမို့ မီးပွိုင့်တွင် ကားလည်းရှင်းနေလေပြီ။ သူ့ဘေးမှ မီးနီကို ဖြတ်မောင်းသွားသော ကားများရှိနေသော်လည်း အောင်နိုင်က သူ့ဝတ်ထားသော ယူနီဖောင်းကို အားနာနေရသည်။ မီးစိမ်းသွားပြီ။

ဆိုင်ကယ်ကို စထွက်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ခြောက်ထပ်ကြီးယာဉ်ကြောမှ ဆင်းလာသော Taxi မှာ မီးနီကိုဖြတ်၍ ဘောက်ထော်ဘက် မောင်းချသွားသဖြင့် အောင်နိုင် အမြန်ဘရိတ်အုပ်လိုက်၍ တော်သေးသည်။ Taxi နောက်ခန်းတွင် ပါသွားသူက ဖော်ဝေးဖြစ်နေသည်။ သို့နှင့် အောင်နိုင်လည်း အိမ်မပြန်နိုင်တော့ပဲ ထိုကားနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

ဝတ် မှုနေသော ကွန်ဒိုရှေ့အရောက် အငှားယာဉ်ကို ရပ်ခိုင်းပြီး ဖော်ဝေး ယိုင်တိုင်တိုင်နှင့် ဝတ်မှုအခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ ဝတ်မှုအပေါ် အကြီးအကျယ် ဒေါပွနေ၏။

လူတစ်ယောက်လုံးသတ်ပြီး ပိပိရီရီလိမ်နိုင်သည့် ဝတ်မှု၏ စိတ်ဓါတ်ကိုလည်း အံ့သြမိသည်။ သို့ထက်ပို၍မူ ချစ်သူကို လှည့်စားကာ ခုတုံးလုပ် အသုံးချပြီး အမှုတွဲစာရင်းဝင်အောင် လုပ်ခဲ့ခြင်းအတွက် နာကြည်းမိသည်ကလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် မုန်းလို့မရတာက ခက်နေ၏။ ခုဆို ရဲတွေက ရွှေရည် အသတ်ခံရမှန်း သိနေကြပြီ၊ အနွေးနှင့်အမြန်ဆိုသလို တရားခံကိုလည်း စုံစမ်းနိုင်တော့မည်ဖြစ်သည်။ သူတို့အတွက် အချိန်ကသိပ် မရှိတော့။ ဝတ်မှုကိုရအောင်စည်းရုံး၍ တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားရမည်။ မပြေးနိုင်လျှင်တော့ ထောင်နန်းစံရဖို့က သေချာသလောက် ဖြစ်နေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် ဝတ်မှုမှာလည်း အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်လျက်ရှိသည်။ ရွှေရည်၏ ခြောက်လှန့်မှုက တစ်နေ့တခြား ပိုကြမ်းလာသဖြင့် အဒေါ်ဖြစ်သူပင် မနေရဲတော့ဘဲ ပြန်ပြေးသွားခဲ့ပြီ။ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေသော ဝတ်မှုမှာ အခန်းကြီးကို မက်မောလှသဖြင့် ဆုပ်စူးစားရူးဘဝနှင့် မခွဲနိုင်မခွာရက် ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်၏။

ဝတ်မှု ဂုဏ်တော်ကို ပွားများရွတ်ဆိုရင်း သူ့ကျူးလွန်ခဲ့သော အမှားအတွက် နောင်တရမဆုံး ဖြစ်နေရှာသည်။ နောင်တနှင့်အတူ ထိုညက အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိ၏။ ဒေါသအမှောင်ဖုံးပြီး စုံလုံးကန်းခဲ့သော ထိုညက...

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ညှော်ခဲပွဲတစ်ခုတွင် အတင်းစကားတွေ သတင်းကြားခဲ့ရပြီးနောက် ကားမောင်းရင်း ဝတ်မှုတစ်ယောက် ဖော်ဝေး စတူဒီယိုသို့လှည့်ဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဖြစ်သမျှအားလုံး၏ အမွေယားက ရွှေရည်သာဖြစ်သည်။

ရွှေရည် သူ့ဆီက လုယူတာတွေ သိပ်များသွားခဲ့ပြီ။ ဝတ်မှုအမြဲလို ရနေကျဖြစ်သော မစ်ရှန်ပူဆုကို ရွှေရည်လုယူသွားသည်။ သူ့ချစ်သူဖော်ဝေးကိုလည်း ဖြတ်ခုတ်သည်။ နောက်ဆုံး... ကောင်းမြတ်ထံမှ စပွန်ဆာကိုပါ ဝင်လုသွား၏။ ဒါတွေဖြစ်ခဲ့တာ ကြာပြီဆိုသော်လည်း ဝတ်မှု ခုမှ အတိအကျ သိလိုက်ရသဖြင့် ပိုပြီး ဒေါစွမိခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

တရားခံက ဖော်ဝေးလည်းပါသည်။ စိတ်ဓါတ်ပျော့ညံ့ပြီး အားနာတတ်သည့်အပြင် တစ်ဖက်သားပြောတာ ယုံလွယ်သော ဖော်ဝေးကြောင့် ဒီအခြေအနေ ဆိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ရွှေရည်တ

လည်း လည်လွန်းပတ်လွန်းသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒေါ်နွယ်နီ၏ ဇိမ်တန်းလျားမှ ဖော်ဝေးအိမ်ပေါ် အရောက်တက်လာနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လောလောဆယ်တွင် ကောင်းမြတ်ကြောင့် ဖော်ဝေးကို လက်မထပ်နိုင်သေးသော်လည်း တစ်သက်လုံးခိုင်းစားဖို့ နွားအဖြစ် ရည်ရွယ်ထားသည်မို့ ဒီလိုနွားကို ရွှေရည်လက်တော့ အပါအခံနိုင်။

အဆာပြေပေးကျွေးပြီး စည်းရုံးသိမ်းသွင်း ပြားယောင်းထား မှုဖြစ်မည်ဟု ဝတ်မှုံတွက်မိသည်။ စတူဒီယိုရှေ့ ကားရပ်ပြီး ဆင်းကာ အခန်းတံခါးခေါက်လိုက်သည်နှင့် လာဖွင့်သူက ရွှေရည်ဖြစ်နေသည်။

စတူဒီယိုထဲတွင် အရင်ဆုံးတွေ့လိုက်ရတာ ရွှေရည် ဖြစ်နေ၍ ဝတ်မှုံ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲသွားရသည်။ စတူဒီယိုထဲတွင် ရွှေရည်မှလွဲ၍ ဘယ်သူမှမရှိ။ ဒေါသတွေ နားထင်သို့ တက်ဆောင့်သွားပြီး...

“အောင်မာ နင်က ရာရာစစ ဘာမို့လို့ ငါ့လင်ဆီ ရောက်နေရတာလဲ”

ရွှေရည် မဲပြုံးလေးပြုံးကာ တံခါးဖွင့်ထားခဲ့ပြီး..

“ဟင်း.. ဟင်း.. ဒေါသတွေ သိပ်ကြီးနေပါလား၊ ဒါ တို့ရဲ့ အောင်မြေလေ၊ ပိုင်ရှင်က ခွင့်ပြုထားလို့လာတာ.. ဘာလို့လဲ.. တို့လာခွင့် မရှိဘူးလား”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့.. ကိုဝေးရော”

“တစ်ညလုံး အတူနေကြမှာဆိုတော့ အဆာပြေ စားစရာတွေ သွားဝယ်နေတယ်လေ၊ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေဦးမယ်.. ဒါ

ကြောင့် သူမလာခင် ပြန်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးထင်တယ်”

ရွှေရည်က အိမ်ရှင်စတိုင်ဖမ်းပြီး နှင်ထုတ်နေသဖြင့် ဝတ်မှုံ ဒေါသက အထွတ်အထိပ် ရောက်သွား၏။

တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်ရင်း..

“ကောင်မ.. နင် ဘာလဲဆိုတာ တစ်လောကလုံးသိတယ်၊ နောက်မှလာပြီး မိဦးလို့ နာမည်မှည့်ချင်နေတာလား၊ ကိုယ့်အဆင့်ကိုယ်သိ”

သူမ ကိုင်လာသော Louis Vuitton Handbag အိတ်ကို ထိုင်ခုံပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။

“သိပါတယ်.. သိပါတယ်.. ရှင်က စီနီယာပါ၊ စီနီယာဆိုတာ ဂျူနီယာလောက် မလန်းတော့ဘူးလေ.. မကြာခင် ရေဝေးရောက်တော့မှာ.. ဟင်း.. ဟင်း.. ခုပဲကြည့်လေ ဦးကောင်းတို့တောင် ထိန်းမထားနိုင်လို့ ရွှေရည်ဆီရောက်လာတာပေါ့၊ ဦးကောင်းက ရှင့်ကို မောင်းထုတ်တော့မှာ သိလား”

နာလိုခံခက်သော အဖြစ်မှန်ကြောင့် ဝတ်မှုံ မျက်လုံးများ မီးဝင်းဝင်း တောက်သွားရသည်။

“ဟဲ့.. XXXကောင်မ ငါ့ရဲ့ ကိုဝေးကို လုယူသေးတယ်၊ ပြိုင်ပွဲကဆုလည်း နှင် ဝင်လုသွားသေးတယ်၊ ကိုကောင်းမြတ်ရဲ့ စားခွက်ကိုလည်း ကြောင်တောင်နှိုက်တယ်၊ နောက်ထပ်.. နင် ဘာလုပ်ချင်သေးလဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ ရွှေရည်လည်း ခါးထောက်ရင်း..

“သူတို့ဘေးက နှင်အပြီးထွက်သွားအောင် မောင်းထုတ်ချင်တယ်၊ လောလောဆယ် အရင်ဆုံး ဒီအိမ်ထဲက ခုချက်ချင်း ထွက်

သွားရင် ကောင်းမယ်”

လေသံနှင့်အမူအရာကြောင့် ဝတ်မှု လုံးဝစိတ်မထိန်းနိုင် တော့ဘဲ ရွှေရည်ပါးကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်၏။

“ဖြောင်း”

“အား”

ထင်မှတ်မထားသဖြင့် ရွှေရည်ပါးကို ပွတ်ရင်း ကြောင်တွေ တွေ ကြည့်နေသေး၏။ နောက်မှ သတိဝင်လာသလို မာန်ဖီရင်း . . ပြန်ကိုက် . . အဲ . . မဟုတ် . . ပြန်ချတော့သည်။

“ဟင် . . ကိုကောင်းနဲ့ ကိုဝေး အမြတ်တနိုးနင်းကြတဲ့ ပါးကို နှင်ကရိုက်တယ်ဟုတ်လား . . ကဲ . . ကဲ . . ကဲဟယ်”

ကျားသစ်မလေးလို သွက်လက်မှုမျိုးနှင့် ရွှေရည်က ဝတ်မှု တို့ခုန်အုပ်၍ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်တော့သည်။ တစ်ချက် လောက်ရိုက်ရုံနှင့် လန့်ပြီး ငြိမ်ဝပ်ပိပြားသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့တာ တက်တက်စင်လဲသွားခဲ့ပြီး လမ်းဘေးမှာ ရန်ဖြစ်သလို ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လာတော့ . . ဒီလိုမျိုးပွဲ မတိုးဘူးသည့်ဝတ်မှု သူ့မျက်နှာ တို့မထိအောင် အသည်းအသန် ကာကွယ်နေရသည်။

“နင်ကဘာမို့လို့ ငါ့ပါးကို ရိုက်ရတာလဲဟင် XXXကောင်မ ကဲဟယ် . . ကဲဟယ် . . ကဲဟယ်”

ရုပ်ရှင်ထဲကလို ဟန်လုပ်နေခြင်းမဟုတ် . . တကယ်ချနေ ကြလေပြီ . . .

မိန်းမနှစ်ယောက်၏ တိုက်ပွဲက ပြင်းထန်လာသည်။ ငါးစိမ်း သည်တွေလို ထဘီတော့မကျွတ် ဘောင်းဘီတွေနှင့်မို့ ချလို့အတော် ကောင်းနေကြသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွှေရည်က အသာစီးရသွားသည်။ ဝတ်မှု ၏အရှိုက်ကို ဒူးနှင့် တိုက်လိုက်သဖြင့် ဝတ်မှုအသံပင် မထွက်နိုင်ဘဲ ပစ်လဲကျသွားသည်။

ရွှေရည်က လဲကျသွားသော ဝတ်မှုအပေါ်ကို ခုန်အုပ်လိုက် သည်။ ဝတ်မှု အလန့်တကြား ဒူးနှစ်လုံးထောင်လိုက်တော့ ရွှေရည် ရင်ဝကိုဆောင့်ကန်လိုက်သလိုဖြစ်ပြီး လွင့်စင်လိမ့်ထွက်သွား၏။ အခွင့်အရေးရခိုက် ဝတ်မှုကုန်းထကာ ရွှေရည်အပေါ် ခွစီးရင်း စိတ် ကြိုက်ထုနှက်သည်။

ရွှေရည်ကလည်း ငြိမ်ခံနေတာမဟုတ် အခွင့်အရေးရလျှင် ရသလို ကုန်းထပြန်သည်။ ရွှေရည် လက်သည်းများနှင့် ကုတ်ဆွဲ လိုက်သဖြင့် ဝတ်မှု မေးစုနားတွင် စပ်ဖျင်းဖျင်းဖြစ်သွားသည်။ တစ် သက်လုံးလုပ်စားရမည့်မျက်နှာကို ထိပါးလာသဖြင့် ဝတ်မှု စိတ်မ ထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ထုရိုက်ဖို့ လက်နက်ရှာတော့သည်။

ဘေးနားရှိ ရှိုးကွေ့ပေါ်မှ ဖော်ဝေး၏ ဆုတ်ဆိပ်များကို တွေ့သဖြင့် လက်သင့်ရာ တစ်ခုလှမ်းဆွဲကာ ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ရွှေရည် မချီမဆန့်အော်ဟစ်နေတာတောင် လှမ်း၍ ကုတ် ဆွဲနေသေးသည်။ ဒေါသမှလွဲပြီး ဦးနှောက်ထဲ ဘာမှမရှိတော့သော ဝတ်မှုက ဆုတ်ဆိပ်နှင့် အားကုန်လွဲကာ ရွှေရည်မျက်နှာကို ရိုက်ချ လိုက်သည်။ ထို့နောက်မျက်နှာကို ဆင့်ကာဆင့်ကာ ရိုက်နေမိသည် မှာ မရေမတွက်နိုင်တော့ . . သတိပြန်ဝင်လာမှ ဝတ်မှု အကြီးအ ကျယ် ထိတ်လန့်သွားသည်။ အတွေးအခေါ်နှင့် ဆင်ခြင်တုံတရားကို ပြန်လည်စုစည်းမိချိန်မှာတော့ အားလုံးပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ ရွှေရည် မျက်နှာမှာလည်း မှတ်မိစရာမရှိအောင် စုတ်ပြတ်သွားခဲ့လေသည်။

တုန်ယင်နေသော လက်အစုံနှင့် ဆုတံဆိပ်ကို ရှိုးကွေ့ပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည်။ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ဒူးနှစ်ဖက်ကို တည် ငြိမ်အောင် ထိန်းရင်း ထရပ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဖော်ဝေး စားစရာ ပါဆယ်ထုပ်များ ဆွဲကာ ပြန်ရောက်လာသည်။

“အပြင်မှာ ကားတွေလို့အံ့ဩနေတာ၊ ဝတ်မှု ဘယ်တုံးက ရောက်နေ. . ဟင်. . ရွှေရည်. . ရွှေရည် ဘာဖြစ်တာလဲ. . ဘာ ဖြစ်တာလဲ”

နှုတ်ဆက်စကားပြောရင်း လဲကျနေသော ရွှေရည်ကို မြင် သွားပြီး ပြေးဝင်လာကာ တတွတ်တွတ် မေးတော့သည်။ ဝတ်မှု ဘယ်လိုဖြေရမလဲဆိုတာ ကမန်းကတန်း စဉ်းစားရသည်။ လိမ်ပြော ပြီး ကိုယ်လွတ်ရုန်းဖို့သာ ရှိတော့သည်မို့. . .

“မို့. . ဧည့်ခံပွဲကနေ ကိုဝေးကိုသတိရလို့ ဝင်လာတာ. . ဟင့်. . ဟင့်. . ဒီရွှေရောက်တော့ မှုကားထိုးနေတုန်း၊ ဆိုင်ထဲက ရွှေရည်ထွက်လာပြီး လမ်းဖြတ်ကူးတာ ကားတစ်စီး ရွှေရည်ကိုတိုက် ပြီး မောင်းပြေးသွားတယ်”

“ဟား. . ပြဿနာပဲကွာ. . ရွှေရည် အသက်ရောရှိသေးရဲ့ လား၊ လှုပ်တောင်မလှုပ်တော့ဘူး”

“မသိတော့ဘူး. . ကိုဝေးရယ်. . ဝတ်မှုအရမ်းကြောက် တယ် ကိုဝေးရယ်”

ဖော်ဝေး ရွှေရည်ကို အမျိုးမျိုးစမ်းကြည့်၏။ လုံးဝအသက် မရှူတော့. . ။

“ရွှေရည် အသက်မရှိတော့ဘူး. . မို့”

“ဟင်. . ဒါဆို. . ဘယ်လို. . ဘယ်လို. . လုပ်ကြမလဲ

ကိုဝေး”

နှစ်ယောက်လုံး ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာစဉ်းစားကြ၏။ ဖော်ဝေး က ဆေးရုံချက်ချင်း ပို့ရမှာဟု အပြစ်တင်သည်။ ဝတ်မှုက တိုက်သွား တဲ့ကားလည်း မောင်းပြေးသွားတော့ တစ်ယောက်တည်းဘာလုပ် လို့လုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ရွှေရည်ကိုပွေ့ချီပြီး ဆိုင်ထဲခေါ်လာခဲ့တာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒါကြောင့် သူ့အင်္ကျီတွင် ရွှေရည်သွေးများပင် ပေကျံနေ ကြောင်း၊ ဆိုင်ထဲတွင် ရွှေရည်ကို ရသလောက် သူ ကုသပေးခဲ့ ကြောင်း၊ စောစောကအထိ ရွှေရည် အသက်ရှင်နေသေးကြောင်း ရှင်းပြလေသည်။

ဖော်ဝေး အခြေအနေကို စိုးရိမ်သွားကာ. .

“အခု. . ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ရဲအကြောင်းကြားမှဖြစ်မယ်”

“ဟင်. . ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကိုဝေးကလဲ အကုန်ရှုပ်သွားမှာ ပေါ့၊ ရဲနဲ့ပတ်သက်ရင် မှုတို့နာမည်ပျက်မယ်၊ သိက္ခာကျမယ်၊ အလုပ် တွေပါထိခိုက်ကုန်မှာ ကိုဝေးရဲ့. . ရဲမခေါ်ပါနဲ့နော်”

“ဒါဆို. . ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဝတ်မှုက လူသတ်မှုနှင့် အဖမ်းမခံရရန် ကိုယ်လွတ်ရုန်း၍ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ထုတ်ကာ ကလိန်စေ့ ငြိမ်းဆင်တော့သည်။

“ကိုဝေးဆိုင်ထဲမှာ သေတာဆိုတော့ ကိုဝေးလည်း အမှု ပတ်နိုင်တယ်၊ ဒီတော့. . ရွှေရည်အလောင်းကို ဖျောက်လိုက်ရင် ကိစ္စအားလုံး ပြီးသွားနိုင်တယ်၊ သူ့ကို ငမိုးရိပ်ချောင်းထဲ ပစ်လိုက်ရင် ကော. . ဒါမှမဟုတ် သူ့အလောင်းကို မိုးချုပ်မှ တစ်နေရာသွားပစ် ထားလိုက်မယ်လေ၊ ဒါတွေကလည်း ကိုဝေးလုပ်ပေးမှရမယ်၊ ကိစ္စ မဟုတ်လား”

ဖော်ဝေး ချစ်ရသူ ရွှေရည်အလောင်းကို ကြည့်ကာ ခေါင်းစားသွားရသည်။ သေသွားတော့လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲဟု ဖော်ဝေး တွေးလိုက်တော့သည်။ ရှင်နေသော ဝတ်မှုကို ဂရုစိုက်ဖို့သာ ရှိတော့သည်။

“ကိစ္စတွေ အားလုံးပြီးသွားရင် ကိုဝေးပြောသလို ဝတ်မှုတို့ နိုင်ငံခြားမှာပဲ သွားနေကြတာပေါ့။ . အခုဒီကိစ္စလေး ရှင်းပေးပါနော် ကိုဝေး”

သူ့အကြိုက်ဖြစ်နေ၍ ထိုအကြံမဆိုးဟု ဖော်ဝေးလည်းထင် လိုက်မိသည်။ ဝတ်မှုက ဖော်ဝေးနှင့် အနာဂတ်ကိစ္စကို မက်လောက် အောင်ပြောကာ စည်းရုံး ဆွယ်တရားဟောသည်။ ကိုယ်မလုပ်တာ မှန်သော်လည်း ရဲနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဖြေရှင်းရတာမျိုး လုပ်ရသည်က နာမည်ပျက်ဖို့လမ်းစဖြစ်ကြောင်း ပြောလေသည်။

ရမ္မက်ကျွန်ဖော်ဝေး အချစ်ကိုယုံ၍ စုံလုံးကန်းသွားခဲ့ပြီ။ နှစ်ယောက်သား စက္ကူချပ်ပုံးထဲ ရွှေရည်ကိုထည့်ဖို့ ကြိုးစားကြသည်။ ထည့်ကြည့်တော့မှ ရွှေရည်ခြေထောက်တွင်ထိုးထားသော တက်တူး ကို သတိပြုမိကြသည်။

ဝတ်မှုကပင် တက်တူးကြောင့် ဘယ်သူဆိုတာ ချက်ချင်းသိ နိုင်ကြောင်း အကြံပြုကာ ဖျက်ပစ်ဖို့ ပြောပြန်သည်။ ဝတ်မှုက သူ့ကို လက်ထပ်မည်ဟု ကတိပေးသဖြင့် ဖော်ဝေး မြွေမကြောက်ဖူးမ ကြောက် အကုန်လုပ်တော့သည်။ တက်တူး ထိုးထားသောနေရာကို အရေခွံနှာပြီးတော့လည်း မပြီးသေး။ ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ဖြစ် အောင် လမ်းလွဲသည့်အနေနှင့် အဝတ်အစားများချွတ်ပြီး ခြေနှင့် လက်ကိုပါ ကြိုးနှင့်တုပ်ခိုင်းသည်။

ကြိုးအလွယ်တကူ ရှာမတွေ့သည်နှင့် စားပွဲခင်းလုပ်ထား သည့် ပိတ်စပါးကို ဖြုတ်ပြီး ချည်လိုက်ကြသည်။ အားလုံးပြီးတော့ မှ စက္ကူချပ်ပုံးထဲ ရွှေရည်ကို ခွေခေါက်၍ထည့်သည်။ ထိုအချိန်တွင် အပြင်၌ မိုးတွေသည်းသည်းမည်းမည်းရွာလာ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ပြီး ဝတ်မှု၏ကားပေါ် စက္ကူချပ်ပုံး ကြိုး တင်ကြသည်။ ဝတ်မှုက အခန်းကိုရှင်းလင်းထားမည်ဟု အ ကြောင်းပြကာ နေခဲ့သဖြင့် ဖော်ဝေးတစ်ယောက်တည်း ရွှေရည်ကို သယ်သွားခဲ့သည်။ ဝတ်မှုက သွေးစသွေးနုများသုတ်သင်၍ ရွှေရည် အဝတ်အစားများကို မီးရှို့ကာ အိမ်သာထဲထည့်ပြီး ရေဆွဲချလိုက်၏။ စားပွဲခင်းစကိုလည်း စတိုခန်းထဲပင် ပစ်ထားခဲ့သည်။ ဖော်ဝေးမှာ လည်း ကြောက်ကြောက်နှင့် ဝမ်းရိပ်ချောင်းပင် မရောက်နိုင်တော့ တွေ့ရာအမှိုက်ပုံတွင် ပစ်ပြီး ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၁၃)

ငရည်ကို ဒေါသအလျှောက်သတ်မိပြီး.. နှစ်ယောက် ပေါင်းကာ အလောင်းဖျောက်ဖျက်ခဲ့မှုများကို ပြန်သတိရရင်း ဝတ်မှု မျက်ရည်တွေ ကျနေရှာတော့သည်။

အခုတော့.. ရွှေရည်က ဘဝမကူးသေးဘဲ ဝိညာဉ်အဖြစ် နှင့်ခြောက်လှန့်တာကို ဝတ်မှုခံနေရပြီ။ တစ်ယောက်တည်း ကြောက် လန့်မှုကို ကျိတ်ခံစားနေခိုက် တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ သူ့နာမည် ခေါ်သံပါ ကြားလိုက်၏။

ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအချိန်ကြီး ဝတ်မှု တံခါးထမဖွင့်ပေး တော့ပေ။ အိပ်ခန်းထဲမှထွက်ဘဲ ဘုရားသာရှိခိုးနေတော့သည်။ ထိုစဉ်.. တံခါးမကြီးက အထဲမှ ဖွင့်ပေးလိုက်သလို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်သွားလေ၏။

ပွင့်သွားသော တံခါးကို တွန်းဖွင့်ရင်း ဖော်ဝေး ဝတ်မှုကို အော်ခေါ်နေမိသည်။ ပြဿနာတွေရှင်းဖို့ ဒေါနှင့်မောနှင့် ဝင်လာ သောဖော်ဝေး ဧည့်ခန်းမကြီးထဲအရောက် ခြေလှမ်းများ တုန်သွားရ သည်။ ဝတ်မှုအခန်းတစ်ခုလုံးလည်း သွေးခြေရာတွေနှင့် ပြည့်နှက် နေ၏။ ထို့ပြင် ဝတ်မှု၏အလှဓါတ်ပုံတွင် သွေးစက်တွေ ပေကျံနေ သည်။ ဓါတ်ပုံထဲက ဝတ်မှု၏မျက်လုံးမှလည်း သွေးတွေစီးကျလျက် ရှိသည်။

အခြေအနေကို ကြည့်ပြီးဖော်ဝေး ဝတ်မှုအတွက် စိတ်ပူ သွားကာ...

“မှု.. မှုရေ.. မှု”

အခန်းတစ်ခုထဲမှ ဝတ်မှုပြန်ထူးသံ ကြားရသည်။

“အပြင်က ဘယ်သူလဲ.. ကိုဝေးလား၊ မှုအခန်းထဲမှာ.. ဟင့်အင်း.. အပြင်မှာ ရွှေရည်ရှိတယ်၊ ကိုဝေး မလာနဲ့”

“ဘယ်သူမှ မရှိဘူး.. ၊ ဝတ်မှု တံခါးဖွင့်ပါအုံး”

ခဏလောက် အသံတိတ်သွားပြီး ဖျတ်ခနဲ တံခါးပွင့်လာသ ပြင် ဖော်ဝေးအခန်းထဲ တိုးဝင်လိုက်သည်။ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် နှင့်တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော ဝတ်မှုကိုတွေ့ရ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဝတ်မှု တစ်ခန်းလုံးလည်း ပြောင်သန် လို့ပါလား”

“ဟုတ်. . ဟုတ်တယ်. . ကိုဝေး၊ သူ့အရမ်းသောင်းကျန်းနေတာလေ၊ ဒီအခန်းကို ပဌာန်းနဲ့စည်းချပြီး သိမ်ဝင်ပုတီး ဆောင်ထားလို့သာ သူဝင်မလာနိုင်တာ”

ရက်စက်ဆုံး နှလုံးသားပိုင်ရှင် ချစ်သူကိုကြည့်ပြီး ဖော်ဝေးဒေါသတွေ တစ်ရေးနိုးလာသည်။

“ရွှေရည်ကို မှီလက်နဲ့ သတ်ခဲ့တာလေ၊ ဒီလောက်တော့ မှီမှာပေါ့ မှီရယ်”

ဝတ်မှုက ဖော်ဝေးကို နားမလည်နိုင်သလို မော့ကြည့်သည်။

“ကိုဝေး ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ရွှေရည်သေတာ ကားအက်ဆီးဒင့်(နံ)ကြောင့်လေ၊ ကိုဝေးလည်း သိသားနဲ့ ဟာကို”

“တော်ပါတော့ မှီရယ်၊ မင်းရဲ့ မာယာလူးထားတဲ့ အလိမ်အညာ စကားတွေကို. . . အချစ်ကိုယုံလို့ စုံလုံးကန်းနေတဲ့ ငါလိုလူပဲ ယုံမှာ. . .”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ ကိုဝေးရယ်၊ မှီတော့ နားမလည်နိုင်အောင်ပဲ”

ဝတ်မှု ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားပုံက အထင်အရှား. .

“လုပ်မနေနဲ့တော့ မှီ၊ အားလုံးလွန်ကုန်ပြီ၊ ကိုဝေးကို ရဲကခေါ်စစ်ပြီးပြီ. . ၊ ရွှေရည် အသတ်ခံရလို့ သေတာတဲ့”

“မင်းကို အသက်ပေးချစ်ပြီး၊ ဒုက္ခတွေ မျှဝေခံစားခဲ့တဲ့ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ခဲ့တာလဲ. . ဘာကြောင့် လိမ်ခဲ့တာလဲ”

“ကိုဝေး. . ဆက်မပြောနဲ့တော့. . .”

“မင်းက အလိမ်အညာတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့. . ကဝေမပဲ၊ ရဲကပြောတာဆို ငါမယုံသေးဘူး၊ ခုတော့. . ရွှေရည် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်

ထင်ပြုပြီး. . သူ့ကို သတ်တဲ့သူရဲ့ နာမည်ကို သွေးနဲ့ရေးပြခဲ့တာ”
“ဟင်”

“ရဲက ဆက်စုံစမ်းရင် မကြာခင်အမှုတ ပေါ်တော့မှာ. . ကဲ မင်းဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ. . ငါတို့ နိုင်ငံခြားထွက်ပြေးကြမယ်လေ”

“ဟင်အင်း. . ဟင်အင်း မှီအိမ်တွေ၊ မှီကားတွေ၊ မှီအောင်မြင်မှုတွေကို ဒီမှာထားခဲ့ပြီး မှီဘယ်မှ မသွားဘူး. .”

ဖော်ဝေး ဟားတိုက်အောင် ရယ်ရင်း. . .

“အရေးထဲမှာ ကိုယ့်အသက်ထက် ပစ္စည်းကို မက်နေရသေးလား. . အေး. . အဲဒါဆိုရင် ရွှေရည်လက်စားချေတာကို လည်းစင်းခံလိုက် ဒါပဲရှိတော့တယ် မှီ”

မှန်တာတွေ ပြောနေသဖြင့် ဝတ်မှုမှာတုံ့ပြန်စရာ ဘာစကားမှမရှိ. . .

“သူ့ကို မိန်းမပျက် စာရင်းသွင်းခဲ့တဲ့ ဒေါ်နွယ်နီ၊ ကောင်းမြတ်ဆီ ရောင်းစားခဲ့တဲ့ မာမိမိုးတို့ကို လက်စားချေပြီးပြီ၊ မှီတစ်ယောက်ပဲကျန်တော့တာ. . မှီက အဓိကတရားခံဆိုတော့ ရွှေရည်က အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဝတ်မှုအကြောက်လွန်ကာ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်သွားသည်။

“ကဲ. . မြန်မြန်ဆုံးဖြတ်. . ရနောင်းကတစ်ဆင့် လုံးဝယားကို ထွက်ပြေးလို့လဲရတယ်၊ မှီ. . ကိုဝေးနဲ့တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့တော့”

“ဟုတ်ပြီ. . ကိုဝေး. . မှီ လိုက်မယ်”

ဝတ်မှု အလွယ်တကူ သဘောတူသဖြင့် ဖော်ဝေးကျေနပ်သွားသည်။ ဝတ်မှုက သိမ်ဝင်ပုတီးကို လက်မှာစွပ်ပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ဖော်ဝေး ယုံသွားကာ တံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်မှ

www.burmeseclassic.com

အခြေအနေကို အကဲခတ်သည်။ ရွှေရည်အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့သဖြင့် ဝတ်မှုလက်ကိုဆွဲကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကွန်စိုအခန်းကြီးက ပကတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသည်။

“ကိုဝေး ခဏလေး မီးခံသေတ္တာထဲက ပိုက်ဆံတွေ ယူလိုက်ဦးမယ်”

ကြံဖန် အကြောင်းပြကာ ဝတ်မှု အခန်းတစ်ခုထဲ ဝင်သွားသည်။ ရုတ်တရက် ဆိုသလို အတွေးတစ်ချက် လက်သွားကာ အကြံကောင်းတစ်ခုကို ဝတ်မှုစဉ်းစားမိသွား၏။ သို့နှင့် ဖုန်းထုတ်ယူကာ စခန်းသို့ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို စခန်း(××)ကပါလားရှင်”

“.....”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့. . ကျွန်မ ဘောက်ထော် ပြည်သာယာလမ်း၊ (---)ကွန်စို၊ အခန်းအမှတ်(××)က မော်ဒယ်(လိ)ဝတ်မှုပါ။ ကျွန်မအိမ်မှာ မော်ဒယ်(လိ)ရွှေရည်ကို သတ်ခဲ့တဲ့ လူသတ်သမား ရောက်နေပါတယ်၊ ကျွန်မကိုလည်း သတ်မယ်ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်နေလို့ အမြန်လာခဲ့ပေးပါရှင်”

“.....”

“ဪ. . ဟိုဒင်း. . သူ ကျွန်မမီးခံသေတ္တာထဲက ပိုက်ဆံတွေယူနေတုန်း အလစ်မှာ. . . ဆက်. . . ဆက်. . .”

ပြီးအောင်ပင် စကားမပြောလိုက်ရ. . အခန်းထဲ ဖော်ဝေး ဝင်လာတာတွေ့သဖြင့် ဝတ်မှု ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဖော်ဝေးက သူ့လက်ကို လှမ်းရိုက်လိုက်သဖြင့် ဖုန်းလွင့် ထွက်သွား၏။

“မြေဟောက်မ. . မိန်းမလုတ်၊ ငါ့ကို လူသတ်သမားဆိုပြီး ရဲကို လက်တို့လိုက်တယ် ဟုတ်လား. . အေး. . ငါလူမသတ်ဘူးဘူး၊ အခုမှ သတ်မှာ. . .”

ဖော်ဝေး ဝတ်မှုထံပြေးဝင်လာပြီး လည်ပင်းညစ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ဝတ်မှု အသက်ရှင်သန်ရေးအတွက် အားကုန်ရုန်းကန် ခုခံသည်။

“မင်းဘာပြောပြော ယုံချင်နေတာကိုက ငါ့အမှား. . အေး အဲဒီလိုမှားတာတွေအားလုံး ဒီနေ့နောက်ဆုံးပဲ”

ဝတ်မှု၏ လည်းပင်းကို ညစ်ထားသော ဖော်ဝေးလက်များ ပို၍အားပါလာသည်။ ဝတ်မှု အသက်ရှူရပ်မတတ် ဖြစ်နေလေပြီ။ နောက်ဆုံးမှာ လျှပ်တစ်ပြက် အကြံပြေး ဖော်ဝေး၏ ပေါင်ခွကြားတို့ ဒူးနှင့် ပစ်တိုက်လိုက်သည်။

“အား. . . အု. . .”

ချက်ကောင်းကို အရှိန်ပြင်းပြင်းထိသွားသဖြင့် ဖော်ဝေးလက်မှ ဝတ်မှုလွတ်မြောက်သွားသည်။ အချိန်မဆိုင်းဘဲ ဝတ်မှု ထွက်ပြေးတော့၏။ ရဲတွေ မကြာခင် ရောက်လာမည်မို့ ဖော်ဝေးကို နှုတ်ပိတ်ပြီး ရွှေရည်အား သတ်သူအဖြစ် ပုံဖော်ပေးလိုက်မည်. . . ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခုခံကာကွယ်ရင်း လက်လွန်သွားသည်ဆိုလျှင် သူမ ဒီအမှုမှ ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်မည်။ သူမ အိမ်ထဲတွင်ဖြစ်နေ၍ ဘာမဆို သူမအသာစီး ရနိုင်သည်။

ဝတ်မှု မီးဖိုချောင်ထဲ ပြေးသွားကာ လူအသက်ကို နှုတ်ယူနိုင်မည့် လက်နက်တစ်ခုခု ရှာကြည့်သည်။ မီးဖိုချောင်သုံး ခေါင်းချိတ်တွေ့သဖြင့် အနေတော် ဓါးတစ်ချောင်းဆွဲယူကာ လက်နောက်ပြန်

တိုင်၍ ဝှက်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။

“ဝတ်မှု. . ဝတ်မှု. . နင့်ကို ငါသတ်မယ်၊ ဘယ်မှာလဲ ထွက်ခဲ့”

တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက်နှင့် လိုက်ရှာရင်း အော်ခေါ်နေသော ဖော်ဝေးအသံကို ဝတ်မှု ကြားနေရသည်။ ဖော်ဝေး ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားစဉ် ဝတ်မှု ဧည့်ခန်းသို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“ဝတ်မှု. . ထွက်ခဲ့”

ရေချိုးခန်းတွင် မတွေ့၍ ဖော်ဝေးပြန်ထွက်လာသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် လူရိပ်တွေ့သဖြင့် ဖော်ဝေးဧည့်ခန်းသို့ ပြေးလာပြန်သည်။ ဆိုဖာများခြားလျက် သူတို့နှစ်ဦး မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြသည်။

“မင်းက ငါ့ကို လူသတ်သမားဆိုပြီး ရဲကိုသတင်းပေးတယ်ပေါ့. . ဟုတ်လား. . ၊ မင်း တော်တော် ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့ မိန်းမပဲ၊ မင်းကိုချစ်မိတဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် စိတ်ပျက်မိတယ် သိလား”

ဝတ်မှုက ခါးကိုလက်နောက်ပစ်၍ ဝှက်ထားဆဲ၊ ဖော်ဝေးလက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်သည်တွင် ဝတ်မှုက ခါးနှင့်လှမ်းထွတ်လိုက်သည်။

အရှောင်ကောင်း၍ လွတ်သွားသော ဖော်ဝေးက ဝတ်မှု၏ ခါးတိုင်ထားသော လက်ကိုဖြတ်ရိုက်လိုက်သည်။ ဝတ်မှု လက်ထဲမှ ခါးလွတ်ကျသွား၏။ ဖော်ဝေးက တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလိုပင် သူ့ကိုလည်း သေစေလိုသော ဝတ်မှုကို သက်ညှာရန် လုံးဝမစဉ်းစားတော့ဘဲ ခွစီး၍ လည်ပင်းညစ်လေသည်။

ဖော်ဝေး စိတ်နာကာ မူးနေသည့် အရှိန်လေး ပါလာ၍ ညစ်ထားသောလက်ကို မလွှတ်တော့. . ၊ ဒီအတိုင်းသာဆို သူမ

သေရတော့မည်မို့ စိတ်လျော့ကာ ဝတ်မှုတောင်းပန်နေမိသည်။

သူမလက်ကို အနီးရှိ စမ်းမိစမ်းရာ စမ်းလိုက်စဉ်. . စောစောက ပြုတ်ကျသွားခဲ့သော ဓားက သူမလက်ထဲ ပြန်ပါလာခဲ့သည်။ လက်ထဲခါးရောက်လာတော့ ဝတ်မှု ဘာမှတွေးမနေတော့ဘဲ အားကုန်သုံး၍ ဖော်ဝေးရင်ဝကို ထိုးစိုက်လိုက်တော့သည်။

“အား. . မင်း. . မင်း. . .”

ဓားတန်းလန်းနှင့်ဖြစ်နေသော ဖော်ဝေးမှာ ဝေဒနာကို ခံစားနေရသော်လည်း မလျော့သော ဇွဲနှင့် ဝတ်မှုလည်ပင်းကို ညစ်နေဆဲဖြစ်၍ ဝတ်မှု အသက်ရှူရပ်မတတ် ဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် နောက်မှလိုက်လာသော အောင်နိုင် အသံကြား၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

ထိုစဉ် ဖော်ဝေးက ညစ်ထားသော လက်တို့ကိုရုပ်ကာ ရင်ဝ၌စိုက်ဝင်နေသော ဓားကိုဆွဲထုတ်ပြီး ဝတ်မှုကို ထိုးမည်အပြု. . . “ခိုင်း”

ဖော်ဝေးအတွက် နောက်ထပ် ဒဏ်ရာတစ်ခု ထပ်ရလိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဖော်ဝေး အသည်းနှလုံးကို ထိုးဖောက်သွားသော ကျည်ဆံပင် ဖြစ်နေတော့သည်။ အောင်နိုင် အခြေအနေကို သေနတ်ဖြင့်ပစ်ကာ ဟန့်တားလိုက်ရသည်။

အခန်း(၁၄)

လာ လောဆယ်တော့ မော်ဒယ်(လ်)ရွှေရည် အသတ်ခံရမှုအတွက် တရားခံကို အသေမိခဲ့သဖြင့် အမှုပိတ်ရန် အစီရင်ခံစာရေးရင်း အောင်နိုင် အိပ်ငိုက်နေလေသည်။ ညက အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အသစ်စက်စက်ဇနီးလေးက အိပ်ပျော်နေပြီ။ စိတ်ကောက်နေတာကို ချော့ရမော့ရနှင့် မင်္ဂလာဦးညက မိုးစင်စင်လင်းသွားရသည်။

အောင်နိုင်ငိုက်ရင်း အိပ်မက်လှလှလေး မက်နေစဉ် တပည့်တစ်ယောက် ဝင်လာပြီး...

“စီအိုင်ဒီက ဓါတ်ခွဲခန်းအဖြေ ရလာပြီ ဆရာ၊ ကျွန်တော်လည်း လုံးဝမအိပ်ရသေးဘူး စောင့်ပြီး တစ်ခါတည်းယူလာခဲ့တာပါ”

အောင်နိုင် စာရွက်များ ထုတ်ယူကာ အလောတကြီး ဖတ်လိုက်သည်။ ဖတ်ရင်း တအံ့တဩလည်း ဖြစ်မိသည်။ လူသတ်လက်နက်ဟုထင်ရသော ဆုတ်ဆိပ်ပေါ်မှ အလတ်ဆတ်ဆုံး လက်ဗွေရာများနှင့် ညက သိမ်းလာခဲ့သော မီးဖိုချောင်သုံးခါးပေါ်မှ လက်ဗွေရာများ တူနေလေသည်။ အခင်းဖြစ်စဉ်က ထိုဓားကို ဖော်ဝေးရေး ဝတ်မှုပါ ကိုင်ခဲ့လေသည်။

ဆုတ်ဆိပ်ပေါ်မှ အစွန်းအထင်းများမှာလည်း သေသူရွှေရည်၏ သွေးဖြစ်သလို ဆုတွင်ကပ်နေသော ဆံပင်များကလည်း ရွှေရည်၏ ဆံပင်များဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထား၏။ ဓါးကိုင်သူမှာ လူသတ်တရားခံ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း သုံးသပ်ထားသည်။

ထို့ပြင် အလောင်းတွင် ချည်နှောင်ထားသော ပိတ်စတွင်လည်း လက်ဗွေရာများရှိနေသည်ဟု ဖြည့်စွက်ဖော်ပြထား၏။

ထိုလက်ဗွေရာများနှင့် ဓားပေါ်မှ လက်ဗွေရာများ တူနေပြန်သည်။ အရာရာတိုင်းတွင် လက်ဗွေရာက နှစ်ခုနှစ်ခုစီ ဖြစ်နေသည်။

အောက်ဆုံးစာကြောင်းကို ကြည့်ပြီး အောင်နိုင် ပြုံးရလေသည်။ အလောင်း၏ လက်ထဲတွင် ဆုတ်ကိုင်ထားသော ဆံပင်ချားမှာ သေသူ၏ ဆံပင်မဟုတ်ကြောင်း၊ မသေခင် တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် သတ်ပုတ်ခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

အိပ်ရေးပျက်သည့်ကြားထဲ အောင်နိုင် ခေါင်းပါးကိုက်သွားရ၏။ အမှုကမပြီးသေး... လူသတ်တရားခံက ဖော်ဝေးအပြင် နောက်ထပ်တစ်ယောက်ပါ ရှိနေလေပြီ...။

သို့နှင့် ဖော်ဝေး၏ စကားလုံးအခန်းသို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ရသည်။ ဖော်ဝေး၏ ဘောင်းဘီ အိတ်ကပ်ထဲမှ ထိုသော့ကိုရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် သူတလိုက်သည်က ရွှေရည်ပဲဖြစ်သည်။

“ရွှေရည် ကူပါဦးကွာ၊ မင်းကိုသတ်တဲ့ တရားခံအစစ်ကို ဖမ်းလို့ရအောင် သက်သေတစ်ခုခုများ ပြနိုင်ဦးမလား ရွှေရည်”

အတန်ကြာစောင့် နေသော်လည်း တစ်ခန်းလုံး ဘာမှ ထူးခြားမှုမတွေ့...။ ရွှေရည် သူပြောတာကို ကြားနိုင်သေးရဲ့လားဟု အောင်နိုင် တွေးမိသေးသည်။ သက်ပြင်းကို မှုတ်ထုတ်ရင်း ပြန်ရန် လှည့်အထွက်...

“တီ... တီ...”

အသံလာရာကို အောင်နိုင်ကြည့်မိသည်။ အခန်းထောင့်၌ မီးလေးလင်းနေသော သုံးမြှောင့်ဒေါက်ပေါ် တင်ထားသော ကင်မရာ တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ အောင်နိုင် ထိုကင်မရာကို ယူကာ ဖွင့်ကြည့်သည်။

သို့သော် ကင်မရာက ဓာတ်အားပင် မရှိတော့...။ ဓာတ်အားမရှိသောကင်မရာက မီးထလင်းသော်လည်း အောင်နိုင်မအံ့ဩတော့...။ စခန်းရောက်မှ ဖွင့်ကြည့်ရန် သူယူလာလိုက်သည်။

ဆိုင်ထဲကအထွက် သူပြောနေကြ စကားလုံးလေးဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ ရွှေရည်...”

စခန်းရောက်တော့ ကင်မရာကို ဓာတ်အားသွင်းကာ ကွန်ပျူတာနှင့် ချိတ်ဆက်၍ ဗီဒီယိုဖိုင်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖိုင်

ဆိုက်အကြီးဆုံးကို သူအရင်ဆုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကွန်ပျူတာ မော်နီတာတွင် ပေါ်လာသည်က အမူအရာလုပ်နေသော ရွှေရည် ဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက် ရွှေရည်အနား ဖော်ဝေး ရောက်လာကာ စားစရာများသွားဝယ်ရန် ဘာမှာဦးမလဲ မေးနေသေးသည်။

ဖော်ဝေးထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာပင် တံခါးခေါက်သံကြားကာ ဝတ်မှုရောက်လာ၏။ ထို့နောက် အချင်းများကာ ရွှေရည်ကို ဝတ်မှု ရိုက်သက်လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဗီဒီယိုဖိုင် ပြီးသွားသည်။ ထိုစဉ်က ကင်မရာ ဓာတ်အားကုန်၍ ရပ်သွားဟန်တူ၏။

အောင်နိုင်အတွက် ဘယ်လိုမှ ပြေးမလွတ်သော သက်သေကို ရရှိသွားလေသည်။ ထိုဗီဒီယိုဖိုင်လေး ဘယ်လိုကျန်ခဲ့သလဲကို အောင်နိုင် စဉ်းစားနေမိသည်။

အမှန်တော့... ထိုနေ့က ရွှေရည် အမူအရာလေ့ကျင့်နေသည်ကို ကင်မရာထောင်ထားပြီး တီဗွီမှကြည့်ကာ ဖော်ဝေး သင်ကြားပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ညအတွက် စားစရာဝယ်ထားရန် သတိရသွားမှ ဖော်ဝေး သွားဝယ်ဖို့ပြင်မိသည်။

ရွှေရည်ကတော့ ကင်မရာရှေ့တွင် အမူအရာ လုပ်ကောင်းဆဲ... ကင်မရာ Recording ခလုတ်ကို မပိတ်မိပဲ ဖော်ဝေး ထွက်သွားမိသည်ကိုက သက်သေခံပစ္စည်းဖြစ်လာရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းတစ်ရပ် ဖြစ်နေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် အောင်နိုင်တစ်ယောက် နောက်လိုက်နောက်ထို အလုံးအရင်းဖြင့် ဝတ်မှုရှိသောနေရာသို့ ချီတက်လာတော့သည်။

အသစ်ဖွင့်သော စူပါမားကတ်ကြီး၌ Miss ရွေးချယ်ပွဲကြီး
တို့ ခြိမ်းခြံမဲ့သဲ ကျင်းပနေလေ၏။ အောင်နိုင်တို့အုပ်စု ရောက်သွား
တော့ စင်ပေါ်တွင် ဝတ်မှုန်နှင့် မော်ဒယ်လေးနှစ်ယောက် စကားတင်
အဆင့်သို့ပင် ရောက်နေကြပြီ။

ဝတ်မှုန်ကတော့ ဒီဆုကို သူရတော့မည့်အလား ပြုံးပျော်နေ
သည်။ လူယူမည့်သူ ရွှေရည်မရှိတော့၍ ပျော်နေခြင်းလည်း ဖြစ်
သည်။ ဆုရရှိသူနာမည်ခေါ်တော့ တကယ်ပင် သူမဖြစ်နေသည်။

“ဝတ်မှုန်”

လက်ခုတ်သံတွေက တဖြောင်းဖြောင်း...

စင်ပေါ်တွင် ကျေးဇူးတင်စကား ဝတ်မှုန်ပြောနေတာကို
အောင်နိုင်တို့ စင်အောက်တွင် သည်းခံကာ စောင့်နေရသည်။

နောက်ဆုံးတော့လည်း ဝတ်မှုန် စင်အောက်သို့ ဆင်းလာရ

သည်။ ဝတ်မှုန်၏ ဆုကိုင်လာသော လက်ကို အောင်နိုင်က ဆီးကာ
လက်ထိတ်ခတ်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့ ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“မော်ဒယ်ရွှေရည်ကိုသတ်မှုနဲ့ ခင်ဗျားကို ဖမ်းလိုက်ပါပြီ”
ပရိတ်သတ်များ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်တော့သည်။ စင်တာ
တစ်ခုလုံး ပွတ်လောညံသွားသည်။

“ကိုကိုရေး... ကိုကိုရေး... မှူးကိုကယ်ပါအုံး... သူတို့
မှူးကို မတရားလုပ်နေတယ်”

ဝတ်မှုန် ဘယ်သူ့ကို အော်ခေါ်နေသည်မသိ... နာမည်က
တော့... ကိုကို... ကိုကိုနှင့်...

ထိုစဉ် ခပ်ဝလူကြီး တစ်ယောက် သူတို့အုပ်စုနား ရောက်
လာကာ...

“ဟေ့... မင်းတို့ ဘာလို့ ငါ့သမီးကို ဖမ်းရတာလဲ... အခု
ချက်ချင်း လက်ထိတ်ဖြုတ်လိုက်ပါ။ ငါ (---) ဝဲ၊ မင်းတို့ထဲက ခေါင်း
ဆောင်ဘယ်သူလဲ”

အောင်နိုင် ရှေ့ဆုံးမှထွက်ကာ...

“ကျွန်တော်ပါ ခင်ဗျ”

“သမီး သတ်တယ်လို့ ပြောရလောက်အောင် မင်းတို့မှာ
ဘာသက်သေ ရှိလို့လဲ... ကဲ... မင်းရဲ့ ရာထူး၊ နာမည်၊ အမှတ်စဉ်
ပြောစမ်းကွာ”

ကိုကိုဆိုသူက ဖုန်းထုတ်ကာ ဆက်ရန်ပြင်သည်။ အောင်
နိုင် ဇောချွေးများပြန်သွားကာ ဝတ်မှုန်၏ စပွန်ဆာ အသစ်ဆက်ဆံ
ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကာပြရင်း...

“ဒီလိုပါ. . ကိုကို. . အဲ. . အစ်ကိုကြီး. . ”
ထိုစဉ် စင်ပေါ်မှ ပိတ်ကားပေါ်၌ ကြော်ငြာများပြနေသည်
တို့ အောင်နိုင်ခြင်သွားကာ အကြံရသွား၏။

“ဒီလိုပါ. . လူသတ်မှုအတွက် အဓိကဗီဒီယိုဖိုင် ပါလာ
ပါတယ်၊ ပိတ်ကားပေါ်မှာ ဖွင့်ပြလို့ရမလား ခင်ဗျာ”

“ကိုကို သူတို့ အလကားညာနေတာ၊ သမီးဘယ်သူ့ကိုမှ
မသတ်ဘူး၊ သမီးက ဘုရားနဲ့ တရားနဲ့နေတာပါ. . ကိုကိုရယ်. .
ကယ်ပါအုံး”

ဝတ်မှုကတော့ လက်တွင်ခတ်ထားသော လက်ထိတ်ကြီးကို
ထောင်ပြရင်း. . ကိုကိုဆိုသူကို ပူဆာနေပြန်သည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ ဝတ်မှု လူတောထဲ သူမ၏ အရှက်
တရားကို ကာကွယ်မှ ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် သူမယုံကြည်ချက် အ
ပြည့်ဖြင့်. . .

“ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသတ်ထားဘူး၊ ကျွန်မသတ်တယ်
လို့ စွပ်စွဲထားတဲ့ အခွေကို ကျွန်မကြည့်ချင်တယ် ဖွင့်ပါ၊ ဒါပေမယ်
ညစ်ညမ်းတဲ့ ဗီဒီယိုဆို ရှင်တို့ကို တရားဆွဲမယ်၊ အကုန်လုံးကို ထောင်
ထဲထည့်ပစ်မယ်”

သူမ ဆိုလိုသည်က ကိုကောင်းမြတ် ခိုးခိုးရိုက်သော ဗီဒီယို
ဖိုင်ကိုပြောကြောင်း အောင်နိုင် သဘောပေါက်လိုက်သည်။

အောင်နိုင် တပည့်တစ်ယောက်ကို အချက်ပြလိုက်ပြီး. . .

“ကာယကံရှင်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ရပြီ၊ ဗီဒီယိုကို ပိတ်ကားမှာ
ဖွင့်ပြလိုက်ပါ”

ဝတ်မှုကတော့ ရွှေရည်ကို သတ်ခဲ့တုန်းက ဗီဒီယိုမှတ်တမ်း

မရှိကြောင်း ပိတ်ကားတွင် မဖွင့်ခင် အချိန်အထိ ယုံကြည်နေသေး
သည်။

ပိတ်ကားတွင် ရုပ်ပုံများပေါ်လာသည်နှင့်. . .

“ဟာ. . . ”

“ဟင်. . . ”

“အို. . . ရက်စက်လိုက်တာ. . . ”

စပွန်ဆာကြီးလည်း ဘယ်ရောက်သွားသည် မသိတော့။

ဝတ်မှု ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတော့သည်။ ထို့နောက် တွင်
တော့ ရဲမေတစ်ယောက်က ဝတ်မှု၏လက်မောင်းကိုဆွဲကာ ကား
ပေါ်တက်ခိုင်းလိုက်သည်။ တပ်ကြပ်တစ်ယောက်က ယာဉ်မောင်း
နေရာတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“စခန်းကို ခေါ်သွားပြီး သီးသန့်ချုပ်ထားလိုက်. . ”

“ဘယ်သူလာထုတ်. . ထုတ်. . အာမခံ မရဘူးပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဝတ်မှု တသိမ့်သိမ့်ရှိုက်ငိုရင်း မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်
ပေါက် စီးကျလာတော့ ကာချယ်တွေ လိုင်နာတွေပါ ပျက်ပြီး တကယ့်
သရဲမရုပ် ပေါ်ကာနေသည်။ အမှန်တော့ သူတို့ဟာ အခြယ်လွန်၍
လှနေသရောင် ထင်နေရသည်။ သူများထက် ဖော်ကာ ပုရိသများတို့
စွဲဆောင်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်း သူမသည်လည်း
မလိမ်းမခြယ်ပဲ နေကြည့်ပါက အားလုံးထဲက သာမန် မိန်းခလေး
တစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

သို့နှင့် လူတွေအားလုံးလည်း ရှုကာ ပြန်တုန်ကြပြီ။ ခင်ဗျာ
သောခုံတွင် မပြန်သေးဘဲ ကျန်နေသူက အောင်နိုင် တစ်ယောက်

ပင် ဖြစ်သည်။

သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို မှတ်ထုတ်ရင်း စိတ်မောလူမောလို့နေသည်။ ထိုစဉ် စင်မြင့်ပေါ်၌ မီးရောင်များ ဖလပ်ဖလပ် ဖြစ်သွားသဖြင့်... အောင်နိုင် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ပုံရိပ်နှစ်ခု ဝေဝေဝါးဝါး ပေါ်လာသည်ကို အောင်နိုင်တွေ့နေရသည်။ ထိုပုံရိပ်နှစ်ခုက... လက်ချင်းချိတ်ကာ သူ့ကို လက်ပြနွှတ်ဆက်နေသော ရွှေရည်နှင့် ဖော်ဝေးသာဖြစ်လေတော့သည်။

သူလည်း လက်ပြနွှတ်ဆက်ရင်း ထိုနေရာမှ ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဒေဝတာ

BURMESE
CLASSIC

